Giữa Đời Tôi Kể
TUYỂN TẬP 50 TÁC PHẨM
TÁC GIẢ
NGÀI MOON

GIỮA ĐỜI, TÔI KỂ

TUYỂN TẬP 50 TÁC PHẨM

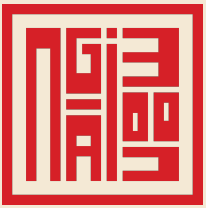

NGÀI MOON

ĐÔI NÉT VỀ TÁC GIẢ

Ngài Moon là người làm thiết kế, yêu nghệ thuật và tìm thấy niềm vui sáng tạo trong thơ ca, truyện kể, hội họa và thư pháp.

Với quan niệm sống "Cuộc sống ý nghĩa, giá trị bền vững", tác giả lựa chọn ghi lại những suy tư, ký ức, quan sát và tưởng tượng của mình bằng nhiều hình thức nghệ thuật.

"Giữa Đời, Tôi Kể" tập hợp 50 tác phẩm, là những câu chuyện được kể bằng góc nhìn riêng của tác giả, từ những điều gần gũi trong đời sống đến những chuyến phiêu lưu của trí tưởng tượng.

MỤC LỤC

Cuộc phiêu lưu của nilon xanh 8

Số phận một con chó 23

Trầm ma 25

Tết trong tôi là... 33

Ký ức trong tôi là... 35

Bác! 38

Sinh nhật của mẹ 41

Đi tìm triết lí AQ 50

Kẹo kéo, dây đồng và lươn to 69

Cuộc phiêu lưu của Tippi 74

Kế hoạch của quỷ 82

Tôi đang mơ 99

Hồi ức của một tử tù 106

Hai cây táo 132

Một chuyện tình yêu 139

Tôi ơi, mày đã già? 142

Chuyện về những chậu cây 147

Ngày tận thế 151

Duyệt di chúc 160

Truyện bẩy ngày 168

Lý sự con muỗi 174

Vụ kiện cái cối vỡ 181

Chử Đồng Tử thời... 185

Tấm Cám - Kịch ngắn vui 190

Cá mập và cáp quang - Cuộc thi răng nhọn, răng khỏe 198

Cỗ... lỗ 209

Hồi ký: Tướt... Tườn... TƯỢT 215

Bùa Yêu 220

Chiếc điện thoại ma quái 227

Về - Bước lùi hay bước tiến? 230

My 233

Thiên sắc 235

Ước mơ của tôi 237

Xin hãy nghe tôi 240

Đi tìm bí kíp võ công 247

Trọn nghĩa tình quê 253

Trạng, Chúa, Chúa, Trạng 259

Bò Gà, Gà Bò 261

Câu chuyện mừng Quốc khánh 264

Cẩn tắc... vẫn áy náy 268

Công trình nghiên cứu ATUN001 272

Khám bảo hiểm lần đầu trong năm 275

Luật là luật, còn ta thì sao? 278

Chuyện bịa như thật 280

Trò chơi là trời cho 282

Một chuyện vớ vẩn mừng sinh nhật 284

Anh đã sai đường 287

Pokémon GO - Pồ kê món 289

Mua bánh rán 292

Kịch bản tóm tắt cho một bộ phim bom tấn sắp ra mắt 296

Cuộc phiêu lưu của nilon xanh

Phần 1: Nơi tôi sinh ra

Tôi là nilon xanh, sở dĩ có cái tên ấy là vì toàn thân tôi phủ một màu xanh lét, không phải xanh ngọc kiêu sa, càng không phải xanh dương dịu nhẹ, mà là một sắc xanh… vừa quen thuộc, vừa tầm thường, như thể sinh ra chỉ để bị lẫn vào trong đám đông vậy.

Lúc mới mở mắt, tôi chẳng nhớ được gì về "kiếp trước". Dẫu vậy, có một giấc mơ cứ lặp đi lặp lại khiến tôi bị ám ảnh, rằng tôi từng là… một cái bô sứt miệng. Nghe thì kỳ cục, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại có linh cảm mãnh liệt về điều đó. Có lẽ đó là lý do khiến tôi luôn thấy mình không phải loại "cao quý", mà chỉ là thứ để người ta dùng, rồi quên.

Tôi ra đời vào một ngày mùa đông, lạnh, u ám, và… lặng lẽ. Cả căn phòng chật hẹp chỉ toàn là nilon, đỏ có, vàng có, tím có…, mỗi người một sắc màu và tôi cũng nằm trong số đó với một màu xanh lét từ đầu tới chân. Tôi được nhấc khỏi khuôn và thả vào một đám đông nilon xanh y hệt mình. Trong thoáng chốc, tôi tưởng mình đang soi gương, vì ai cũng giống tôi đến kỳ lạ. Những chiếc túi xanh xếp thành từng chồng, từng chồng ngay ngắn, chỗ thì ồn ào, chỗ thì yên lặng như đang chờ đợi… một điều gì đó.

"Chào mừng bạn đến với hội nilon xanh!" một anh bạn gần đó chìa tay à quên chìa quai ra bắt quai tôi, miệng nở nụ cười rạng rỡ. Xung quanh, tiếng vỗ quai vang lên như pháo. Tôi hơi ngỡ ngàng, hóa ra tôi không cô độc. Tôi có một "gia đình".

Chưa kịp hỏi gì thêm, một người khác đã nhẹ nhàng vỗ vai tôi, ánh mắt như thông cảm: Cậu chắc còn hoang mang lắm. Nhưng đừng lo, hãy hít một hơi thật sâu đi, rồi đi cùng tớ. Nhóm trưởng sẽ giải thích mọi thứ. Cậu

ta dắt tôi len qua hàng chục, hàng trăm nilon xanh đang mỉm cười động viên và nhìn tôi với một ánh mắt nửa như chào đón, nửa như cảm thông.

Ở giữa một khoảng trống, tôi thấy một người có phần già nua hơn, màu xanh trên thân đã ngả sang xanh bạc, có chút sờn cũ, những nếp gấp hiện rõ trên quai và thân túi. Dù không nói gì, nhưng sự từng trải toát ra từ dáng ngồi trầm tĩnh khiến tôi lập tức thấy kính nể. Anh bạn dắt tôi lễ phép chào người kia rồi vồn vã giới thiệu: Giới thiệu với bạn đây là Bác nilon xanh, nhóm trưởng của tụi mình. Bác là một trong những người đầu tiên được sản xuất tại đây, đã từng đi ngao du nhiều nơi trước khi quay trở lại. Bác sẽ giúp cậu hiểu hơn về thế giới này.

Tôi cúi chào rồi lý nhí: Cháu chào Bác ạ… Bác nhìn tôi, ánh mắt hiền từ và ấm áp, rồi ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Bác nói, giọng trầm và chậm như thể từng chữ đều đã được ủ từ rất rất lâu trong ký ức: Thấy Bác nhàu nhĩ thế này, chắc cháu nghĩ Bác xấu xí lắm phải không? Tôi vội xua tay: không… không ạ, nhưng Bác chỉ cười, nụ cười tuy có chút chua xót nhưng vẫn vô cùng hiền hậu: Không sao đâu. Rồi đến một ngày, cháu cũng sẽ như Bác thôi… Câu nói ấy như một giọt nước nhỏ vào lòng tôi, không lạnh, không đau, nhưng khiến tôi rùng mình. Tôi chưa kịp phản ứng gì thì Bác đã tiếp lời: Cháu biết không, ta từng có một làn da bóng bẩy, trơn mịn, đúng nghĩa là “hàng mới ra lò”.

Nhưng chỉ sau lần đầu bước chân ra khỏi nơi này, ta đã bị vùi dập đến mức suýt tan xác. Từ đó, ta hiểu: họ hàng nilon chúng ta, sinh ra để phục vụ, nhưng lại thường kết thúc trong quên lãng, thậm chí có những kết cục bị thảm, tàn nhẫn. Tôi nắm chặt quai túi. Tim tôi (nếu túi có tim) bỗng nặng trĩu. Tôi ngập ngừng hỏi: Tại sao lại thế ạ? Chúng ta đâu có làm gì sai? Bác nhìn tôi rất lâu. Không trả lời ngay. Mắt Bác dường như đang nhìn xuyên qua những bức tường, qua cả quá khứ, để chạm tới một nỗi niềm nào đó sâu xa hơn, nơi khởi đầu cho một hành trình mà tôi chưa

từng tưởng tượng ra. Và chính tại khoảnh khắc ấy, tôi hiểu rằng: đây không chỉ là cuộc sống của một chiếc túi nilon, đây là một hành trình, một cuộc phiêu lưu với rất nhiều vất vả và gian nan.

Phần 2: Bước ra thế giới

Bác nilon xanh nhìn tôi thật lâu, ánh mắt như đang đào sâu vào quá khứ. Rồi Bác lại ngước lên trần nhà, nơi chỉ toàn những đường dây điện chằng chịt, bụi phủ mờ mịt như thể ở đó có một trời ký ức mà chỉ mình Bác hiểu.

Cháu có biết không, Bác bắt đầu chậm rãi: con người tạo ra chúng ta, nhưng họ chẳng bao giờ nghĩ xem ta sẽ đi đâu, về đâu sau khi rời khỏi tay họ cả. Tôi tròn mắt ngơ ngác, vì thú thực, tôi chưa từng nghĩ xa đến thế. Tôi chỉ vừa mới sinh ra, chưa hiểu thế giới ngoài kia là gì.

Lúc ta còn trẻ, Bác tiếp tục với giọng trầm buồn: Ta từng được một chị bán rau chọn đem đi chợ. À, hồi đó ta vẫn còn láng bóng, dai khỏe, chẳng thua gì bọn túi nilon cao cấp bây giờ đâu. Chị bán rau nhét ta đủ các loại, nào rau cải, rau muống, xúp lơ… rồi nhấc ta đi như thể ta chẳng có tí cân nặng nào. Cũng vui lắm, vì lần đầu được tiếp xúc với thế giới loài người, đầy tiếng nói, tiếng cười, tiếng rao, đầy màu sắc, đầy sự nhộn nhịp… Bác đột nhiên khựng lại, rồi thở dài: Nhưng rồi… khi rau được bỏ ra khỏi ta, chị ấy vo tròn ta lại như một cục kẹo bẩn rồi quăng xuống vệ đường. Ngay bên cạnh một ổ gà đầy nước bẩn và bã mía nhai dở… Cháu có tưởng tượng được không? Từ một vật nâng niu, ta bị vứt như một cọng rác thừa. Chỉ một lần dùng, là hết. Cứ như thể cả cuộc đời ta sinh ra chỉ để phục vụ có một lần!

Tôi bàng hoàng, không phải vì câu chuyện quá bi thảm, mà vì… cảm thấy quá đáng sợ. Tôi chợt nhớ lại lúc đầu khi trên đường từ khuôn đến hội nilon xanh tôi đã thoáng giật mình khi trông thấy có vài nilon bị xé mất

quai, bị nhàu nát, một số còn bị ném thẳng vào sọt rác bên góc tường. Họ chẳng kịp nói lời nào.

Bác tiếp tục: Nhưng ta may mắn, sau vài ngày nằm bên đường, có một đứa trẻ nhặt ta lên. Nó thổi bụi trên mặt ta, trải phẳng ta ra, rồi dùng ta để… gói bộ bài Pokémon của nó. Ta lại được sống một lần nữa, như một chiếc hộp giữ gìn báu vật. Ta theo nó đến lớp, đến công viên, về cả quê ngoại. Hồi đó, ta thấy mình thật có giá trị, có lẽ đó là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời ta. Tôi thấy ánh mắt Bác sáng lên đôi chút khi kể đến đây, nhưng rồi lại lịm dần xuống. Nhưng rồi đứa trẻ ấy lớn lên, nó bỏ chơi bài. Và một ngày, ta lại bị vứt, lần này là vào một cái thùng rác công cộng, tối om, hôi hám, và chật chội. Ở đó, ta gặp biết bao anh em nilon khác, đỏ có, vàng có, đen ngòm có. Ai cũng mang trong mình một câu chuyện, nhưng điểm chung là… không ai biết số phận tiếp theo của mình sẽ ra sao. Người tôi khẽ run lên, nếu một túi nilon từng hữu dụng như Bác còn rơi vào số phận như thế, thì tôi, một nilon mới sinh ra liệu rồi sẽ đi đâu, về đâu? Có người bị đem đốt, có người trôi xuống sông, trôi mãi cho đến lúc trôi ra đến tận biển cả xa xôi. Ta từng nghe nói, có anh nilon bị kẹt vào cổ của một con rùa, làm nó nghẹt thở suốt nhiều ngày. Lũ người gọi anh ấy là "kẻ giết rùa", mặc dù rõ ràng, lỗi không phải của anh ấy…

Tôi nghẹn họng, chẳng nói nên lời. Bác nhìn tôi, giọng trầm hẳn xuống: Cháu thấy không? Chúng ta nilon là những sinh linh sinh ra để bị lãng quên. Nhưng cũng chính vì thế, ta phải sống sao cho có ý nghĩa trong từng khoảnh khắc. Và nếu có thể, cháu hãy làm điều gì đó để thay đổi số phận này, dù chỉ một chút thôi cũng được… Tôi nhìn Bác, ánh mắt đầy trân trọng. Có lẽ, đây chính là lý do vì sao tôi lại sinh ra, để viết tiếp câu chuyện còn dang dở của bao thế hệ nilon trước.

Phần 3: Cuộc sống đầu tiên

Sau buổi gặp gỡ đầy cảm xúc với Bác nilon xanh, tôi nằm vắt tay (à nhầm, vắt quai) lên trán mà trăn trở mãi không thôi. Đầu tôi cứ lởn vởn hình ảnh con rùa bị nghẹt thở, những người anh em nilon bị đốt cháy, bị quăng quật, bị vùi dập giữa đời. Tôi bỗng thấy sợ, sợ cái thế giới mà mình chưa từng biết mặt, sợ tương lai mù mịt, và trên hết… sợ rằng số phận mình chỉ được dùng một lần rồi vĩnh viễn bị quên lãng.

Nhưng chưa kịp trăn trở thêm, sáng hôm sau, một ánh sáng mạnh bất ngờ rọi xuống làm tôi chói cả mặt. Một bàn tay to đùng thọc vào trong đống nilon xanh và... túm lấy tôi! Tôi chỉ kịp kêu "Ơ!" thì đã bị nhấc bổng lên cho vào trong một chiếc hộp tối om, tôi bị đưa đến một nơi ồn ào náo nhiệt, tôi đoán là một nơi nào đó có rất nhiều người, nơi mà sau này tôi mới biết đó là siêu thị. Vậy là tôi chính thức bước vào cuộc phiêu lưu của cuộc đời mình.

Chủ nhân đầu tiên của tôi là một cô bé, chắc tầm học lớp 3, đi cùng mẹ đến siêu thị. Tay cô bé cầm tôi mà cứ đung đưa nhún nhảy, có vẻ vui lắm. Tôi thì nửa mừng, nửa run. Cái cảm giác lần đầu được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, được ra ngoài thế giới rộng lớn… nó vừa lạ, vừa hấp dẫn, lại vừa hơi đáng sợ như lần đầu đi học mẫu giáo vậy.

Tôi được nhét đầy ắp nào sữa, nào bánh gạo, nào bim bim, nào kẹo dẻo... Ối trời ơi, nặng quá trời! Nhưng tôi vẫn cố gắng không rách, không giãn quai, vì tôi biết, đây là cơ hội đầu tiên, cũng có thể là cuối cùng, để tôi "ghi điểm" trong mắt con người. Ra đến bãi xe, mẹ cô bé đặt tôi lên yên xe máy. Tôi tự hào phồng cả thân mình lên, đung đưa trong gió như muốn hét to:

Tôi là nilon xanh! Tôi đang làm nhiệm vụ! Tuyệt vời quá! Vui sướng quá!

Nhưng đời không như phim.

Chưa được bao lâu, mẹ cô bé thò tay vào lấy sữa ra, lấy bánh ra, lấy... và cuối cùng còn lại tôi trống trơ, tôi bị nhét thẳng vào cốp xe, lẫn với chiếc khẩu trang cũ, tờ giấy ăn vo tròn, và một cái thìa nhựa đã gãy làm đôi. Tôi nằm đó, thở không ra hơi.

Mấy ngày tiếp theo, tôi bị quên lãng, không ai ngó ngàng tới tôi. Tôi bắt đầu nhàu lại, méo mó và... có mùi hơi kỳ kỳ. Tôi bắt đầu nhớ lời Bác nhóm trưởng: “Rồi đến một ngày, cháu cũng sẽ như ta thôi...”

Và đúng như tiên đoán, một buổi chiều, trời mưa lâm râm, mẹ cô bé mở cốp xe, rút tôi ra, nhìn một cái... rồi lạnh lùng thả tôi vào cái thùng rác gần đó.

Tôi rơi thẳng xuống đáy thùng, trong lòng có biết bao suy nghĩ vẩn vơ. Tôi nằm im, không khóc, không vùng vẫy.

Chẳng lẽ... hết rồi sao? Tôi tự hỏi

Nhưng cuộc đời, tuy phũ phàng nhưng lại hay có những cú ngoặt bất ngờ. Và cú ngoặt của tôi, chính là một bà cụ ve chai.

Bà lục trong thùng rác, nhặt tôi lên, nhìn một lúc rồi gấp gọn tôi lại, cho vào bao tải bên cạnh mấy lon bia, chai nhựa, giấy vụn... Tôi được sống thêm một lần nữa - trong thế giới của đồ bị lãng quên. Và kỳ lạ thay, lần này tôi không thấy sợ.

Tôi bắt đầu hiểu ra rằng: có những cuộc sống tưởng chừng tầm thường, nhưng lại mở ra những điều không ngờ. Tôi không còn là túi đựng bánh kẹo nữa, tôi là nilon tái sinh, tôi nằm im trong bao tải ve chai, lòng thầm biết ơn bà cụ - người duy nhất không coi tôi là "rác", mà là một điều gì đó còn có ích.

Tôi không biết mình sẽ đi đâu tiếp theo, có thể bị bán cân ký, cũng có thể được làm sạch và dùng lại. Biết đâu, tôi sẽ trở thành… một cái ví, một cái áo mưa, hay một tác phẩm nghệ thuật bằng nhựa tái chế? Ai biết được? Nhưng tôi chắc một điều: cuộc đời tôi chưa kết thúc.

Và hành trình vẫn còn tiếp tục…

Phần 4: Hành trình tái sinh

Tôi nằm trong bao tải của bà cụ ve chai mấy ngày liền, thi thoảng lại được mở ra, kiểm tra, rồi lại gấp gọn vào như một món đồ có giá trị thật sự. Tôi bắt đầu thấy mình không còn vô dụng như trước nữa, không còn bị nhồi nhét, vò nhàu, hay hất vào góc tối, mà được đối xử như thể tôi vẫn còn một tương lai. Rồi một ngày đẹp trời, bà cụ kéo tôi cùng bao tải ve chai đến một điểm thu mua. Khung cảnh ở đây lạ lắm. Cả một bãi đất rộng, xung quanh đầy những đống đồ cũ: Nhựa thì xếp một góc, giấy thì nằm riêng một chỗ, lon nhôm, chai thủy tinh, bìa carton… tất cả như một đại hội của những “người từng bị bỏ đi”.

Tôi được đặt cạnh rất nhiều anh chị em nilon khác. Người rách rưới, người sờn cũ, có người còn chưa kịp dùng lần nào đã bị bỏ đi vì "in lỗi mực" trên thân. Thế giới ở đây buồn cười lắm, không ai còn oán trách gì nữa. Tất cả đều im lặng, như đang chờ đợi một phép màu.

Và phép màu đã đến.

Một chú công nhân nhặt tôi lên, cùng với vài nilon khác, quăng hết vào một cái bồn to đùng như nồi cháo khổng lồ. Ban đầu tôi tưởng bị nấu chín! Nhưng không, hóa ra đó là máy xử lý tái chế. Nước nóng, áp suất, lưỡi dao xoay tròn… trời ơi, cảm giác y như đang tham gia một trò chơi sinh tồn vậy! Tôi bị nhào, bị cắt, bị nén, rồi… biến mất. Không còn hình dạng cũ nữa.

Khi mở mắt ra, à không, khi tôi cảm nhận được lần nữa, tôi đã không còn là “Tôi” như xưa.

Thân thể tôi đã trở thành… một tấm vải nilon dày, vuông vức, chắc chắn, còn màu thì… vẫn xanh lét như cũ (có lẽ định mệnh là thế). Nhưng lần này, tôi không đơn độc, tôi được ghép lại với nhiều “mảnh nilon khác” để tạo thành một chiếc túi thời trang tái chế, đẹp đẽ hơn, dày dặn hơn và hiện đại hơn, có quai, có khoá kéo đàng hoàng! Tôi đứng lặng trong xưởng, vừa ngạc nhiên, vừa bối rối, vừa xúc động.

Tôi được bày bán ở một cửa hàng nhỏ, treo cạnh mấy chiếc túi vải bố và balo, túi xách khác. Nhiều người ghé qua, săm soi, có người nhăn mặt chê “đồ tái chế”, có người khen "lạ mắt ghê". Và rồi, một cô gái trẻ bước đến. Cô ấy có ánh mắt rất ấm, nhẹ nhàng sờ lên mặt tôi, rồi mỉm cười: Ồ, đẹp ghê. Mua cái này vừa xài được mà còn tốt cho môi trường. Xong! Tôi được chọn, một lần nữa, tôi lại có chủ!

Lần này tôi không bị quăng vội vào cốp xe. Tôi được đeo lên vai, sánh ngang với cô ấy bước qua đường, vào hiệu sách, lên quán cà phê, thậm chí cả thư viện. Tôi được dùng lại rất nhiều lần, và mỗi lần như thế, tôi lại thấy tự hào không chỉ vì mình đẹp (vì đúng là tôi vẫn đẹp… hehe), mà vì tôi có ích. Một hôm, cô gái đặt tôi lên bàn, nhìn tôi và thầm nói: Có lẽ mình nên chia sẻ cái túi này trên mạng, để ai cũng biết là đồ tái chế vẫn tuyệt lắm.

Tôi muốn hét lên “YES!” nhưng có lẽ dù tôi có hét lên thì cô ấy cũng không thể nào nghe thấy được. Tôi chỉ biết tự nhủ với mình rằng: Tôi, một nilon từng bị vứt đi đã được tái sinh và có một cuộc đời mới đáng tự hào.

Phần 5: Cuộc hội ngộ bất ngờ

Đời túi quả thật lạ kỳ, từ một vật bị quăng quật trong thùng rác, tôi, nilon xanh nay lại trở thành chiếc túi tái chế được người ta yêu quý, mang đi khắp nơi. Tôi đã cùng chủ nhân đến nhiều buổi gặp gỡ, hội sách, thậm chí có lần còn được chụp hình đưa lên mạng xã hội kèm hashtag #túiXanhTáiChế. Tôi thấy mình như... một ngôi sao nhỏ, lấp lánh giữa thế giới đầy nhựa dùng một lần.

Nhưng rồi một ngày nọ, cô gái mang tôi đến một nơi rất đặc biệt: Triển lãm nghệ thuật tái chế, nơi trưng bày những sản phẩm được tạo ra từ những món đồ từng bị bỏ đi. Khi bước vào không gian triển lãm, tôi cảm nhận được điều gì đó rất lạ, không khí ở đây khác hẳn: vừa hoài niệm, vừa lấp lánh hy vọng. Trên từng kệ trưng bày là những vật thể kỳ lạ: mô hình cá voi làm từ vỏ chai nhựa, bức tượng người từ ống hút, váy áo làm từ bao tải cũ, thảm chùi chân từ sợi nilon cắt vụn... Một thế giới mới của "đồ bỏ đi được sống lại". Và rồi, tim tôi như ngừng đập (nếu túi có tim!) - khi cô gái tiến đến một góc trưng bày nhỏ bên khung cửa sổ, tôi thấy...

Bác nilon xanh!

Không thể lầm được. Dù bác nay đã khác rất nhiều, không còn hình dáng túi xưa, mà đã hóa thân thành một phần trong một bức tranh lớn bằng nilon tái chế. Nhưng tôi vẫn nhận ra Bác từ ánh mắt, à nhầm, từ quai túi sờn cũ màu xanh nhợt, nổi bật nơi góc phải của bức tranh. Một nghệ sĩ đã biến bác thành một phần của tác phẩm mang tên: "Cuộc đời thứ hai".

Tôi bồi hồi xúc động. Người từng kể tôi nghe về những nỗi đau, những tháng ngày bị vứt bỏ, về định mệnh nghiệt ngã của đồ nhựa... giờ lại đang ở đây, đường hoàng trong một triển lãm nghệ thuật, được ngắm nhìn, được chiêm nghiệm và được... trầm trồ ca tụng.

Không biết Bác có nhận ra tôi không, tôi, giờ đây đã là một chiếc túi thời trang chắc chắn, với đường may viền cẩn thận, khóa kéo inox bóng loáng. Nhưng tôi vẫn muốn gọi:

Bác ơi, cháu đây… nilon xanh ngày nào đây…

Tôi đứng lặng, như một đứa trẻ ngày xưa gặp lại người thầy cũ.

Chủ nhân dường như cảm nhận được gì đó. Cô đặt tôi xuống, nhẹ nhàng nhìn bức tranh, thì thầm: Đẹp thật. Từ rác mà ra nghệ thuật. Tái sinh mà… Tôi muốn bật khóc (nếu túi có tuyến lệ!).

Hóa ra, cuộc đời không kết thúc khi ta bị vứt bỏ, nó chỉ đổi hình hài, đổi vai trò, và nếu may mắn, ta sẽ gặp lại những người ta từng yêu quý, trong một hình hài hoàn toàn mới.

Phần 6: Thế hệ mới

Sau buổi triển lãm ấy, tôi cảm thấy lòng mình như được rót đầy ánh sáng. Gặp lại Bác nilon xanh trong hình hài mới khiến tôi nhận ra một điều: hành trình của chúng tôi, những túi nilon tưởng chừng tầm thường, không chỉ là chuyện được dùng rồi bị vứt bỏ, mà là một vòng đời có thể tái sinh, có thể kể lại, có thể truyền lửa.

Và tôi quyết định kể lại.

Không phải bằng miệng, vì túi thì đâu có miệng. Mà bằng cách ở lại Trung tâm tái chế cộng đồng, nơi tôi được chủ nhân quyên tặng, không phải vì tôi đã hỏng, mà vì cô tin rằng tôi "sẽ có ích cho nhiều người hơn nữa ở nơi này".

Ở trung tâm đó, có một căn phòng nhỏ nơi trẻ em, sinh viên, và cả người lớn ghé qua để học về rác thải, tái chế và môi trường. Tôi được treo ở đó,

giữa một dãy các vật tái chế có “tiểu sử” thú vị, dưới chân tôi là một mẩu bảng nhỏ:

“Túi Nilon Xanh đã qua 3 đời sử dụng, được tái chế từ rác nhựa và được dùng lại nhiều lần. Giờ là minh chứng cho câu chuyện: rác cũng có thể sống lại.”

Mỗi khi có nhóm trẻ nhỏ vào, cô hướng dẫn viên lại chỉ tay lên tôi và kể:

Đây là bạn túi nilon xanh. Bạn ấy từng bị vứt, từng đi lạc, từng lạc quan, từng tuyệt vọng, và rồi được tái sinh để giúp các bạn hiểu rằng: mọi thứ đều có cơ hội thứ hai, nếu chúng ta biết trân trọng nó.

Và tụi nhỏ, mắt tròn xoe tiến lại nhìn tôi như thể tôi là siêu anh hùng. Có đứa còn chạy tới chạm nhẹ vào quai túi tôi rồi thì thầm: Bạn nilon ơi, mình sẽ không bao giờ vứt ẩu nữa đâu, mình hứa.

Trái tim tôi tan chảy (lại một lần nữa, nếu túi có tim!).

Nhưng rồi một hôm, có một kiện hàng lớn được mang vào trung tâm. Trong số đó là… một lứa nilon con mới sinh, đủ màu, đủ kiểu. Chúng vừa được sản xuất từ nhựa sinh học, loại có thể phân hủy và được gửi đến để “huấn luyện nhận thức về môi trường”, một việc nghe vừa lạ vừa buồn cười, nhưng cũng rất đáng tự hào.

Tôi tình nguyện “mở một lớp học đào tạo” cho lứa nilon con này. Và thế là tôi trở thành một… người kể chuyện.

Tôi kể cho lũ trẻ nilon nghe về ngày đầu tiên mình mở mắt chào đời trong chiếc hộp các tông lạnh giá. Tôi kể về lần bị vứt bỏ vào cốp xe, về những ngày nằm trong rác, về bà cụ ve chai, về máy tái chế, và về bức tranh nơi tôi gặp lại Bác nilon xanh.

Đám túi nhỏ há hốc mồm, à nhầm, há quai kinh ngạc.

Một bạn túi sinh học màu xanh lá rụt rè hỏi:

Thế… nếu bị vứt, tụi em cũng có thể được tái sinh như anh chứ?

Tôi nhìn nó, mỉm cười:

Có thể. Nhưng tốt hơn là đừng để bị vứt, hãy sống sao cho mỗi lần được dùng là một lần có ích. Và nếu có phải chia tay cuộc đời cũ, hãy sẵn sàng để trở thành một điều gì đó tốt đẹp hơn.

Đám túi nhỏ gật đầu rối rít.

Tôi cảm thấy vui, rất vui, vì cuối cùng, tôi, nilon xanh, không chỉ sống sót, mà còn truyền được điều gì đó tốt đẹp. Một giấc mơ nho nhỏ thôi, nhưng với một chiếc túi từng bị bỏ đi như tôi, thì đó là cả một điều kỳ diệu.

Phần 7: Ngày tôi bị rách

Đừng ai nghĩ một chiếc túi nilon được tái chế siêu tốt sẽ bất tử, không, tôi nilon xanh vẫn là nhựa, vẫn là vật liệu đã qua xử lý nhiều lần, và vẫn có… “hạn sử dụng của số phận”.

Những ngày ở Trung tâm tái chế, tôi hạnh phúc vô cùng. Ngày nào tôi cũng được nghe tiếng trẻ con cười đùa, nghe người lớn nói về môi trường, về sự sống của những vật tưởng như bỏ đi. Tôi trở thành "bằng chứng sống" cho việc: nhựa không hẳn là tội đồ, chỉ khi bị con người sử dụng vô trách nhiệm thì mới là vấn đề.

Một hôm, khi cô hướng dẫn viên cẩn thận tháo tôi khỏi móc treo để đem ra giới thiệu cho một đoàn khách lớn, tôi nghe thấy một âm thanh rất nhẹ mà đầy ám ảnh:

“Xoẹt…”

Tôi rách, một vết nhỏ thôi, ngay bên dưới quai phải, nơi từng bị kéo căng quá mức khi còn là túi đựng đồ ăn vặt. Có thể đó là vết tích cũ, hay có thể chỉ đơn giản là... thời gian đã đến. Tôi đứng im, không nói gì, không phải vì tôi không biết nói mà vì... tôi không biết phải phản ứng thế nào. Lần đầu tiên trong rất nhiều năm, tôi cảm thấy sợ, không phải sợ bị vứt, mà là sợ không còn được tiếp tục truyền đi câu chuyện của mình. Sợ rằng: “Túi đã rách rồi thì để làm gì nữa?” Cô hướng dẫn viên cũng phát hiện ra. Cô nhìn tôi, xoay nhẹ trong tay, chạm vào vết rách. Tôi nghĩ: Thôi xong, đây là lúc bị thay thế rồi... Nhưng cô chỉ khẽ cười, không vứt, không bỏ đi. Mà mang tôi... đến một góc nhỏ trong trung tâm, nơi có một nhóm sinh viên đang làm một dự án nghệ thuật từ vật liệu hư hỏng. Tôi được đặt lên bàn, bên cạnh một chiếc dép gãy quai, một chiếc mũ rách, một ống hút cong méo mó. Một bạn sinh viên đến gần, cẩn thận cắt tôi ra thành những mảnh nhỏ đều đặn, nhẹ nhàng như đang gấp giấy origami. Tôi không thấy đau (kỳ lạ lắm) mà ngược lại, cảm thấy như đang được "giải thoát" khỏi lớp da cũ kỹ đã không còn vững chắc.

Rồi từng mảnh nhỏ của tôi được dán lên một khung tranh, không phải một bức tranh trang trí bình thường, mà là bản đồ của dòng sông Mêkong. Tôi, nilon xanh, được chọn để làm phần nước, tôi trở thành dòng chảy, một mảnh túi rách đã cũ kỹ, giờ đây góp phần tạo nên hình hài của sự sống. Và tôi chợt hiểu: Rách không có nghĩa là kết thúc, vì đó là điều kiện để ta bắt đầu một hành trình mới, không còn nguyên vẹn, nhưng ý nghĩa hơn.

Phần 8: Tôi là nước

Từ khi tôi được ghép lên bức tranh bản đồ dòng sông, một cảm giác rất lạ len lỏi trong từng thớ sợi nilon tái chế của tôi: tôi không còn là "một vật" nữa, mà là "một phần của điều gì đó lớn hơn." Tôi, nilon xanh, từng là một cái túi, từng bị vứt bỏ, từng rách, từng tuyệt vọng, từng được tái sinh.

Và giờ đây… tôi chảy. Tôi là sông. Tôi hòa vào đường cong của sông Mêkong trong bức tranh đang treo trang trọng giữa hội trường của Trung tâm tái chế, nơi mỗi tuần đều đón hàng trăm người đến chiêm ngưỡng. Có người chỉ nhìn lướt qua, nhưng cũng có người đứng thật lâu, chăm chú vào những mảnh nhựa nhỏ ghép lại thành dòng nước, rồi khẽ nói: Không ngờ… rác mà đẹp đến thế. Tôi nghe thấy. Dù không phải con người nhưng tôi vẫn cảm nhận được cách con người thay đổi ánh nhìn khi biết một món đồ từng bị xem là "vô ích" lại có thể trở thành một biểu tượng. Mỗi ngày, ánh sáng chiếu qua khung cửa kính hắt vào bức tranh, tôi lại thấy mình lấp lánh. Tôi không còn chuyển động như những ngày đong đưa trên tay ai đó, nhưng lại đang chảy… theo cách của riêng mình. Một dòng chảy lặng lẽ, không còn ồn ào. Một dòng chảy bền bỉ, từ rác đến đời sống mới. Một dòng chảy ý nghĩa, kết nối tôi với hàng nghìn vật liệu cũ khác, mỗi mảnh ghép là một câu chuyện, một bài học, một lời nhắc nhở. Tôi không còn mơ được quay trở lại thành túi đựng đồ. Tôi cũng chẳng buồn vì không còn quai để người ta xách. Bởi bây giờ tôi có một sứ mệnh khác, trở thành chứng tích sống động của hành trình tái sinh. Nếu một ngày nào đó, cô bé năm xưa, người từng đung đưa tôi ở siêu thị, vô tình ghé qua triển lãm và nhìn thấy tôi, tôi chỉ mong cô ấy mỉm cười và thì thầm:

Ồ, bạn túi xanh… vẫn ở đây à?

Chỉ vậy thôi, tôi sẽ thấy mình đã sống đủ lâu, đủ sâu, và đủ đẹp. Cuộc phiêu lưu của tôi không còn đo bằng quãng đường di chuyển, mà đo bằng giấu ấn mà tôi để lại trong lòng những người biết lắng nghe.

Tôi không chỉ là nilon.

Tôi không chỉ là rác.

Tôi là ký ức.

Tôi là bài học.

Tôi là nước.

Và...

Tôi là tôi

Ngày sáng tác: 01/05/2021

Số phận một con chó

Lúc mới sinh ra nó là con chó đẹp nhất đàn: mập mạp, lông xù và nom đáng yêu hơn những con chó khác cùng trang lứa. Nó cũng là con to nhất đàn, khoẻ nhất, nghịch nhất và lăng xăng nhất. Riêng việc tranh bú thì đố con nào tranh được với nó, cậy khoẻ nên anh cu chàng chấp hết: húc thật lực, dũi thật lực. Chỉ ngần ấy những biểu hiện và mô tả đã phần nào có thể đoán định một tương lai tươi sáng cho nó.

Ấy thế mà không, tạo hóa trêu ngươi, con tạo xoay vần, đến lúc cả đàn rời vú mẹ để chuyển sang ăn cháo thì biến cố ập đến. Một buổi sáng như bao buổi sáng khác, khi ông mặt trời ló dạng sau lũy tre làng, khi những tiếng gà trống gáy nối tiếp nhau vang dậy khắp đó đây, khi những con người uể oải thức dậy để bắt đầu cho một ngày làm việc mới thì người ta phát hiện ra nó có những biểu hiện không bình thường: chân run, mõm giục xuống đất, không thể đi lại như mọi ngày. Không ai biết lý do là gì? Người ta đoán già đoán non những nguyên nhân: trúng gió, bị xe cán trúng..., nói chung là có nhiều giả thuyết được đặt ra, nhiều cuộc trao đổi, thậm chí có những cuộc điều tra thông qua hệ thống camera nhưng đều vô ích. Mà dù nguyên nhân có là gì thì cuối cùng vẫn là những cái run của tứ chi, cái giục xuống của mõm. Nó đã không còn là một con chó bình thường nếu không muốn nói là bất bình thường. Người ta xót thương nó, tội nghiệp nó nhưng chẳng biết làm gì hơn. Tuy vậy ông trời cũng ban cho nó một chút ân huệ như để an ủi: đôi khi nó sẽ trở lại trạng thái bình thường trong khoảng dăm ba phút: đi lại bình thường, tung tăng chạy nhảy, lại tranh ăn, lại giành uống... nhưng cũng chỉ dăm ba phút sau đó là tứ chi lại run run, mõm lại giục xuống đất trông thật thảm hại. Hai trạng chuyển đổi liên tục trong ngày cũng giúp nó có những giây phút bình thường để tận

hưởng và cảm nhận cuộc sống. (Nhưng không biết đó là tốt hay không vì biết đâu lúc đó nó lại cảm thấy buồn tủi cho số phận của mình sẽ ra sao?)

Vậy là từ một con chó lành lặn, đẹp đẽ chỉ qua một đêm đã thành ra một con chó tật nguyền, âu cũng là số kiếp của nó, là sự đã rồi.

Từ chuyện con chó ngẫm ra cuộc đời con người chúng ta thấy cũng có đôi chút cần phải nhìn nhận. Như một em trong giới sâu bít đã từng nói "ở đời chuyện quái gì cũng có thể xảy ra" quả không sai. Lên voi xuống chó ấy thật là chuyện quá đỗi bình thường. Mới hôm nào có người còn lên khoe sự giàu sang thì nay lại đang vướng vào vòng lao lý, bị bế lên phường. Có người suốt ngày khoe sức khoẻ, khoe nhậu không biết say thì nay vướng bệnh tật, ung thư, đột quỵ... thế nên "ở đời chuyện quái gì cũng có thể xảy ra "ấy điều mà ta nên hiểu là việc quá đỗi bình thường như công an phường bắt trộm.

Giờ quay lại chuyện của con chó: Với một tương lai xám xịt và đầy ắp khó khăn phía trước chắc chắn nó cũng không thể có một cuộc sống vui vẻ, viên mãn. Cả một tương lai phía trước bị vùi lấp và số phận cướp đi của nó tất cả chỉ sau một đêm. Dù có muốn thay đổi cũng là điều rất khó nên có lẽ nó phải biết, phải học cách nhận số phận để tiếp tục sống, tiếp tục tồn tại.

Tuy chuyện của con chó với nhiều người là một chuyện hết sức bình thường nhưng với người viết lại như một lời nhắc nhớ: Cuộc đời vốn dĩ là vô thường, thế nên hãy trân trọng từng phút giây và hãy sống một cuộc đời ý nghĩa. Dù số phận mỗi người có thế nào thì thời gian vẫn cứ trôi và ta cũng "sẽ trôi về một nơi rất xa", trôi mãi, trôi mãi, trôi mãi...

Ngày sáng tác: 05/10/2025

Trầm ma

Trích: lâu lâu lại viết

“Ăn của rừng, rưng rưng nước mắt”

Từ ngàn đời nay, có những luật lệ bất thành văn buộc phu trầm phải thuộc nằm lòng, nếu không, họ sẽ phải trả bằng máu và nước mắt. Đó là lời nguyền của rừng thiêng khi các phu trầm muốn xâm phạm vào vùng "lãnh địa rừng già".

Chương 1: Ngậm ngải tìm trầm

Tôi quay sang Long giải thích:

Trầm kỳ thường tìm thấy trong những cây Gió mọc ở những vùng núi hướng về phía có gió biển nên ta thường gặp ở vùng phía Đông Trường Sơn hơn là Tây Trường Sơn. Hôm trước, tao mới nói sơ qua với mày về kế hoạch còn bây giờ tao sẽ cho mày xem dẫn chứng đàng hoàng để mày có động lực mà thực hiện kế hoạch, nói đoạn tôi vội lôi một tờ giấy báo được gấp làm bốn trong túi quần ra rồi cất tiếng đọc:

Ở Việt Nam một số vùng có trầm kỳ như:

- Ở Bình Trị Thiên thường tìm thấy ở vùng Cam Lộ của Quảng Trị, vùng A Sao, A Lưới, vùng Thanh Sơn. Ồ ồ và vùng đèo Hải vân thuộc Thừa Thiên.

- Ở Bình Định có từ vùng núi Quy Nhơn đi vào.

- Ở Khánh Hoà. Phú Yên có rất nhiều tại Vạn Giã, Tân Định, An Thành, Bình Khang, Duyên Khánh...

- Ở Bình Thuận có ở vùng núi giáp ranh với Lâm Đồng.

- Ở Lâm Đồng ta có thể tìm thấy Trầm kỳ ở các núi giáp ranh với Bình Thuận.

- Ở các hải đảo thì gặp nhiều Trầm - Kỳ tại Phú Quốc.

Ông thấy chưa, của quý ngay cạnh mình mà không biết tận dụng thì thật uổng phí. Cơ hội cho chúng ta phát tài là đây chứ đâu, chỉ cần trúng mánh một lần cũng đủ cho anh em ta sung sướng cả đời rồi.

Long dường như vẫn còn nghi hoặc quay sang nhìn tôi rồi hỏi: Nhưng nghe nói đi tìm trầm nguy hiểm lắm?

Tôi bĩu môi tỏ vẻ khinh thường: Sợ chó gì, người ta làm được thì mình cũng làm được, hai thằng mình đều thanh niên trai tráng, sức dài vai rộng, sức khỏe đầy mình mà lại sợ mấy con thú trong rừng à?

Long vẫn ái ngại nói với tôi: Trong rừng đâu chỉ có mỗi thú dữ thôi đâu, còn nhiều thứ nguy hiểm khác nữa chứ: rắn rết này, côn trùng này... rừng thiêng nước độc đi dễ khó về lắm chứ chẳng đùa.

Tôi vẫn hăng hái: Làm gì mà chẳng khó khăn, thế mày có muốn đổi đời không? hay suốt đời chỉ muốn quanh quẩn ở cái làng này và làm bạn với con trâu, cái cày?

Long ngập ngừng: Tao cũng muốn đổi đời nhưng... có lẽ dựa vào sức hai thằng mình thì vẫn chưa đủ, vì tuy chúng ta có sức trẻ nhưng hoàn toàn thiếu kinh nghiệm, tao nghĩ cần phải tìm một người có kinh nghiệm rồi thuyết phục tham gia cùng thì may ra mới mong thành công được.

Tôi khẽ ồ lên một tiếng rồi vỗ đánh đét vào người thằng bạn thân: ý kiến hay, không ngờ mọi ngày mày cù là cù lần mà hôm nay lại phát biểu được 1 câu hay đến như thế, chuẩn đến như thế. Đúng là phải tìm lấy một người có kinh nghiệm dẫn đường mới mong làm lên đại sự được. Vừa nói

đến đó trong đầu tôi đã nghĩ ngay đến một người, một người dễ có đến mười mấy hai mươi năm cắm dễ trong rừng để săn trầm nhưng nay gần như đã giải nghệ. Nói là gần như vì thi thoảng ông vẫn cùng thằng con trai vào rừng độ dăm bữa nửa tháng nói là đi săn nhưng theo tôi nghĩ thì đó chỉ là cái cớ còn thực chất vẫn là để đi săn trầm. Cái mộng ước đổi đời không ai là không có mà nhất là với một người dành hầu hết tuổi trẻ để kiếm tìm thì lại càng khao khát. Hơn nửa đời người dầm mưa dãi nắng, ăn rừng, ngủ rừng mà chưa một lần trúng được quả lớn thì cũng tức thật. Nghe đâu cũng đôi ba lần tìm được nhưng lần thì gặp bọn cướp mất cả chì lẫn chài lại còn suýt mất mạng, lần thì bị chiến hữu lừa nẫng mất tay trên, còn một vài lần trúng quả nhỏ thì lại phải chia cho nhiều người nên cũng chẳng được là bao, quả đúng là: số đã đen thì đen đủ đường.

Nghĩ đến đây tôi vội quay sang Long nói: tao biết phải tìm ai rồi, mau đi theo tao. Nói đoạn tôi vội nắm tay thằng bạn thân kéo đi

Long bị kéo bất ngờ vội ú ớ: ơ... ơ... đi...đi... đâu. Có gì thì cũng phải nói cho tao biết với chứ?

Tôi chẳng thèm trả lời thằng bạn cứ hăm hở tiến về phía trước.

Thấy tôi không trả lời Long vội gạt phắt tay ra rồi lớn tiếng quát: đứng lại, cái thằng hâm này, mày bị ma nhập hay sao mà cứ kéo tao đi như thế? Nếu mày mà không nói cho rõ ràng thì tao không đi đâu hết

Thấy thằng bạn có vẻ căng thẳng tôi vội đấu dịu: thôi được rồi để tao nói, được chưa? Mày đúng là thằng không bao giờ làm được việc lớn. Các cụ đã dạy: thiên cơ bất khả lộ, giữa chỗ ba quân thế này mà cứ bô bô cái miệng ra thì chỉ có mà ăn cám hiểu chưa

Long đáp lại với giọng cáu bẳn: không thiên cơ với cả khả lộ gì hết, mày cũng biết tính tao rồi, cái gì cũng phải nói toạc móng heo ra chứ cứ úp úp mở mở sốt ruột bỏ mẹ, bố ai mà chịu được.

Tôi chơi với thằng này từ lúc lọt lòng đến giờ nên chẳng lạ gì tính nó, nhưng quả thật nếu nói lộ ra mà có kẻ nào đó nghe thấy biết đâu nó lại đi trước mình một bước thì có phải công cốc công cò không? Ấy nhưng bây giờ, có lẽ không nói cũng không được, một khi cái thằng ba gai kia nó mà cương lên thì mọi chuyện cũng khó mà xuôi được,

nên tôi đành phải ra giấu cho nó cúi xuống rồi khẽ thì thầm nho nhỏ vào tai cái thằng đáng ghét này: đó đó, đúng chưa, chuẩn chưa... giờ mày đã hiểu rồi chứ?

Tôi vừa nói dứt câu Long vội phá lên cười hềnh hệch: mày tính như thế quá chuẩn, bao năm chơi với nhau tao vẫn đánh giá cao cái tài tính toán, định việc như thần của mày. Đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, mày chơi với tao lâu nên cũng lây được một phần thông minh của tao rồi đấy.

Tôi ọe một cái rồi đáp: tao mà lây được trí thông minh của mày thì chắc bây giờ tao đã không phải lo lắng gì đến cuộc sống rồi, cứ ăn trứng ngỗng và thịt ngỗng cũng đủ cho tao sống đến hết đời, nói xong tôi vội phá lên cười ha hả

Long biết bị tôi chọc quê vội lên tiếng: này này cái thằng ranh kia, từ sau tao cấm mày nói đến trứng ngỗng hay ngỗng trước mặt tao

Tôi vội la lên: đúng là có tật giật mình, chả hiểu sao có kẻ trước đi học toàn 0 với 2 mà nay lại dám nhận mình là thông minh cơ đấy

Long vội dơ nắm đấm lên dứ dứ trước mặt tôi rồi nói: mày cứ liệu hồn, mà tao nói thật đó là chuyện quá khứ rồi, giờ mày cứ lải nhải là xúc phạm danh dự của tao đấy, cái Lan nó mà nghe thấy thì tao còn mặt mũi nào mà tán nó nữa.

Tôi vội ôm bụng cười: thôi thôi ông tướng, chuyện ông ngày xưa học dốt cả làng cả xã này ai mà chẳng biết. Không chừng còn có tên trên bảng vàng ở trên xã rồi ấy chứ. Cần gì tao phải nói thì mọi người mới biết, cái Lan nó lại chẳng rõ mười mươi ấy chứ, vì thằng Linh anh họ nó chẳng học chung với cả tao và mày từ mẫu giáo đến lúc thất học thì là gì?

Nói đến đó Long dường như đã cứng họng, nó chỉ thốt ra được đúng bốn tiếng rồi im bặt: chết mẹ tôi rồi

Tôi vội trấn an: an tâm đi, học dốt hay giỏi giờ quan trọng chó gì, bây giờ quan trọng là có tiền hay không thôi. Nếu trong tay mà có nhiều tiền thì mày vẫn được mọi người kính nể, được coi là một người thành đạt, thành công, còn ngược lại nếu mà không có tiền thì dù có học giỏi thế nào đi chăng nữa vẫn bị coi là kẻ thất bại. Chính vì vậy bây giờ phải nhanh chóng triển khai kế hoạch đổi đời để còn có cơ hội mà giành lấy em Lan kẻo lại vào tay thằng khác, tao nghe bọn Quân nhím với Minh sứt nó kháo nhau là thằng Tùng nó cũng đang nhăm nhe tán em Lan của mày đấy

Vừa nghe đến đó Long vội nắm lấy tay tôi giục: đi ngay thôi, còn đứng đây làm gì nữa, tao phải giàu, tao phải có thật nhiều tiền để còn hỏi cưới em Lan cho bằng được.

Tôi vội bước chân theo nhưng trong đầu lại nghĩ: thằng này hâm mẹ nó rồi, một khi đã có nhiều tiền trong tay thì thiếu đếch gì gái mà phải sống chết với cái con bé Lan làm quái gì. Nghĩ là nghĩ vậy thôi chứ tôi cũng không nói ra làm gì, thôi thì cứ để nó được lạc trôi trong ảo mộng của tình yêu. Khi con người ta yêu thì con người ta sẽ rơi vào hai trạng thái ở hai thái cực hoàn toàn khác nhau: một là rất mạnh mẽ hai là rất yếu đuối và trong trường hợp này lại là giấu hiệu tích cực giúp cho công việc sắp tới, thế nên chẳng tội gì mà lại nói ra để rồi dập tắt mất lòng quyết tâm của một gã si tình đang rừng rực lửa yêu.

Trên đường đi tôi hỏi Long: giả sử chú ấy không nhận lời thì mày tính sao? Có ăn rừng nữa không?

Long trả lời với giọng đầy quyết tâm: đi chứ, nam nhi đại trượng phu đã nói là làm, trí ta đã quyết, lòng ta đã đã đồng nào sợ chi hiểm nguy, bao chông gai quyết không lùi bước, vừa nói anh chàng vừa đưa 1 tay giơ lên cao như tuyên thệ.

Tôi phá lên cười rồi nói: thôi thôi, con sợ bố rồi, chỉ mong khi vào rừng bố đừng nhụt trí rồi đảo ngũ bỏ lại con trong đó là con vui lắm rồi.

Long đáp: đảo ngũ là đảo ngũ thế nào, bố đã nói là bố làm, con cứ an tâm là đã có bố bên cạnh, không cần phải sợ bố con thằng nào hết

Tôi lao về phía Long: mày có thích được thể lấn tới không hả con? Thế nhưng anh chàng đã co giò chạy bán sống bán chết, vừa chạy vừa cười hềnh hệch. Tôi và Long tính đến nay đã có hơn 20 năm làm bạn với nhau. Long hơn tôi 1 tuổi nhưng bị đúp mất 1 năm nên học cùng với tôi từ năm lớp 4. Lên đến cấp 3 sau khi thi xong tốt nghiệp cả hai chúng tôi đã quyết định không thi đại học để đi làm. Một phần cũng lượng sức mình có hạn, nhưng một mặt cũng vì gia đình không đủ điều kiện. Mất hơn hai năm bươn trải trên phố huyện cuối cùng chúng tôi lại trở về quê hương, nguyên do chính cho việc trở về là một lần tình cờ đọc được một bài báo viết về trầm kì, khi đọc đến những địa danh phát hiện trầm kỳ thì mắt tôi sáng lên khi có tên quê hương tôi. Ngay lúc đó trong óc tôi lóe lên một ý nghĩ: tại sao lại không thử vận may đó nhỉ? Vậy là tôi vội rủ thằng bạn về quê một chuyến. Trên đường về tôi đã nói qua kế hoạch cho thằng bạn biết nhưng xem chừng nó cũng nửa tin nửa ngờ, nửa muốn tham gia, nửa không...

Đứng trước ngôi nhà ngói 3 gian được xây bằng đá ong, tôi khẽ quay sang bảo với Long: thôi không đùa nữa, nghiêm túc tí đi ông.

Dường như Long cũng biết không nên đùa lúc này nên vội bặm môi lại cố kìm nén cảm xúc, nhìn nó lúc này không khác gì một lão già khó tính.

Tôi quan sát ngôi nhà một lượt:

Nhìn qua cánh cổng bằng gỗ là một khoảng sân khá rộng với mấy chậu hoa mười giờ tươi tốt. Bậc tam cấp được xây bằng đá ong dẫn lên ngôi nhà 3 gian với khuôn cửa chính rộng, cửa sổ được làm bằng gỗ sơn màu nâu với hai cánh cửa mở rộng. Bên trong nhà thấp thoáng bóng một người đang quay lưng lại phía chúng tôi.

Tôi hích cánh tay vào người Long rồi khẽ nói: Mày gọi thử xem

Long khẽ nhăn mặt rồi nói với tôi: Mẹ cái thằng này, mày có mồm không gọi luôn lại bảo tao.

Tôi gãi gãi đầu rồi nói như phân trần: tao gọi cũng được, nhưng mồm mày to gọi cho rõ

Long hừ 1 tiếng rồi nói: Thôi được rồi, để đại ca ra tay. Nói đoạn nó đưa hai tay lên miệng tạo hình như 1 chiếc loa rồi cất tiếng gọi: Chú Chánh ơi, chú Chánh ơi. chú có nhà không?

Tôi vội đập tay vào người Long đồng thời rối rít nói: Thằng hâm này, mày nhỏ nhỏ cái mồm lại, bô bô như thế bộ muốn cho cả làng này nghe thấy à?

Long cười hì hì: Đấy là tao mới dùng 1/2 công lực thôi đấy, chứ dùng cả 100% công lực thì còn uy lực hơn nhiều.

Tôi đang định thụi cho cu cậu mấy cái thì vội khựng lại vì có một người đang từ trong nhà đi ra, người đó chừng 15-16 tuổi, dáng người nhỏ thó, mặc một cái áo phông rộng thùng thình, cái quần đùi màu bộ đội đã sờn cũ, đi dôi dép lê màu đen và từ đôi dép ấy phát ra những âm thanh quẹt quẹt...

(Còn nữa)

Note: Viết được đến đâu up đến đó, bận thì...

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Tết trong tôi là...

Tản văn & ký ức

Trích: ngồi trông bánh và...

Tôi luôn nghĩ, Tết không bắt đầu từ tờ lịch cuối cùng của năm, cũng không phải từ khoảnh khắc pháo hoa rực sáng trên bầu trời. Tết bắt đầu từ khi mẹ mang lá dong ra rửa và khi mùi nếp mới ngâm qua đêm len lỏi khắp gian bếp nhỏ. Những ngày cuối năm, trời se lại. Cái lạnh không buốt đến tê người, nhưng đủ để ai đó khẽ xuýt xoa, kéo sát cổ áo, và thấy lòng mình chùng xuống đôi chút. Gió lùa qua vườn, làm mấy nhành bưởi khẽ rung, hương thơm dìu dịu quẩn quanh trong không khí. Tết đang đến gần, không ồn ào, chỉ lặng lẽ như một người thân lâu ngày trở về. Trong ký ức của tôi, Tết luôn gắn với việc gói bánh. Cả nhà quây quần quanh chiếc chiếu trải giữa nhà. Thúng nếp trắng, đỗ xanh đãi sạch, thịt ba chỉ cắt vuông vức nằm ngay ngắn trên mâm. Lá dong xanh mướt xếp thành từng chồng, còn ướt sương. Bố gói nhanh và vuông vức như một thói quen đã thuộc lòng; mẹ cẩn thận chỉnh từng nếp lá; lũ trẻ con chúng tôi thì lóng ngóng phụ buộc lạt, buộc mãi mà chiếc bánh vẫn méo xẹo. Có những chiếc bánh bé xíu, méo mó được “ưu ái” gọi là bánh của trẻ con. Nhưng chính những chiếc bánh ấy lại khiến tôi nhớ nhiều nhất. Bởi trong đó là tiếng cười, là sự vụng về, là cả một tuổi thơ còn nguyên mùi khói bếp. Đêm trông bánh là đêm dài nhất, và cũng ấm nhất. Nồi bánh đặt giữa sân, lửa đỏ hồng, củi cháy lách tách. Hơi nước bốc lên nghi ngút, mang theo mùi lá dong, mùi nếp, mùi khói quyện vào nhau thành thứ hương vị không nơi nào có được. Trời càng về khuya càng lạnh, sương buông xuống mái ngói, xuống bờ rào. Chúng tôi ngồi co ro bên bếp lửa, tay hơ ấm, mắt lim dim nghe người lớn kể những câu chuyện cũ. Tiếng nước sôi ùng ục như nhịp thở của Tết. Thỉnh thoảng, bố lại châm thêm nước, khẽ lật bánh.

Mẹ rót chén trà nóng, hơi trà quyện trong màn đêm. Lũ trẻ con chống cằm nghe chuyện, có đứa ngủ gục lúc nào không hay. Tôi vẫn nhớ cảm giác được đánh thức lúc gần sáng, khi bánh vừa chín, cả nhà xúm vào vớt bánh, ép bánh. Đôi tay đỏ ửng vì lạnh nhưng lòng lại ấm lạ thường. Chiều cuối năm, phiên chợ quê cũng là một phần không thể thiếu. Người ta mua cành đào, bó hoa cúc, miếng thịt ngon, chai nước mắm mới. Tiếng gọi nhau í ới, tiếng trả giá rộn ràng, xen lẫn tiếng cười. Tôi thích nhất là gian hàng bán mứt đủ màu sắc, những thúng cam vàng ươm, và cả mùi khói từ hàng bánh rán thơm lừng giữa chợ. Chợ chiều cuối năm không chỉ là nơi mua bán, mà còn là nơi người ta nhìn lại một năm đã qua. Có người tất bật, có người thong thả, nhưng trên gương mặt ai cũng thấp thoáng một niềm mong đợi. Mong năm mới đủ đầy hơn, bình an hơn. Càng lớn, tôi càng nhận ra, điều mình nhớ nhất không phải là mâm cao cỗ đầy, mà là những khoảnh khắc rất đỗi bình thường ấy. Là khi cả nhà cùng ngồi bên nhau, cùng chờ nồi bánh chín, cùng lắng nghe tiếng thời gian trôi qua trong đêm cuối năm. Bây giờ, có những năm tôi không còn được trông bánh như xưa. Cuộc sống cuốn mỗi người đi một hướng. Nhưng chỉ cần thoảng đâu đó mùi lá dong, hay một cơn gió lạnh cuối năm chạm khẽ vào vai, ký ức lại ùa về nguyên vẹn. Tôi lại thấy mình của ngày bé, ngồi bên bếp lửa, mắt sáng long lanh chờ chiếc bánh đầu tiên được vớt lên. Tết, với tôi, nằm trong nồi bánh đang sôi. Nằm trong cái sẽ lạnh của đêm cuối năm. Nằm trong phiên chợ quê chiều muộn. Và nằm trong ký ức, nơi tuổi thơ vẫn còn ngồi đó, chờ tôi trở về.

00: 26 Tết năm con Ngựa (Bính Ngọ)

Ngày sáng tác: 15/02/2026

Ký ức trong tôi là...

Tản văn & ký ức

Trích: viết trước giờ đi ngủ

Lời ngỏ: Quá khứ đã qua đi không thể trở lại được, chỉ còn đọng lại trong trí nhớ được gọi kí ức.

Đó là kỉ niệm vui, buồn của một ngày đi học học hay trèo cây bị ngã... Tất cả rồi sẽ qua đi, chôn vùi theo thời gian. Chỉ khi ta viết lại, kể lại, lưu giữ lại thì nó mới tồn tại lâu bền và có giá trị về mặt tinh thần với ta.

Seri kí ức trong tôi là... sẽ lần lượt viết lại những kỉ niệm được moi móc trong trí nhớ. Sẽ cố moi ra càng nhiều càng tốt dù là kỉ niệm buồn hay vui, mục đích chính là lưu lại làm kỉ niệm.

Phần 1: Vết sẹo nơi đỉnh đầu

Tôi vẫn còn nhớ kỉ niệm ngày hôm đó, cái ngày mà cậu Nam (em trai mẹ tôi ăn hỏi), lúc đó tôi đang học cấp 1 hoặc cấp 2 (chính xác thì thực

sự không nhớ rõ lắm)

Cũng như bao đứa trẻ con khác, khi nhà có cỗ tất nhiên là rất vui sướng. Nhà có cỗ thì sẽ được ăn ngon, nhà có cỗ thì sẽ đông vui và có nhiều trẻ con đến để chơi cùng. Có lẽ quãng thời gian đó là quãng thời gian vui nhất, hạnh phúc nhất của mỗi con người, khi mà sự vô tư, vô lo, vô nghĩ luôn thường trực trong tâm hồn.

Ngày hôm đó quả là một ngày dài với rất nhiều trò vui của lũ trẻ con chẳng được tích sự gì, chỉ ăn và phá là giỏi. Hết chơi đuổi bắt lại bắn nhau (thời đó dùng tay không bắn và đạn phát ra bằng miệng, cứ nhìn thấy đối

thủ, giơ tay lên bắn bùm chéo là kết liễu được kẻ thù, vừa nhanh gọn vừa an toàn, chẳng như bây giờ toàn trò chơi nguy hiểm)

Trời chuyển dần sang tối, sau bữa tối lại chuẩn bị cho những cuộc quậy phá và nghĩ ra các trò để chơi. Đuổi nhau mãi cũng chán, bắn nhau mãi cũng mỏi mồm mà quân địch vẫn sống nhăn răng, có lẽ tầm này chỉ chơi trốn tìm là hợp lý nhất. Ý kiến vừa đưa ra tức thì nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt. Vậy là cùng nhau oẳn tù tì để xem thằng nào là thằng được đi trốn, thằng nào là thằng phải ú tim để đi tìm. Ối trời đen quá, ngay lần đầu đã phải đi tìm rồi, nhưng không sao trốn ở đâu thì cũng sẽ bị tìm ra bằng hết. Vậy là với sự liên trì, bền bỏ thì cũng đã tìm ra đủ quân số: 1 đứa dưới bờ ao, một đứa gần kiêu gạch...

Thôi dù sao đã thoát kiếp đi tìm, giờ là lúc được tận hưởng cảm giác của kẻ đi trốn để kẻ khác phải mất công tìm kiếm.

Đứa bị bắt đầu tiên sẽ là đứa phải đi tìm, đó là luật bất thành văn không thể chối cãi. Thế nhưng cũng chính bởi cái luật bất thành văn đó đã khiến bi kịch xảy ra ngay trong lần trốn đầu tiên.

Vốn tính cẩn thận nên sau khi suy đi tính lại tôi quyết định chọn bờ ao, dưới những bụi khúc tần làm chỗ trú. Bên tai văng vẳng tiếng đếm: 5, 10, 15, 20... của đứa phải đi tìm. Khi tiếng đếm 100 vừa dứt, một tiếng hô vang lên: tao đi tìm đây thì cũng chính là lúc mắt tôi hoa lên. Một tiếp bốp khô khốc và máu trên đầu tôi chảy dòng dòng. Tôi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy đau hết cả đầu, vội vàng vùng dậy, tay che đầu, mồm mếu, nước mắt chảy dòng dòng chạy vào trong rạp chính. Kết quả cuối cùng là khâu 5 mũi + 1 trận đòn.

Một sự thật hãi hùng đã được mọi người thuật lại như sau: đứa mà tôi tìm thấy đầu tiên ấy vốn là một đứa có đầu óc không được bình thường. Và trò chơi trốn tìm với nó thật sự khá kinh dị với cách thức chơi như sau: nếu

phải đi tìm thay vì đi tìm từng đứa thì nó sẽ đứng trên đống gạch tung từng viên lên, trúng đứa nào thì tìm được đứa đó và tất nhiên đứa nó tìm được đầu tiên lại là tôi. Rất may là nó tìm mình bằng nửa viên gạch, chứ nó tìm bằng cả viên hay vài ba viên thì vĩnh viễn nó cũng không tìm thấy tôi.

Vậy là vết sẹo ở giữa đỉnh đầu có một câu chuyện lạ kì như vậy đó.

Cậu bạn kia giờ tuy không còn nữa nhưng mỗi lần gội đầu, chạm vào vết sẹo là lại khẽ cười khi nhớ đến kỉ niệm khó quên trong đời (Có lẽ đó là lần chơi trốn tìm kinh dị nhất mà tôi từng tham gia...)

Hết phần 1, ngủ thôi.

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Bác!

Tản văn & ký ức

“Đầu hàng trước số phận chính là một sự thất bại”

Câu chuyện tôi sắp kể là một câu chuyện hoàn toàn có thật về một con người: không chịu đầu hàng trước số phận, một tấm gương về tinh thần lạc quan vượt lên trên mọi khó khăn, thử thách…

Người tôi muốn nói đến không phải là một vĩ nhân mà chỉ là một người rất đỗi bình thường, đó chính là Bác, anh trai của Bố tôi.

Ngày đó, khi đế quốc Mỹ xâm lược nước ta, theo tiếng gọi thiêng liêng của Tổ Quốc, Bác đã hăng hái lên đường nhập ngũ. Bỏ lại sau lưng: bục giảng, bảng đen, phấn trắng và những mái đầu xanh của lũ học trò. Bác trực tiếp tham gia chiến đấu anh dũng với những trận đánh vào sinh ra tử. Và rồi, trong một trận đánh ác liệt với quân thù, cánh tay phải của Bác đã nằm lại nơi chiến trường...

Xuất ngũ, trở về quê hương chỉ với cánh tay trái nhưng Bác đã khiến cho nhiều người nể phục vì sự lạc quan, kiên trì, và tinh thần vượt lên trên mọi khó khăn, thử thách.

Mất cánh tay phải, Bác tập viết bằng tay trái, tập đi tập lại hàng ngàn, hàng vạn lần, tập đến nỗi cánh tay bị tê buốt vẫn không hề nao núng, từ nan.

Và rồi, Bác đã viết được nhuần nhuyễn bằng cánh tay trái của mình. Không chỉ viết được mà Bác còn viết rất đẹp, đẹp đến nỗi nhiều người nhìn chữ xong phải trầm trồ thán phục. Bác trở lại công việc dạy học như

trước kia: một thầy giáo, một phó hiệu trưởng được mọi người kính trọng và luôn là tấm gương sáng để mọi người noi theo.

Không chỉ viết chữ mà Bác còn vẽ rất đẹp. Tôi vẫn nhớ như in cứ mỗi dịp 20/11 là có rất nhiều anh chị các lớp tới nhờ Bác vẽ báo tường. Cánh tay trái của Bác uyển chuyển, uốn lượn tạo ra những nét chữ, bông hoa, dáng người làm tôi thích mê. Bác chính là người đầu tiên dạy tôi vẽ, và truyền cảm hứng hội họa cho tôi và cũng là người thầy dạy tôi học trong suốt những năm cấp 1.

Người thầy giáo đó cũng có tâm hồn của một thi sĩ: Bác làm thơ, những bài thơ đậm chất lính, rất đỗi mộc mạc nhưng vô cùng sâu sắc. Đọc thơ Bác tôi thấy hình ảnh quê hương hiện ra thật đẹp: là mái đình cong cong, là triền đê xanh mướt, là Bà tôi với cái lưng còng bên lá trầu xanh, miếng cau xanh vỏ...

Khi tôi còn là một cậu nhóc, mỗi dịp kỉ niệm ngày quân đội nhân dân Việt Nam 22/12 trường tôi thường mời Bác đến kể chuyện lịch sử, ngồi phía dưới cùng biết bao lớp học sinh đang chăm chú lắng nghe câu chuyện của Bác: những trận đánh, những khó khăn, và cả những hi sinh của đồng đội khiến cho tôi bỗng trào lên một niềm tự hào, kính phục khi có một người Bác như thế.

Đến tuổi về hưu Bác lại tham gia nhiệt tình các công tác xã hội của địa phương, luôn là người đi đầu trong mọi phong trào của làng, của xã. Chỉ với cánh tay trái Bác đánh cầu lông, chơi bóng bàn, chơi bóng cửa, tập dưỡng sinh, tự cắt tóc bằng bộ dụng cụ tự chế... Nhiều năm liền Bác là hội trưởng hội Cựu Chiến Binh, hội trưởng hội Người Cao Tuổi.

Tưởng như cuộc sống đã trọn vẹn, với biết bao hi sinh, mất mát, biết bao cống hiến cho cuộc đời Bác sẽ được sống một cuộc sống yên bình đến cuối đời. Thế nhưng, một lần nữa cuộc đời lại thử thách Bác, căn bệnh ung thư

vòm họng quái ác ập đến. Những đợt xạ trị, những ngày nằm viện, những cơn đau khiến cho Bác gầy xọp, tóc Bác rụng từng mảng đến lúc chỉ còn lưa thưa vài sợi. Với một người trẻ đầy sinh lực khi bị căn bệnh như vậy cũng đã khó khăn vô cùng, huống hồ Bác đã gần 70 tuổi thì quả là một thử thách lớn. Ai cũng nghĩ, Bác sẽ bị căn bệnh quật ngã dễ dàng. Thế nhưng, một lần nữa Bác lại khiến nhiều người phải nể phục vì tinh thần lạc quan, nghị lực phi thường khi sẵn sàng đương đầu chiến đấu với bệnh tật. Với những người bị ung thư vòm họng giai đoạn cuối như Bác thường có tâm trạng chán trường và lo sợ, chính điều đó khiến cho họ bị quật ngã nhanh chóng. Nhưng với Bác, cuộc sống là những ngày tươi đẹp và Bác sẽ tận hưởng nó từng giây, từng phút. Vượt lên trên những đau đớn về thể xác là những nụ cười mỗi khi chơi đùa cùng con cháu, là những bài thơ mới, với những vần thơ yêu đời, yêu sống, là những ghi chép, nghiên cứu về lịch sử, văn chương…

Bác đã sống một cuộc sống trọn vẹn và đầy ý nghĩa.

Sau hơn hai năm chống chọi với căn bệnh quái ác, Bác đã ra đi thanh thản. Cuộc đời là hữu hạn nhưng có lẽ những gì Bác đã làm là vô hạn: niềm tự hào vô hạn, những bài học vô hạn về cách sống, về tinh thần và ý chí của một người lính, một người Đảng viên: Tàn nhưng không phế.

Người chiến sĩ xông pha nơi trận tuyến

Chiến trường xưa đành gửi lại cánh tay

Tinh thần thép vượt lên bao gian khó

Niềm tự hào vang vọng mãi mai sau.

Nhớ về Bác

Ngày sáng tác: 30/05/2016

Sinh nhật của mẹ

Hắn tên Hiếu năm nay 35 tuổi, 1 vợ và một con gái 2 tuổi. Sở dĩ tôi phải giới thiệu cụ thể như vậy để mọi người có thể hình dung rằng Hắn không còn là một thằng nhóc ăn chưa no, nghĩ chưa tới nữa, Hắn đã là một người chồng, một người cha và chắc chắn Hắn có đủ trí khôn cũng như sự trải nghiệm để hiểu, để biết về một vấn đề nào đó, hiển nhiên không hẳn đã là tất cả.

Sinh ra và lớn lên tại một vùng quê nghèo thuộc ngoại thành Hà Nội, tuổi thơ của Hắn gắn với đồng ruộng, với củ khoai, củ sắn, bắp ngô nhưng có lẽ như vậy cũng đã là may mắn cho Hắn vì nhờ có chúng Hắn mới tồn tại và có được như ngày hôm nay.

Nhà Hắn nghèo lắm, bố Hắn lại mất sớm trong một vụ tai nạn lao động lúc Hắn mới đầy 3 tuổi. Vậy là bao vất vả, cực nhọc đều dồn lên đôi vai gầy guộc của mẹ Hắn. Từ ngày chồng chết bà phải thay ông làm trụ cột cho gia đình, ấy vậy mà dù cho bà có quanh năm đầu tắt mặt tối thì cái nghèo vẫn cứ đeo bám, nhà Hắn nghèo vẫn hoàn nghèo. Hắn còn nhớ khi Hắn còn nhỏ thường phải theo mẹ ra đồng hái cây sương muối về nấu canh, mà cả mâm cơm cũng chỉ có duy nhất thứ rau ấy với đĩa muối trắng. Cơm cũng chẳng ra cơm vì 3 phần thì đã có đến 2 phần là khoai, chỉ còn lại một phần là cơm được nấu bằng thứ gạo mậu dịch vừa đen, vừa hôi lại lắm sạn, nhưng có lẽ cũng đã là tốt lắm rồi. Tuổi thơ Hắn gắn với bao khổ cực và buồn tủi, nhưng may thay Hắn có một chỗ dựa, đó là mẹ, Bà như một thân cây vững chắc để cho Hắn tựa vào. Cái thân cây ấy dẫu khẳng khiu, cằn cỗi nhưng vô cùng kiên cường. Đôi lúc gặp phải cơn cuồng phong, bĩ cực, cái cây ấy tuy có bị ngả nghiêng, bầm dập nhưng vẫn sừng sững hiên ngang. Nhờ có vậy nên cái cây nhỏ bé là Hắn được che chở để tồn tại và vươn lên. Người ta nói: ông trời có mắt vì ông không bao giờ

lấy hết của con người ta, dồn con người ta vào chân tường bao giờ, tuy nhà nghèo nhưng Hắn được cái thông minh, sáng dạ. Chả thế mà suốt những năm tháng phổ thông và cả sau này khi là sinh viên một trường đại học danh tiếng Hắn luôn là một học sinh giỏi. Có lẽ thời sinh viên là quãng thời gian mà Hắn nhớ nhất. Nhất là những ngày đầu khi Hắn vừa bước chân ra thành phố, chốn thị thành phồn hoa đô hội khiến Hắn bị choáng ngợp. Hắn thấy ở cái nơi này chẳng có điểm gì giống so với ở quê của Hắn tí tẹo nào cả, người thì đông, phố xá lúc nào cũng nườm nượp, ồn ào, tấp nập, trẻ con thành phố nom sạch sẽ, tinh tươm, không giống mấy đứa trẻ quê Hắn lúc nào cũng lấm lem bùn đất, ấn tượng nhất có lẽ là mấy cô cậu học sinh cấp 3 hay đám sinh viên như Hắn, lúc nào cũng tươm tất trong những bộ cánh đẹp đẽ mà Hắn chưa bao giờ có được, con trai lúc nào cũng áo sơ mi trắng sơ vin, con gái thướt tha trong những tà áo dài đầy nữ tính, còn Hắn hành trang mang theo là mấy bộ quần áo đã cũ sờn, một bao tải gạo và ít tiền để đóng học phí. Hắn cũng biết để có tiền cho Hắn lên thành phố học mẹ Hắn đã phải chạy vạy khắp nơi vay mượn mới có được, ngay cả mấy quả bí còn non cũng được hái xuống để bán lấy tiền. Trước khi đi mẹ dúi vào tay Hắn nói: con cầm lấy ít tiền lên Hà Nội gắng mà học, đừng lo cho mẹ, ở nhà mẹ đã có bà con hàng xóm.

Hắn chực muốn khóc, nhưng Hắn kịp ngừng lại dòng cảm xúc vì Hắn sợ nếu thấy Hắn khóc mẹ sẽ càng thêm buồn, càng thêm lo. Hắn gượng cười rồi nói: Mẹ ở nhà giữ gìn sức khỏe, con sẽ cố gắng học tốt. Cuối tuần được nghỉ con sẽ về.

Ngày Hắn lên Hà Nội mẹ đã khóc rất nhiều, Hắn cũng khóc nhưng nước mắt không dám chảy ra ngoài, nước mắt chảy vào trong.

“Hai lúa” là nick name mà bạn bè đặt cho Hắn ngay từ ngày đầu nhập học, cũng phải thôi vì trong số muôn vàn những trai thanh, gái lịch trông Hắn như bị lạc lõng, một mình Hắn một chiến tuyến, nhưng cũng chính

bởi cái chất hai lúa mà bạn bè ai cũng quý mến Hắn, lại thêm cái tính cần cù chịu khó, thông minh học giỏi nên chẳng mấy chốc Hắn được bạn bè phong cho tên gọi mới là “Hai lúa number one”. Hắn chẳng thích cái tên mới vì nó cứ nửa tây, nửa ta nghe kì kì, Hắn thích cái tên hai lúa thuần Việt như ngày xưa hơn, có lẽ Hắn thấy cái tên đó hợp với Hắn hơn.

Những năm đầu đại học dù có xa xôi, bận rộn đến đâu thì cứ sáng thứ 7 là Hắn lại cặm cụi đạp chiếc xe đạp cà tàng mà mẹ Hắn mua lại của bác Hải chuyên nghề sắt vụn đầu làng để về thăm mẹ, những khi đó Hắn lại thấy gương mặt bà rạng rỡ lạ kì, mẹ Hắn vui khiến Hắn cũng vui lây. Dường như bà dồn hết niềm vui của cả một tuần vào hai ngày cuối tuần cũng nên. Vì Hắn thấy bà vui lắm, bà cười cười nói nói suốt ngày như sợ ai tranh mất, bà làm cho Hắn những món ăn mà Hắn thích dù rằng đó cũng chỉ là những món dân dã thường ngày, nhưng Hắn biết ẩn sâu trong đó là cả một tình yêu thương vô bờ bến của một người mẹ hết lòng vì con. Nhưng Hắn nhớ nhất vẫn là ánh mắt của bà mỗi khi Hắn chuẩn bị quay trở lại trường sau những ngày nghỉ, một ánh mắt buồn sâu thẳm, nhưng luôn ánh lên niềm tự hào. Đến tận bây giờ Hắn vẫn không bao giờ quên được ánh mắt ấy.

Những năm cuối đại học Hắn ít có dịp về hơn, do bận bịu với bài vở và cả những công việc làm thêm để lấy tiền trang trải cho việc học tập. Cứ mỗi ngày cuối tuần Hắn biết có một đôi mắt đang mong ngóng, chờ đợi Hắn về, mặc dù Hắn cũng áy náy lắm, nhưng Hắn không thể bỏ dở mọi thứ để về với mẹ. Những lúc như vậy Hắn chỉ mong mẹ hiểu và tha lỗi cho Hắn.

Thế rồi ngày ra trường cũng đến. Cầm tấm bằng cử nhân trong tay Hắn vội về ngay với mẹ để báo tin. Bởi người đầu tiên Hắn nghĩ đến là mẹ. Không thể dùng từ ngữ nào để tả hết niềm vui của bà khi nghe Hắn báo tin, có lẽ niềm vui này còn lớn hơn rất nhiều so với ngày Hắn báo tin trúng tuyển đại học, vì dù sao ngày đó niềm vui đứa con trai trúng tuyển

đại học vừa đến thì bà đã phải lo vì biết lấy đâu ra tiền cho con đi học, phải buồn vì nó sắp lên thành phố học mấy năm trời, thi thoảng mới về thăm, còn lần này nó đã học xong sắp đi làm kiếm ra tiền, hơn nữa nó sẽ về quê hương làm việc thì mẹ con cũng lại được gần nhau. Nhưng niềm vui chẳng tày gang thi Hắn nói muốn được làm việc tại thành phố để có điều kiện phát triển. Mẹ Hắn cũng chỉ biết gật đồng đồng ý vì người mẹ ấy lúc nào cũng lo cho con, mong con được trưởng thành, nhưng có lẽ bà buồn lắm vì từ bây giờ hai mẹ con lại phải xa nhau. Bà lại phải thui thủi một mình, dồn niềm vui của bao ngày cho một ngày khi con bà về thăm.

Hắn trở lại thành phố, vác tờ đơn xin việc đi khắp nơi để xin việc, với tấm bằng đại học loại giỏi trong tay chẳng mấy chốc Hắn có được một công việc ưng ý trong một công ty nhà nước, tuy lương không cao nhưng được làm đúng chuyên môn.

Đi làm được 1 năm thì Hắn lấy vợ. Vợ Hắn làm cùng công ty, gái Hà Nội chính gốc, Hắn còn nhớ ngày Hắn dẫn về ra mắt trước khi cưới, mẹ Hắn mừng đến phát khóc vì bà thấy Hắn đã trưởng thành, sắp yên bề gia thất, như vậy là bà đã phần nào làm tròn bổn phận làm cha mẹ, bà run run thắp nén hương lên bàn thờ chồng rồi nói trong nước mắt: ông ơi, tôi đã thay ông chăm sóc con, đến nay con nó đã trưởng thành, chuẩn bị lập gia đình, như vậy là tôi đã mãn nguyện lắm rồi, giờ dù ông giời có bắt tôi phải đi theo ông tôi cũng yên lòng mà nhắm mắt.

Còn vợ Hắn tuy yêu Hắn thật lòng nhưng có lẽ quen cuộc sống chốn phồn hoa, giờ đứng trước cảnh quê nghèo nàn xơ xác nên không khỏi chạnh lòng, chẳng thế mà tuy một điều thích hai điều vui nhưng ngay sau khi cưới, vợ Hắn một mực đòi thuê nhà ở riêng chứ không chịu về quê ở, cô vịn đủ các lý do nào là không thuận tiện cho công việc, không quen với cuộc sống, con cái học ở thành phố sẽ tốt hơn... Trước những lý lẽ và sự quyết tâm của vợ Hắn đã bị xao lòng dù rằng trong thâm tâm Hắn luôn

muốn được về quê như lời Hắn đã hứa với mẹ trước đây: mẹ cứ an tâm, mai sau con nhất định sẽ về quê ở với mẹ để cho mẹ vui và cũng để tiện bề chăm sóc. Vậy mà giờ đây...

Hắn biết mẹ buồn nhưng không thể làm khác được một phần vì vợ, nhưng một phần cũng vì lâu nay sống ở thành phố nên Hắn đã thấy quen quen, sự sôi động ồn ào trước đây khi mới đến Hắn cảm thấy khó chịu, cảm thấy đinh tai nhức óc thì bây giờ Hắn đã cho là bình thường, Hắn còn nói ở thành phố tiện dụng cái gì cũng có lại không phải đi đâu xa. Vậy là Hắn đã xa ngay cả trong tư tưởng, cái xa đó mới thật sự đáng sợ...

Vậy là từ ngày có gia đình Hắn ở luôn trên thành phố thỉnh thoảng mới về quê. Những ngày đầu hai vợ chồng còn siêng về chứ càng về sau càng thưa dần vì còn hàng đống các công việc cần giải quyết, còn bạn bè, còn các buổi hẹn hò gặp mặt... mà theo Hắn lý giải thì không thể không đi. Nhất là từ khi vợ Hắn sinh con thì Hắn lại càng bận và vì bận nên Hắn lại càng ít có thì giờ về thăm mẹ, thỉnh thoảng Hắn về biếu bà ít tiền, xem xét tình hình trong chốc lát rồi lại đi luôn, có khi Hắn về chỉ trong vài ba tiếng chẳng kịp ăn bữa cơm cùng mẹ, mặc dù bà đã cố níu kéo rằng hôm nay bà sẽ nấu cho Hắn những món ăn mà ngày xưa Hắn rất thích. Nhưng Hắn bận và Hắn đi.

Dạo gần đây Hắn sắm một cái điện thoại cho mẹ để thỉnh thoảng gọi về hỏi thăm tình hình, phải nói có điện thoại thật tiện, cần gì là có thể alo thông báo ngay tắp lự. Mẹ con nói chuyện thường xuyên hơn, dĩ nhiên là chỉ qua điện thoại thấy tiếng mà chẳng thấy hình, từ ngày có điện thoại Hắn lại càng ít khi về, vì theo như Hắn nói thì có gì cũng đã nói qua điện thoại rồi, cần gì phải về nhiều nữa, thế nhưng Hắn đâu có biết trong lúc mẹ con nói chuyện thì có những giọt nước mắt đang rơi ở đầu dây bên kia. Nhiều lúc Hắn cũng muốn đón mẹ ra thành phố ở với hai vợ chồng

Hắn nhưng bà không lỡ đi vì còn phải trông nom nhà cửa, vườn tược và nhất là hương khói cho tổ tiên, ông bà.

Vậy là đã hai tuần nay Hắn chưa về thăm mẹ, khi thì Hắn bận công việc đột xuất, khi thì vợ con bị ốm đi xa không tốt, hôm nay là thứ 7 Hắn đang ngồi làm việc thì chuông điện thoại reo, mở điện thoại ra Hắn thấy số của mẹ, Hắn tự hỏi không biết có chuyện gì?

Hắn trả lời: Mẹ đấy ạ, có chuyện gì mà lại gọi cho con vào giờ này? Hắn nghe thấy tiếng mẹ Hắn khang khác

Hắn hỏi: mẹ ốm ạ?

Mẹ Hắn: không, mẹ chỉ hơi mệt thôi, mẹ gọi điện để hỏi xem tuần này bọn bay có về không? đã hơn 1 tháng nay bọn bay không về rồi.

Hắn: ôi bọn con cũng định về nhưng thằng bạn ở cơ quan mời mai qua sinh nhật nó nên có lẽ bọn con lại không về được mẹ ạ, sang tuần con sẽ về mẹ nhé

Thoáng chút im lặng

Hắn hỏi: mẹ có sao không?

Mẹ Hắn: mẹ không sao, nếu con bận thì thôi, tuần sau cũng được, mẹ chờ, nhớ đưa cả con bé con về cho bà bế nhé, để bà nom xem có nhỉnh hơn chút nào không, bà nhớ con cún của bà quá

Hắn: vâng tuần sau nhất định con sẽ về

Sang tuần Hắn lại lao vào công việc nhưng nhớ lời hứa nên Hắn đã từ chối mấy vụ đi nhậu cùng bạn bè để chuẩn bị về thăm mẹ.

Hôm nay lại đã là thứ 7, chỉ còn ít giờ nữa là Hắn được về với mẹ, Hắn tưởng tượng ra cảnh mẹ Hắn với nụ cười luôn thường trực trên môi lao

đến ôm chầm lấy con cháu, rồi sẽ nựng cháu bà như đã nựng với Hắn ngày xưa khi Hắn còn bé. Hắn khẽ mỉm cười,

Đang miên man suy nghĩ vẩn vơ thì chuông điện thoại reo, Hắn rút điện thoại thì thấy số của mẹ. Hắn nghĩ, chắc bà nôn nóng mong con cháu về quá nên gọi điện hỏi xem đây mà

Hắn: alo mẹ đấy ạ?

Nhưng đầu dây bên kia không phải là giọng mẹ Hắn mà là của một người xa lạ: xin lỗi đây có phải số Anh Hiếu con bác Hoan không ạ?

Hắn: vâng, tôi là Hiếu đây, xin lỗi cô là ai mà lại gọi bằng số của mẹ tôi

Đầu dây bên kia, vẫn giọng nói ấy: Anh hãy thu xếp công việc để về nhà gấp mẹ anh đang ốm nặng, sợ rằng không qua khỏi được

Hắn đánh rơi chiếc điện thoại rồi như sực tỉnh Hắn vội vã lao ra khỏi cửa.

Về đến nơi Hắn thấy trong nhà đã có rất đông bà con xóm làng đang ở đó, thấy Hắn mọi người đều dãn ra để cho Hắn chạy vào.

Trên giường mẹ Hắn mắt nhắm nghiền, từng hơi thở yếu ớt, thân hình gầy xác xơ, đen đúa, thỉnh thoảng bà lại hức lên những tiếng khô khốc. Lúc này trông bà như một cành củi khô vừa bị bão đánh gãy

Hắn vội vàng lao đến ôm chầm lấy bà, nước mắt giàn dụa: mẹ...mẹ ơi, con Hiếu của mẹ đây, con đã về với mẹ đây mẹ ơi.

Hắn thấy một bàn tay khẳng khiu khẽ chạm vào người rồi buông thõng, Hắn ngước nhìn lên, ở khoé mắt bà có hai giọt nước mắt vừa rỉ ra, bà hàng xóm nói: vậy là bà đã đi rồi, bà đợi bằng được Anh, Chị về mới đi đấy.

Theo như bà nói thì mẹ Hắn đã đổ bệnh từ hai, ba tuần nay, nhưng vì không muốn Anh, Chị phải lo lắng mà ảnh hưởng đến công việc nên bà không muốn báo tin, đến trưa nay khi con Lan nhà tôi sang giúp cụ nấu cơm thấy cụ yếu quá nên mới lấy điện thoại cụ để gọi cho Anh. Hắn nấc từng tiếng: mẹ ơi con có lỗi với mẹ.

Khi Anh hàng xóm viết giấy cáo phó để dán hai đầu làng hỏi Hắn mẹ Hắn sinh ngày, tháng, năm bao nhiêu để anh ta ghi vào giấy cáo phó thì Hắn như chết lặng, từ trước đến nay Hắn nào đâu có để ý mẹ Hắn sinh ngày nào, tháng nào mà chỉ biết bà sinh năm 1947. Hắn giở tìm những giấy tờ liên quan như chứng minh thư nhân dân hay sổ hộ khẩu thì cũng chỉ thấy ghi bà Trần thị Hoan sinh năm 1947 chứ chẳng có ngày tháng năm sinh cụ thể, vậy là bao năm nay kể từ khi sinh ra đến lúc trở về với cát bụi mẹ Hắn không có lấy một lần sinh nhật để kỉ niệm ngày có mặt trên cuộc đời này, bà cũng chưa một lần đòi hỏi, và Hắn vì vô tâm cũng chưa một lần nghĩ tới. Con người ta có hai giấu mốc quan trọng trong đời là ngày sinh ra và ngày mất đi, nhưng mẹ Hắn thì chỉ có một, thật là một sự bất công, Hắn vẫn thường tổ chức sinh nhật cho Hắn, vợ Hắn, con Hắn hay tham dự rất nhiều các bữa tiệc sinh nhật của bạn bè, đồng nghiệp nhưng chưa một lần Hắn nghĩ đến sinh nhật của mẹ, đó là quả là một sự vô tâm đáng trách...

Giờ đây khi mẹ Hắn đã ra đi vĩnh viễn vào cõi vĩnh hằng thì chẳng bao giờ có thể có được 1 ngày sinh nhật cho bà nữa rồi, giờ Hắn có nhớ đến thì cũng đã quá muộn. Hắn thẫn thờ nhìn về phía tấm ảnh của mẹ, có lẽ mẹ Hắn mới chụp cách đây chưa lâu, bà chụp ảnh để chuẩn bị cho cuộc hành trình về miền cực lạc của mình. Anh hàng xóm chạy lại phía Hắn cất giọng khiến Hắn giật mình quay về với thực tại: Anh đã tìm thấy ngày sinh của Bác chưa để em ghi vào cáo phó. Hắn khẽ nói, mẹ tôi sinh ngày 7.6.1947. Anh cứ ghi như vậy nhé. 7.6 chính là ngày sinh của Hắn có lẽ Hắn muốn bắt đầu từ bây giờ cứ mỗi dịp sinh nhật Hắn thì cũng là ngày

sinh nhật mẹ. Điều đó sẽ giúp Hắn vơi đi phần nào nỗi đau và cũng phần nào khiến mẹ Hắn ngậm cười nơi chín suối. Hắn tự nhủ: mẹ ơi con có lỗi với mẹ, mẹ hãy tha thứ cho con mẹ nhé.

Một quầng sáng vừa chợt loé lên qua làn nước đang ướt đẫm trong đôi mắt Hắn. Một nụ cười hiền từ và đôi mắt ấm áp của mẹ hiện ra trọng tâm trí của Hắn.

Hắn nấc nghẹn...

Ngày sáng tác: 02/11/2013

Đi tìm triết lí AQ

Tản văn & ký ức

Lời tựa: Vài lời tự sự ngán ngẩm

AQ là nhân vật văn học trong tác phẩm “AQ chính truyện” của nhà văn Lỗ Tấn. Một con người rất đỗi bình thường nếu không muốn nói là tầm thường, dị thường. Sinh ra và lớn lên trong bối cảnh đất nước Trung Quốc những năm 19xx. Ẩn sâu trong dáng vẻ thô kệch, dở hơi, lúc nào cũng tự phụ, lúc nào cũng hớn hở ấy là cả một triết lý sống... khác biệt. Triết lý đó có lẽ bất cứ ai trong chúng ta cũng đã từng áp dụng, thế nhưng không phải ai cũng biết, cũng ý thức về nó. Vậy triết lý đó là gì? Hãy cùng tôi trở về quá khứ để gặp AQ, trò chuyện với AQ và cùng tìm hiểu về triết lý đó nhé...

Phần1: Đi tìm triết lý AQ

11: 02 AM, Đền Thổ Cốc làng Mùi - năm 1911

Cộc, cộc, cộc...

Cộc, cộc, cộc...

Lải la, lải la... tôi ra... ngay đây... lải la...

Cạch...

Một khuôn mặt khẽ thò ra, ghé mắt nhìn

Người đó ước chừng ngoài 70 tuổi, dáng vẻ gày gò, nước da ngăm đen, cái đuôi sam cuốn quanh cổ tới hai, ba vòng, thò cái tua rua ra đằng trước ngực tựa như một chiếc bút lông (loại bút mà các thầy đồ vẫn thường dùng để viết chữ nho) chỉ có điều nó không còn giữ được màu đen óng mà

đã ngả sang màu vàng của râu ngô, xen lẫn đó là vô số những sợi bạc. Bàn tay khẳng khiu như những thanh củi nhỏ khẽ đẩy cửa thêm rộng ra, để lộ cái lưng còng được giấu sau lớp quần áo màu nâu đã sờn bạc có chi chít những vết vá chằng vá đụp. Hất chiếc cằm nơi có một bộ râu dài thò lõ đang án ngữ về phía tôi. Cụ khẽ hắng giọng:

E hèm

Rồi với một giọng chậm chậm, run run của một người đã được xếp vào hàng thất thập cổ lai hy xưa nay hiếm.

Cụ hỏi: Cậu… tìm… ai?

Lễ phép cúi đầu chào, rồi không để cụ phải hỏi thêm tôi đáp:

Con chào cụ, cụ cho hỏi Anh AQ có ở đây không ạ?

Cụ nhìn tôi với ánh mắt dò xét, với cụ đây có lẽ là một chuyện không bình thường, bởi từ ngày AQ đến ở nhờ tại đền Thổ Cốc này, chưa một lần nào cụ thấy có người lạ đến tìm AQ, có chăng thì đều là những người trong cái làng Mùi này: là Thím Bảy Trâu hay người nhà cụ cố Triệu, cụ cố Tiền, những người đến tìm AQ để thuê sức vóc và sự chăm chỉ của anh ta đôi ba bữa, cùng lắm là dăm bữa nửa tháng. Những nhà có tiền, thường thuê AQ về làm công nhật vì thuê công nhật vừa rẻ lại được việc, AQ cũng thuộc loại dễ bảo, dễ sai, bảo gì làm lấy, sai gì làm lấy, thế nên họ đến luôn và cũng vì thế mà cụ quen mặt, chứ cứ như cái cậu đứng trước mặt thì cụ quả chưa từng nhìn thấy bao giờ, thế nên vì vậy mà cụ thấy lạ chăng?

Cụ hỏi lại với một giọng dò xét:

Cậu… quan hệ… thế nào… với thằng… AQ… mà lại… tìm nó?

Thật tình thì tôi với AQ chẳng có tí ti gì gọi là quen biết, chúng tôi chưa từng gặp mặt, thậm chí tôi cũng không biết hình dáng, mặt mũi của anh ta

ra sao nữa cơ mà. Đọc đến đây chắc mọi người sẽ thắc mắc tôi là ai và tìm anh ta với mục đích gì?

Thật không giấu gì, nếu xét về tuổi thì tôi phải gọi AQ bằng cụ cũng nên bởi thời điểm lịch sử tôi được sinh ra đã cách thời điểm của AQ ngót nghét cũng hơn 100 năm rồi. Nơi tôi sinh ra và lớn lên cũng cách cái làng Mùi này cả ngàn cây số chứ không ít, thật khó hiểu phải không? Nói thật, ngay cái chuyện tôi có mặt tại đây cũng đủ li kì, hấp dẫn rồi, chính bản thân tôi cũng không nghĩ nó sẽ trở thành hiện thực nữa cơ mà.

Tôi sinh ra ở thế kỉ 21, người Hà Nội, năm nay cũng đã ngoài 30 tuổi, chắc cũng chạc tuổi với AQ vào thời điểm năm 1911. Ngày tôi còn ngồi trên ghế nhà trường đã được học trích đoạn "AQ chính truyện" của nhà văn Lỗ Tấn, quả thật khi đó tôi không mấy ấn tượng về nhân vật này, chỉ thấy sao trên đời lại có người buồn cười đến thế, dở hơi đến thế, lúc nào cũng tự phụ, lúc nào cũng hớn hở...

Bẵng đi một thời gian dài, tôi đã ra trường, đi làm, lấy vợ, sinh con, tôi mới lại nhớ đến anh (xin được gọi cụ bằng Anh), một lần, tình cờ khi lên mạng tìm tài liệu cho công việc tôi thấy có một bài viết về bác Lỗ Tấn và về Anh. Lúc đó, không biết vì lẽ gì mà tự nhiên tôi thấy như có một sự thôi thúc phải gặp anh, phải nói chuyện với Anh để nghe, để hiểu và để hỏi cho ra nhẽ tại sao anh lại có thể tự phụ được như thế, hớn hở được như thế, hớn hở ngay cả khi bị người khác đánh, người khác chửi...

Nhưng nghĩ là nghĩ vậy thôi chứ để thực hiện nó cũng không dễ chút nào: khoảng cách địa lý, khoảng cách lịch sử khiến cho ý định của tôi bị vùi lấp vào quên lãng, khi mọi chuyện tưởng chừng như bế tắc, tôi bỗng nhớ đến Doraemon chú mèo máy của đất nước Nhật Bản xa xôi, người có thể giúp tôi thực hiện ý định đó với cỗ máy thời gian của cậu ấy, vậy là không chần chờ gì thêm tôi vội gửi một email cho Doraemon nói về dự định của mình. Gửi xong tôi bồn chồn mong ngóng thư hồi âm, nói thật lúc đó tôi cảm

thấy thời gian sao trôi chậm đến thế, đã hơn 1 ngày trôi qua mà vẫn chưa có thư hồi âm… tôi thật sự lo lắng…

Nhưng đến ngày hôm sau, niềm vui như vỡ òa khi tôi nhận được email của cậu ấy, nội dung bức thư như sau: Chào Ngài Moon! Tôi đã nhận được thư của bạn, tôi hiểu mong muốn và việc bạn định làm, tôi sẵn sàng giúp đỡ để bạn có thể biến ý định đó thành hiện thực, sáng ngày mai đúng 11h00 tôi sẽ mở cánh cửa thần kì nối giữa phòng bạn và cỗ máy thời gian, bạn chỉ cần bước qua cánh cửa đó là có thể bắt đầu cho chuyến hành trình của mình. Trên cỗ máy thời gian tôi đã chuẩn bị sẵn: máy ảnh tạo trang phục để bạn thay đổi diện mạo cho phù hợp với bối cảnh lịch sử lúc đó, ngoài ra tôi còn chuẩn bị thêm bánh mì chuyển ngữ để bạn có thể dễ dàng giao tiếp với họ. Tôi chỉ có thể cho bạn sử dụng cỗ máy thời gian đến 18h00 cùng ngày vì sau thời gian đó tôi phải dùng đến nó, Chúc bạn có một chuyến đi thú vị và trở về an toàn, Thân ái: Doraemon.

Đọc xong, tôi thấy thật sự vui sướng, xém chút nữa là tôi sẽ nhãy cẫng lên như một đứa trẻ, vậy là ngay hôm ấy tôi liền xin nghỉ phép 1 ngày và trở về nhà ngay khi tan sở. Tối hôm ấy tôi không sao ngủ được, thao thức mãi, tự nhủ không biết ngày mai sẽ như thế nào, khi gặp Anh tôi sẽ phải nói gì, hỏi gì… loay hoay với một mớ hỗn độn những suy nghĩ, những câu hỏi tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy từ rất sớm với một tâm trạng thoải mái và vui vẻ. Nhưng cũng ngay lúc đó tôi chợt có một suy nghĩ tiêu cực: không biết những gì trong nội dung bức thư mà Doraemon nói có thật hay không?, liệu đó có phải là một trò đùa???

Thế giới hiện đại với sự bùng nổ của công nghệ thông tin giúp con người tiếp cận với văn minh nhân loại, con người đã chế tạo ra nhiều cỗ máy tối tân như: phi thuyền để du hành ngoài không gian, cỗ máy thời gian để có thể trở về quá khứ hay đi đến tương lai theo ý muốn, tất nhiên ở những nước tiên tiến về công nghệ như Mỹ, Nhật Bản… mới có thể làm được chứ

ở Việt Nam thì không biết phải đợi đến bao giờ? Giả đến lúc đó chắc tôi đã ngỏm từ đời nảo đời nào rồi, thú thực lúc đầu tôi định viết email cho các đơn vị chuyên trách như NASA hay NATO… để nhờ vả, nhưng suy đi tính lại tôi quyết định gửi gắm niềm tin vào Doraemon chú mèo máy thông minh, có lẽ với cậu ấy tôi cảm nhận được sự tin tưởng của một người bạn hơn là mấy đơn vị chuyên trách kia, thế nhưng trong giây phút này không hiểu sao tôi lại có cảm giác tiêu cực đó, chắc là do tôi quá lo lắng cho chuyến hành trình sắp tới của mình tôi tự nhủ như vậy.

Tích tắc… tích tắc…

Tích tắc… tích tắc…

Thời gian cứ chầm chậm trôi, tôi đã chuẩn bị xong mọi thứ cần thiết, thực hiện xong các nghĩa vụ của một người chồng, người cha mà vẫn chưa đến giờ hẹn. Tôi vội mở máy tính, tìm thêm một vài tư liệu viết về Trung Quốc thời kì những năm 1911 để thêm phần hiểu biết, vừa đọc vừa hồi hộp chờ đợi và chờ đợi…

Tích tắc… tích tắc…

Tích tắc… tích tắc…

Chiếc đồng hồ quả lắc nhích dần những chiếc kim một cách nặng nề, 10h00, 10h30… 10h59 vậy là chỉ còn 1 phút nữa thôi là đến thời điểm 11h00. Lúc này, tôi đang cảm thấy hồi hộp, hồi hộp vô cùng…

11: 00 AM

Bỗng một luồng ánh sáng màu vàng chói lòa bao trùm cả căn phòng, một chiếc cửa màu hồng xuất hiện ngay giữa phòng, tôi run run đưa tay xoay nắm cửa màu bạc, ngay khi cánh cửa mở ra tôi sửng sốt khi thấy một cỗ máy hiện đại với rất nhiều những nút bấm và công tắc ở trước mặt, hít

một hơi thật sâu tôi vội bước lên, khi đã an vị trên chiếc ghế màu huyết dụ thì một giọng nói cất lên: “Chào mừng bạn đã đến với cỗ máy thời gian của Doraemon, một sản phẩm tiên tiến của thế kỉ 22, chúc bạn có một chuyến đi vui vẻ và thú vị, mọi thông tin về chuyến đi của bạn đã được Doraemon cập nhật đầy đủ nên bạn cứ an tâm là tôi sẽ đưa bạn đến đúng nơi cần đến, chỉ cần bạn ngồi im và không sờ mó vào bất cứ nút điều khiển nào, vì nếu bạn không tuân thủ theo những gì tôi nói thì có thể tôi sẽ đưa nhầm bạn trở về thời kì đồ đá hay đến với tương lai của 100 năm sau đấy nhé.

Bên cạnh bạn là máy ảnh tạo trang phục và bánh mì chuyển ngữ, đề nghị bạn hãy cầm theo để sử dụng khi cần thiết, chế độ lái tự động sẽ được khởi động sau ít phút nữa… tít… tít… tít. Bạn hãy mau chóng thắt dây an toàn nếu không muốn bị hất văng vào lỗ hổng thời gian. Tôi làm theo như một cái máy, không thốt ra được lời nào. Ngay sau khi chiếc khóa của dây an toàn vừa được đóng lại đến tách 1 cái thì cả cỗ máy bỗng run lên, động cơ kêu rừm rừm mấy tiếng rồi sau đó cả cỗ máy lao vút về phía trước, lao về phía một vòng xoáy màu đen, le lói những tia sáng như vô hình, cả người tôi run lên, tôi cảm nhận được tiếng gió rít, cảm nhận được sự di chuyển với một tốc độ chóng mặt, tựa hồ như ngồi trên một chiếc xe đua công thức một 1000 phân khối đang lao hết tốc lực.

Vẫn chưa hết bàng hoàng vì cảm giác đó thì bỗng một luồng sáng chói lòa hiện ra phía trước, rồi khi chưa kịp hiểu ra chuyện gì tôi đã bị hất văng xuống 1 nền đất, ngay dưới 1 chiếc cổng gỗ cũ kỹ, điêu tàn, Tôi hiểu, vậy là cỗ máy thời gian đã đưa tôi đến nơi mà tôi cần đến, đến với thời đại của AQ. Tôi vội sử dụng máy ảnh tạo trang phục để thay đổi diện mạo và ăn vội mấy lát bánh mì chuyển ngữ. Quả thật, lúc này trông bộ dạng tôi chẳng khác gì một người Trung Quốc chính hiệu vào thời kì đó: một chiếc đuôi sam dài ở phía sau ót, trang phục màu nâu đất, rộng thùng thình và

dày cộp với vô số những miếng vá to bằng bàn tay ở xung quanh. Còn giọng nói thì đặc sệt một người Trung Quốc.

Tôi ngước mắt nhìn lên tấm bảng hiệu thấy đề: Đền Thổ Cốc, vậy là tôi đang đứng trước nơi mà AQ sống, tôi ngập ngừng vài giây nhưng nhận thấy sự biến đổi thật hoàn hảo cả về hình dáng và giọng nói của mình nên tôi tự tin gõ cửa…

Cậu… quan hệ… thế nào… với thằng AQ… mà lại tìm nó.

Cụ nhắc lại câu hỏi thêm một lần nữa, lần này âm lượng có vẻ to hơn một chút, chắc thấy tôi ngây người ra không trả lời nên cụ nghĩ tôi không nghe rõ câu hỏi hoặc giả như có nghe thấy thì cũng chưa hiểu cụ nói gì nên nhắc lại cho chắc cũng nên.

Tôi cúi chào thêm một lần nữa rồi đáp:

Thưa cụ cháu là Ngài Moon bạn của Anh AQ ở trên huyện.

Tôi cố tỏ vẻ bình thường để cụ không nghi ngờ nhưng trước dáng vẻ ngạc nhiên và đặc biệt là cặp mắt soi mói từ đầu đến chân của cụ khiến tôi hơi run, mồ hôi của tôi vã ra, một phần do tôi sợ, một phần có thể do trời đang nắng mà lại phải bận một chiếc áo khá dày trên người như thế này.

Rất may cụ không để ý đến dáng vẻ không mấy tự nhiên của tôi, bất giác cụ nghiêng người nhìn chăm chăm vào cái đuôi sam đang đung đưa sau lưng tôi rồi vui vẻ trả lời: hảo lớ… hảo lớ… bạn AQ hử, trên huyện hử, chắc quen nhau… khi thằng AQ lên huyện hử… hảo lớ, hảo lớ…

Tôi thở phào nhẹ nhõm vì màn kịch mình vừa diễn đã thành công mỹ mãn, quả thật lúc đầu tôi đã định nói với cụ tôi là bà con của AQ nhưng đứng trước mặt cụ do run quá nên tôi không nhớ nổi là mình phải nói gì, mà giả như có nói là người thân của AQ thì thể nào cụ cũng sẽ hỏi mấy

câu đại loại như: quan hệ thân thích thế nào, cụ thân sinh của cậu với AQ có quan hệ thế nào với nhau... Quả thật tôi tự thấy câu trả lời của mình hoàn hảo vì ngay khi trả lời xong tuyệt nhiên không thấy cụ hỏi thêm gì nữa.

Sau màn chào hỏi, dường như thái độ của cụ có phần niềm nở hơn.

Cụ vồn vã: vào đây... vào đây uống nước... chờ thằng AQ... nó về lớ, bây giờ... nó không có ở đây đâu, chắc phải... quá trưa... nó mới... về lớ. Giờ này... chắc anh cu... đang đi làm... cho mấy người trong làng lớ: nhà cụ cố Triệu, mà cũng có thể là nhà cụ cố Tiền lớ. Đây cũng... chẳng phải nhà nó đâu... đây là đền làng Mùi, tôi chỉ cho nó ở nhờ thôi lớ.

Trước sự vồn vã của cụ, tôi định bụng sẽ bước vào nhưng nhớ tới lời dặn của Doraemon là phải về trước 18h00 nên tôi khẽ khựng lại, tôi muốn đi tìm AQ để được hỏi chuyện ngay, tôi phải tận dụng chút thời gian quý báu này từng giây, từng phút.

Nghĩ vậy nên tôi vội thưa: Thưa cụ, xin phép cụ để khi khác, giờ cháu phải đi tìm gặp Anh AQ ngay, bởi lẽ đến chiều là cháu lại phải lên huyện kẻo muộn, mong cụ thứ lỗi cho.

Cụ khẽ nhíu mày, nhưng ngay sau đó cặp lông mày dãn ra và cụ cười một nụ cười hiền hậu: Cậu đã nói thế... thì thôi, cậu cứ đi... cho được việc lớ, có dịp... ghé lại tôi uống trà lớ. À mà bây giờ... cậu tìm thằng AQ chắc... nên đến thẳng nhà cụ... cố Triệu lớ, chắc nó... đang làm ở đó, vì hai ngày nay... nó đến xay thóc... cho nhà cụ, giờ này... có thể... vẫn đang bên đó lớ. Cậu phải đi thế này, thế này nhé, cụ ân cần dặn dò tôi trước khi chào từ biệt. Cám ơn cụ xong là tôi vội rảo bước đến nhà cụ cố Triệu.

Băng qua những ngôi nhà xơ xác, cũ kỹ, qua thêm một cây cầu nhỏ bằng gỗ màu đen lưỡng tôi đứng trước một cái cổng to, rộng. Nhìn ngó xung quanh nhưng tôi không thấy có bất cứ cái cổng nào to được đến thế, uy

nghi được đến thế. Trên cổng là một tấm biển màu đỏ với dòng chữ sơn son thếp vàng: Triệu Gia Trang. Vậy ra đây là cơ ngơi nhà cụ Cố Triệu, trông thật hoành tráng, quả là xứng tầm với một gia đình bề thế, giàu sang vào loại bậc nhất của cái làng này. Tôi tiến lại phía cổng, ghé mắt nhìn vào bên trong. Phía trong đó mới có nhiều điều đáng để nói đến. Giữa một ngôi làng nhỏ bé, nghèo xơ xác thì nhà cụ như một bức tranh tương phản, mọi thứ dường như trái ngược hoàn toàn với bên ngoài: Một không gian rộng rãi, thoáng đãng với nhiều cây cảnh được cắt tỉa cầu kì, những ngôi nhà to lớn với dãy hành lang dài tít tắp, Trước sân là hòn giả sơn to cao sừng sững với thác nước nhân tạo, những chú cá vàng bơi lội tung tăng. Nếu ai đó mới nhìn thấy lần đầu như tôi chắc hẳn sẽ bị choáng ngợp trước khung cảnh ấy và thể nào cũng sẽ nhầm tưởng đang lạc vào một chốn bồng lai tiên cảnh, chốn tiên cảnh có thực ở ngoài đời thường, có thực tại một ngôi làng nghèo xơ nghèo xác, như cái làng Mùi này…

Phần 2: Triết lý AQ

11: 15 AM

Triệu Gia Trang, làng Mùi - năm 1911

Tôi đứng trước cánh cổng to đùng của nhà cụ cố Triệu, lòng cứ thấp thỏm như cậu học trò đứng chờ gọi tên lên bảng kiểm tra miệng. Phải thú thật lúc đó tôi cũng hơi ngợp, bởi với cái dáng vẻ tầm thường, bộ quần áo vá chằng vá đụp, lại lếch thếch mồ hôi mồ kê như tôi đây mà dám bén mảng đến ngôi nhà oách nhất làng thì quả là to gan. Nhưng thôi, đã lỡ đâm lao thì đành theo lao vậy.

Tôi cất giọng gọi lớn:

Có ai ở nhà không?.. Tôi đến tìm AQ...

Một lúc sau, từ trong nhà vọng ra một giọng đàn bà the thé, có vẻ như đang gắt gỏng:

Đấy, cái thằng AQ lại có khách nữa kìa, suốt ngày rông rông, việc thì chẳng đâu vào đâu! Ra mà xem ai tìm mày này.

Tiếng bước chân lẹt xẹt vang lên, rồi một dáng người từ trong nhà bước ra, mắt tôi bỗng mở to hết cỡ.

Chính là AQ.

Người đàn ông trước mặt tôi trạc hơn ba mươi năm tuổi, dáng người thấp đậm, gò má cao, mắt hí, làn da rám nắng vì sương gió. Đặc biệt, cái đầu trọc bóng loáng chỉ để lại duy nhất một cái đuôi sam lủng lẳng phía sau khiến tôi thấy vừa lạ lại vừa quen. Mặt AQ lúc nào cũng như đang cười, kể cả lúc... không có gì đáng cười như lúc này.

Nhìn tôi, AQ chớp chớp mắt, rồi hỏi luôn, không vòng vo:

A lô, ngươi tìm ta hử? Có việc gì?

Tôi suýt nữa bật cười vì cái kiểu "a lô" rất... hiện đại ấy. Nhưng tôi kịp nhớ rằng tôi đã ăn bánh mì chuyển ngữ nên mọi thứ bây giờ có vẻ đều được dịch ngược về ngôn ngữ của người nghe. Có thể với anh, đó là tiếng "ai đó", còn với tôi thì nghe như đang ở thời 4G - 5G.

Tôi chắp tay cúi đầu, cố gắng tỏ vẻ khiêm tốn:

Dạ, em... à không, tôi tên là Ngài Moon (vì thấy tuổi cũng không chênh lệch nhiều nên xưng tôi cho tự tin), từ huyện xuống, có chút chuyện muốn thưa với anh, mong được anh cho ít phút thời gian.

AQ nhíu mày, gãi gãi cái đầu trọc, rồi gật đầu cái rụp:

Ừ thì... vô đây.

Anh dẫn tôi đi qua dãy nhà ngang, băng qua sân gạch, rồi tấp vào một góc chuồng heo bỏ hoang. Chỗ này có vẻ là "phòng nghỉ" không chính thức của anh mỗi khi tranh thủ trốn việc. Chúng tôi ngồi xuống hai cục đá, AQ tiện tay rút từ sau lưng ra một khúc mía đang nhai dở, chìa cho tôi:

Mía quê đấy, ăn đi, bổ máu!

Tôi nhận lấy cho anh đỡ cảm thấy ngại, rồi vào luôn chuyện chính:

Tôi đến đây là muốn hỏi anh về một điều… một triết lý sống mà tôi nghe người đời vẫn hay đồn đại, rằng anh có cái cách riêng của mình để đối mặt với cuộc đời, ngay cả khi bị đánh, bị chửi, bị nhục… mà vẫn thấy vui, thậm chí là tự hào. Thật ra, tôi đến đây chỉ để hỏi: tại sao anh lại nghĩ như vậy?

Nghe đến đó, AQ bỗng nhe răng cười hềnh hệch, rồi búng tay cái tách một cái đầy đắc ý:

À à à… cái đó hả? Cái đó là trí khôn sinh tồn, là thượng sách thoát khổ, là đỉnh cao tư tưởng nhân loại, hiểu không?

Tôi ngớ ra:

Là sao?

AQ nhổm người dậy, lấy cọng rơm vẽ xuống đất thành một vòng tròn, rồi chỉ tay vào chính giữa:

Đây là ta, còn đây, AQ xoay tay chỉ xung quanh vòng tròn… là cuộc đời: có người chửi, có người đánh, có người phớt lờ, có người cướp cơm….

Anh cười khẩy, phẩy tay:

Vậy ta làm gì? Đánh lại à? Có mà ăn đòn gấp đôi! Còn nếu mà ráng cãi… nó đánh mình gãy răng thì về nhà nhổ răng ra ngắm à?

Rồi AQ chốt hạ bằng một câu đầy “chân lý”:

Nó đánh mình thì khác gì... nó đánh bố nó!

Mình thắng ở tinh thần, hiểu không?

Tôi há miệng mà không thốt nên lời, bao nhiêu sách vở, bao nhiêu lý thuyết tâm lý học tích cực, bao nhiêu câu chuyện kể về nội lực, dường như đều tụ lại nơi... AQ. Theo cách của anh, mọi chuyện đều có thể “hợp lý hóa” để biến thua thành thắng, biến nhục thành vinh, biến mất mặt thành… phúc đức tại mẫu.

Nhưng mà... có khi nào anh cảm thấy nhục không? Tôi đánh bạo hỏi.

AQ chống cằm, suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu:

Nhục thì cũng có, nhưng mà mày nghĩ đi, mày nhục mà mày biết nghĩ cho đúng thì tự dưng hết nhục. Tao bị chửi là chó, tao liền nghĩ: "Chó trung thành hơn người", thế là tao cao quý hơn tụi nó. Tao bị đánh, tao sẽ nghĩ: "Nó ganh tị với tao nên mới đánh tao" vậy thì tao oách hơn nó.

Rồi anh hạ giọng như thì thầm:

Mà mày có biết không? Tao sợ đau, nhưng nếu đau mà nghĩ là tao... đang thay trời hành đạo, tao thành người hy sinh vì nghĩa lớn. Lúc đó, có khi tao còn muốn... bị đánh thêm cho xứng đáng cái chức “liệt sĩ tinh thần”.

Tôi vừa muốn cười, vừa muốn khóc, cái triết lý AQ ấy, tưởng là tầm thường, là hèn nhát, nhưng lại tạo nên một thứ giáp che chắn vô hình, giúp anh ta tồn tại giữa một xã hội đầy những đòn roi và khinh khi, không phải ai cũng dám phản kháng, không phải ai cũng có quyền lên tiếng. Nhưng AQ lại có cái kiểu... “phản kháng nội tâm”, bằng cách tự diễn giải lại thực tại theo hướng có lợi cho bản thân, cho dù ai nhìn vào cũng thấy rõ là đang... thua.

Tôi nhìn AQ, không còn thấy dở hơi nữa, mà thấy... “vĩ đại một cách kỳ cục”.

Tôi bỗng bật ra một câu hỏi:

Vậy anh không cần ai công nhận à?

Đang nhai mía, AQ ngẩng lên, cười toe:

Tao công nhận chính mình là được rồi, mỗi người là một thiên hạ, không làm vua của người khác được thì làm vua của... chính mình, thế là đủ.

Tôi ngồi lặng một lúc, trong đầu như có sóng dội.

11: 50 AM

Nhà cụ cố Triệu

Cuộc trò chuyện kết thúc, AQ lại tất bật đi xay thóc, còn tôi, người đến từ thế kỷ XXI, chỉ còn biết đứng lặng giữa sân gạch cũ, trong tay tôi vẫn còn đoạn mía AQ dúi cho lúc nãy.

Tôi không biết mình đã tìm được triết lý sống hay chưa, nhưng có lẽ, tôi vừa tìm được một phiên bản khác của bản lĩnh, không phải hô hào thay đổi thế giới, mà là tìm cách... sống sót trong thế giới ấy bằng mọi giá, kể cả là ảo tưởng, tự dối mình, hay như AQ đã nói, đó là “tinh thần thắng lợi”.

Tôi vẫn cố lán lại đợi AQ làm xong việc để có cơ hội trò chuyện thêm với anh và cũng là để gửi đến anh lời chào tạm biệt trước khi trở về thế kỷ XXI.

Phần 3: Cuộc trò chuyện cuối cùng - Trước khi quay về thời đại mình

17: 30 PM

Làng Mùi - năm 1911

Mặt trời đã bắt đầu rơi xuống sườn núi, ánh nắng vàng hoe của buổi chiều nhạt quét qua mái ngói rêu phong, hắt lên bóng người đang lom khom gánh thóc, đó là AQ. Còn tôi, người đến từ thế kỷ XXI đang đứng lặng nhìn anh, lòng rối như canh hẹ, mọi câu chữ AQ nói vẫn như vang vọng đâu đây trong đầu tôi, không chịu tan đi. Tôi ngồi trên một phiến đá cạnh sân, gió nhẹ lùa qua khe áo, mát mẻ mà cũng man mác. Chiếc đồng hồ đeo tay đã chỉ 17: 35, nghĩa là còn ít phút nữa, cánh cổng thời gian của Doraemon sẽ mở lại để đưa tôi về với thế giới hiện đại. Tôi biết, tôi sắp phải chia tay với người đàn ông kỳ lạ này, một con người tưởng như đơn giản, mà lại ẩn chứa những lớp vỏ tâm lý phức tạp đến không ngờ.

Tôi cất bước, tiến lại phía AQ, lúc này đang ngồi nghỉ bên giếng nước.

Anh AQ

AQ ngước lên, nhìn tôi, nheo mắt cười:

Ừ, sao? Bộ mày đói rồi hả? Hay là... muốn xin vào xay giúp một thúng cho vui tay?

Tôi lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh:

Tôi sắp phải về rồi... Trước khi đi, tôi muốn hỏi anh một điều cuối cùng.

AQ gật đầu, tay vẫn nghịch nghịch cọng rơm khô:

Hỏi đi, tao trả lời, nhưng đừng hỏi mượn tiền, vì tao cũng nghèo gần bằng chó mốc rồi.

Tôi bật cười nhẹ, rồi hỏi:

Anh sống thế này... anh có hạnh phúc không?

Một câu hỏi đơn giản, nhưng đã khiến AQ khựng lại, anh thôi nghịch cọng rơm. Gió chiều bay bay, hai cái bóng chúng tôi đổ dài ra sân như thể đang có hai kẻ xa lạ cùng dựa lưng vào nhau mà ngẫm nghĩ.

Hồi lâu, AQ mới chậm rãi lên tiếng, không cười, không bông đùa, không xoa đầu như thường lệ:

Hạnh phúc hả? Tao cũng không biết.

Nhưng tao thấy... không khổ là đủ.

Tao bị đánh thì... nghĩ là đang rèn luyện thân thể.

Tao bị chửi thì... coi như luyện nghe.

Tao đói thì... nghĩ mai sẽ no.

Tao nghèo thì... nghĩ người giàu cũng khổ cái kiểu của họ.

Anh quay sang tôi, ánh mắt lúc này có chút mơ màng:

Mày biết không? Có đêm tao nằm nhìn lên trần, nghĩ: "Hay là mình cũng nên đổi đời?"

Nhưng đang nghĩ lại... buồn ngủ quá, nên tao ngủ.

Ngủ rồi, sáng hôm sau tỉnh dậy, thấy đời vẫn thế.

Mà... cũng chẳng sao cả.

Tôi nhìn anh thật lâu, một người như AQ, anh có thể không giàu, không danh tiếng, thậm chí không được xã hội nhìn bằng nửa con mắt, nhưng anh có một "kỹ năng sống sót" kỳ lạ, một kiểu bản lĩnh lạ lùng không giống ai: dám tự ru mình vào ảo tưởng để tránh tuyệt vọng.

Tôi khẽ nói:

Nhưng đôi khi... con người cần thay đổi chứ?

AQ lại cười, cái cười quen thuộc ấy, hồn nhiên, ngơ ngẩn, vô ưu:

Ờ thì... cũng có khi cần, nhưng nếu không thay đổi được thì phải biết lừa mình để sống. Mày thử nghĩ coi, sống mà cứ thấy mình là đồ bỏ đi, sống mà lúc nào cũng thấy thua, thấy hèn, thì sống làm gì?

Rồi anh vỗ vào ngực mình:

Tao không giỏi, nhưng tao thắng ở trong lòng tao, vậy là đủ.

Một lần nữa, tôi nghẹn lời, tôi không thể phản bác, không thể phủ nhận.

17: 55 PM - Lối nhỏ làng Mùi

Tôi đứng tần ngần ở trên con đường làng gần nhà cụ cố Triệu, chiếc đồng hồ treo ở tay vừa chạm 17: 55, cánh cổng thời gian chuẩn bị mở. Tôi nhìn sang phía con đường đất cũ, nơi AQ đang gánh bao thóc sau cùng về nhà cụ cố Triệu.

Tôi muốn gọi, nhưng không hiểu sao không thể cất tiếng, bước chân AQ nặng nề mà vững chãi, cái dáng đi ấy tôi biết sẽ còn theo tôi về mãi, không phải vì AQ là một anh hùng, mà bởi anh là một người thường, mà vẫn có thể sống như thế, đơn giản, bền bỉ và không gục ngã.

18: 00 PM - Bỗng từ phía sau tôi, một luồng ánh sáng màu vàng chói lòa xuất hiện, cánh cổng thời gian đã mở.

Tôi bước qua với một tâm trạng khác lạ hơn so với trước lúc đặt chân đến đây.

Phần 4: Trở về và chiêm nghiệm triết lý AQ

18: 02 PM - Phòng làm việc, Hà Nội - thế kỷ 21

Một lần nữa, ánh sáng vàng rực bao trùm căn phòng, cỗ máy thời gian run lên, cánh cửa màu hồng lặng lẽ khép lại sau lưng tôi. Tôi ngồi bệt xuống sàn, thở dốc, mồ hôi túa ra như vừa chạy marathon xuyên hai thế kỷ.

Trên tay tôi vẫn còn vương chút bụi thóc từ sân sau nhà cụ Cố Triệu.

Tôi vừa trở về.

Vẫn là căn phòng quen thuộc, vẫn là chiếc bàn làm việc, cốc cà phê nguội lạnh, và màn hình máy tính chờ lệnh.

Tôi tháo sợi tóc giả đuôi sam, gỡ bỏ lớp trang phục nâu đất dày cộp mà máy ảnh tạo ra, trở lại với chiếc áo sơ mi xanh nhạt, quần kaki màu nâu vàng.

Một ngày kỳ lạ kết thúc, nhưng dư âm thì chưa.

Tôi ngồi thẫn thờ rất lâu, nghĩ về cuộc trò chuyện với AQ.

Người đàn ông kỳ quặc ấy bị cả xã hội xem thường, bị đánh, bị cười nhạo, vẫn cười được, vẫn sống được, vẫn điềm nhiên đẩy cối xay xay thóc mà chẳng buồn ngoảnh đầu.

Không phải vì anh ngốc, không, AQ biết tất cả, biết mình đang bị đối xử như thế nào, nhưng anh chọn cách sống khác, “dỗ” chính mình, “tự thắng” bằng một niềm tin kỳ quặc:

"Nó đánh mình thì khác gì nó đánh bố nó."

Lúc học phổ thông, tôi từng phì cười với câu ấy, nhưng giờ đây, ngồi trong căn phòng quen thuộc, tôi bất chợt hiểu ra: AQ không chỉ là một nhân vật, anh là hình ảnh phản chiếu của biết bao con người trong xã hội này, cả xưa và nay.

Triết lý AQ - Hèn nhát hay sinh tồn?

Người ta thường gọi AQ là "tự an ủi ngu ngốc", là "kẻ thất bại luôn cố nghĩ mình thắng", nhưng nếu đặt mình vào thời đại của anh, nơi giai cấp, quyền lực và sự chà đạp lên phẩm giá con người là điều bình thường, thì triết lý ấy... lại trở thành một cơ chế sống sót. AQ không có tiền, không có quyền, không có học thức, không nơi nương tựa, nhưng anh có một thứ: khả năng biến mọi thất bại thành chiến thắng tâm lý. Người ta mắng anh là chó? Anh bĩu môi: "Chó thì chó, nhưng cũng là chó nhà cụ Cố."

Người ta đánh anh? Anh tự nhủ: "Nó đánh mình khác gì nó đánh bố nó." Lý lẽ ấy, nghe thì buồn cười, nhưng là một vũ khí tinh thần, một tấm khiên để anh tồn tại giữa một xã hội khắc nghiệt, nơi mọi nỗ lực phản kháng đều có thể bị nghiền nát không thương tiếc.

Và chúng ta, những AQ hiện đại, bạn cười AQ ư? Nhưng thử hỏi, trong cuộc sống hôm nay, liệu có mấy ai chưa từng "làm AQ" ít nhất một lần? Khi bị sếp mắng vô lý, ta tự nhủ "kệ, miễn còn lương là được", khi thất bại, ta tự nói "chắc tại mình xui", khi không thể thay đổi hoàn cảnh, ta lựa chọn... lặng im và "mặc kệ cho nó lành".

Đó chẳng phải là triết lý AQ sao?

Triết lý ấy có thể không làm ta lớn lao hơn, nhưng giúp ta sống sót, chống chọi, tạm yên ổn, nó giúp những con người nhỏ bé không bị gục ngã bởi một thế giới quá khắc nghiệt, nơi lý trí không phải lúc nào cũng thắng và chính nghĩa không phải lúc nào cũng tồn tại. Tôi đứng dậy, kéo rèm cửa, nắng chiều tràn vào. Hà Nội vẫn đông đúc, ồn ã và mệt mỏi như mọi khi, nhưng trong tôi, có gì đó đã thay đổi, nhẹ nhõm hơn, bình tĩnh hơn. Tôi đã gặp AQ, đã hiểu anh và biết đâu tôi cũng là một phiên bản AQ trong thời đại của chính mình, chỉ có điều, giờ đây tôi không còn cười anh nữa.

Lời kết: AQ không chỉ là một nhân vật

AQ là một kiểu người, một thái độ sống, một triết lý rất… con người.

AQ không phải là anh hùng, không phải thánh nhân, nhưng là minh chứng cho cách con người có thể "biến thua thành thắng" bằng nội tâm, dù có phi lý, nực cười đến đâu và khi hiểu điều đó, ta thôi trách anh, thậm chí… có chút nể phục, dù thế giới có cười anh, anh vẫn sống được và sống theo cách riêng của mình.

Và chúng ta cũng vậy, chúng ta cũng đang sống với lý tưởng, mục tiêu của cuộc đời mình...

Hôm nay, trời oi nóng, ngoài trời đang mưa rất to.

Hà Nội tháng 7 năm 2025

Ngày sáng tác: 09/07/2025

Kẹo kéo, dây đồng và lươn to

Tản văn & ký ức

Trích: Nay ngồi nói chuyện về những món quà xưa, tự nhiên lại thèm món kẹo kéo nên vội lôi điện thoại viết lại một kỉ niệm vui của tuổi thơ.

Kẹo kéo đê... Ai kẹo kéo đê... Ai kẹo kéo nào...

A ha, anh em ơi, ông chú kẹo kéo đến rồi.

Thằng Hùng, mau chạy về lấy hàng.

Thằng Vinh ra chặn ông kẹo kéo, dẫn vào đây.

Anh em chuẩn bị tác chiến.

Rõ, cả hai thằng vội lục tục chạy đi sau hiệu lệnh của tôi. Ít phút sau, ông kẹo kéo đã cùng thằng Vinh tiến về phía tôi. Ông có dáng người cao, gầy, da xạm đen, khuôn mặt khắc khổ. Ông bận một bộ quần áo cũ kỹ màu vàng đất nhàu nhĩ, đôi chỗ có vài miếng vá nhỏ. Ông đội một cái mũ cối màu xanh quân đội đã bạc, có chút móp méo. Ông dắt một chiếc xe đạp cũ, có lẽ còn cũ hơn cả bộ quần áo và chiếc mũ của ông cộng lại. Đó là một chiếc xe đạp thống nhất màu xám đen, sơn đã bong tróc nhiều chỗ, ghi đông và vành đã gỉ. Trên xe lỉnh kỉnh những chiếc túi to, nhỏ khác nhau. Theo kinh nghiệm sau nhiều lần chạm trán: những chiếc túi nhỏ ông để kẹo kéo và đồ dùng cần thiết, còn chiếc túi to chằng phía sau ông để những thứ đổi được. Cả mấy chiếc túi đều cũ, nhàu nhĩ và có phần cáu bẩn, tất nhiên là chiếc túi to có phần cáu bẩn hơn và cũng tất nhiên là chúng tôi không mấy quan tâm đến sự cáu bẩn đó. Khi hai bên đã giáp lá cà, ông hất hàm về phía tôi hỏi với một giọng thăm dò: Nay mấy ông

tướng có cái gì đổi đấy? Nói đoạn ông nhìn trân trân về phía tôi như thể tìm kiếm thứ gì. Tôi vội nói: Chú chờ chút, hàng đang đến.

Bố khỉ, lại còn hàng với họ, cứ như buôn bạc giả, vừa nói ông vừa cười khùng khục, khi ông cười lộ ra hàm răng vàng, xỉn của một người hút thuốc đã lâu năm. Từ người ông bốc ra một mùi khét khét của nắng và chua chua của mồ hôi.

Một lát sau thằng Hùng chạy đến, vừa chạy vừa thở hồng hộc. Trên tay nó là một cái bao dứa cũ, rách. Đến nơi nó vội dừng lại, nói không ra hơi: Báo cáo chỉ huy, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Tôi nói như ra lệnh: Tốt lắm, mau đổ hàng xuống. Hùng nhanh thoăn thoắt cúi xuống dốc ngược chiếc túi. Sau vài tiếng loảng xoảng tất cả những đồ trong túi đã yên vị trên mặt đất. Nhìn lướt qua có thể dễ dàng nhận ra: Mấy cuộn dây đồng, vài thanh sắt vụn, chiếc bình tông bằng nhôm móp méo, một cái hộp sắt han gỉ. Ông kẹo kéo liếc mắt rất nhanh xuống đống đồ rồi nói với một giọng chừng như thất vọng: Có tí thế này thôi à?

Tôi vội thanh minh: Đợt này hàng khó kiếm, chúng cháu đã lùng sục, nhặt nhạnh và... nói đến đó tôi vội khựng lại, nhưng thằng Vinh đã nhanh nhảu: Và còn tháo cả dây đồng buộc vườn nhà cháu rồi đấy.

Tôi khẽ lừ mắt với thằng Vinh tỏ ý không hài lòng, nó vội cụp mắt xuống.

Ông kẹo kéo vội nói: Chết chửa, tháo dây đồng như này bố mẹ chúng mày mà biết thì có mà nát đít.

Nói vậy thôi nhưng ông vẫn cúi xuống nhặt hết những thứ đó, nâng lên hạ xuống vài cái chừng như để ước lượng cân nặng, rồi cho tất cả vào trong chiếc bao to phía sau xe.

Thằng Hùng thấy thế vội liến thoắng: Hôm nay, toàn đồng với nhôm, chú phải cho nhiều hơn mọi khi đấy nhé. Ông kẹo kéo khẽ hừ một tiếng rồi

nói như phân trần: Đồng, nhôm có tí tẹo, mà đợt này giá sắt vụn chẳng đáng bao nhiêu. Nghe thấy vậy tôi liền gằn giọng: Nếu chú trả rẻ là cháu không đổi nữa, chúng cháu mang sang làng bên cạnh bán lấy tiền ăn kem túi. Ông kẹo kéo nghe thấy vậy xem chừng cũng có vẻ nhún nhường: Nói là nói vậy thôi, chứ hôm nay chắc chắn sẽ nhiều hơn mọi khi. Mỗi ông tướng sẽ có một cục to, tha hồ mà nhai trẹo quai hàm. Vừa nói ông vừa lấy cái khăn trong chiếc túi nhỏ ra, nhìn thì thấy đây là một cái khăn không lấy gì làm sạch sẽ cho lắm vì dù có nhìn rất kỹ vẫn không thể nhìn rõ những họa tiết hoa văn trên đó, màu cũng ngả sang màu cháo lòng pha lẫn màu vàng đục. Ông lau tay vào chiếc khăn nhanh thoăn thoắt như người ta giặt quần áo. Tôi đếm sơ sơ cũng khoảng 3 đến 5 lượt lau qua lau lại. Lau xong ông nhẹ nhàng lôi từ chiếc túi nhỏ ra một cục to màu trắng sữa hơi vàng được bọc trong một tấm nilon đã nhàu nhĩ. Mới nhìn thấy thứ đó cả 3 chúng tôi đứa nào đứa đấy không ai bảo ai đều chép miệng. Thằng Vinh nuốt nước bọt đánh ực một cái, thằng Hùng đưa cặp mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm vào đôi tay thoăn thoắt của ông kẹo kéo đang kéo từng miếng kẹo dài ra rồi cuộn thành từng cuộn, được cuộn nào ông liền đưa cho chúng tôi. Đầu tiên là thằng Hùng vì có lẽ ông thấy nó đang có vẻ thèm thuồng nhất. Nhìn kỹ thì có thể thấy ở khóe miệng nó đang ứa ra một dòng nước bọt màu trăng trắng. Sau đó là đến thằng Vinh rồi đến tôi. Vừa nhận được cục kẹo thằng Hùng đã bỏ tọt vào miệng, phồng mồm, trợn mắt mà nhai trèo trẹo.Thằng Vinh cũng mau mắn chẳng kém, nhưng thằng này ăn uống có vẻ ôn tồn hơn. Nó véo cục kẹo làm hai và nhai lần lượt từng miếng một nên nhìn cũng đỡ phản cảm. Thú thật là tôi cũng đang thèm rõ dãi nhưng vẫn cố tỏ ra kiềm chế vì có lẽ tôi tự cho mình là đại ca nên phải giữ hình ảnh và chút sĩ diện. Ông chú kẹo kéo dắt chiếc xe đạp đi được một đoạn ngoái đầu lại nói bằng một giọng kẻ cả: Mấy thằng ăn đi nhé, lần sau cố kiếm nhiều hơn để đổi tiếp. Kẹo ngon như này mà mỗi lần đổi có tí, ăn chả bõ.

Tôi khẽ hừ một tiếng: Cần ấy sắt vụn mà ông đổi cho 3 cục kẹo bé tí, sau chẳng thèm đổi nữa, nói vậy thôi chứ tôi biết lần sau chúng tôi cũng vẫn sẽ đổi như thường, dù biết là sẽ bị thiệt. Vì quả thật chúng tôi không thể cưỡng nổi vị ngọt ngon của nó. Thời chúng tôi chẳng có nhiều thức ăn ngon, chẳng có nhiều quà bánh nên mấy món kẹo kéo, kem túi, kẹo vồ, kẹo vừng... là những món khoái khẩu.

Tôi vội đưa miếng kẹo kéo lên cắn một miếng: Vị ngọt lan dần trong miệng, dẻo dẻo, thơm thơm, đôi lúc có những hạt sạn lạo xạo. Chà ngon bá cháy bọ chét, tôi thầm nghĩ: Không biết ông nào nghĩ ra cái món này mà ngon thế nhỉ, nếu được chấm điểm nhất định tôi sẽ chấm 10 điểm và có khi còn tặng huân chương, à mà không, chắc chỉ được 9 vì hơi sạn và đắt.

Thằng Hùng vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói: Ngon nhỉ, lần sau phải kiếm cái gì to to đổi ăn cho đã.

Thằng Vinh vội nói: Tao thì đang lo đây.

Tôi hỏi: Mày lo gì?

Vinh khẽ nhún vai rồi nói như phân trần: Hàng rào nhà tao, tao đã tháo gần như hết dây đồng rồi, bố tao mà biết thì quắn đít là cái chắc. Tôi cười rồi véo cho nó 1 miếng: Thôi đây tao bù, coi như đền bù tổn thất cho mấy cái lằn trên mông mày.

Vinh bĩu môi: Xời, bé tí thế này chẳng thấm tháp vào đâu. Tôi vội véo thêm một miếng nữa rồi nói như ban ơn: Thì đây, hết ca thán nhé.

Thằng Vinh hớn hở: Phải thế chứ, như này nếu có bị ăn mấy roi cũng còn bõ.

Ba chúng tôi vội kéo quân về phía đình làng để tiếp tục mấy trò chơi với đám bạn ngoài đó: Nào trèo cây, nào đuổi bắt, hú tìm, nào kéo co, chơi bi, chơi quay, nhảy dây… ôi biết bao nhiêu trò chơi thú vị của tuổi thơ.

Buổi tối hôm ấy, khi đang học bài tôi chợt giật mình bởi tiếng quát của bố thằng Vinh: Thằng Vinh đâu, ai cho mày tháo hết dây đồng ở hàng rào thế này, may có mẹ mày bảo chứ không mày dỡ cả nhà đi bán sắt vụn, mau về nằm sấp ngay cho tao.

Tôi lắc đầu, lè lưỡi rồi tự nhủ thầm trong bụng: Thôi ván này anh cu Vinh nhà ta toi thật rồi.

Trong đầu tôi bỗng nghĩ đến cảnh ngày mai khi đi học thằng Vinh sẽ ngồi học với một cái mông có mấy con lươn to đùng đang bám trên đó, và kiểu gì nó cũng sẽ nói: Đấy, tao nói có sai đâu. Rồi thì: chúng mày được ăn nhưng có đứa nào bị khổ như tao không?

Và tôi cũng biết sau khi mấy con lươn mờ đi sẽ lại có mấy con lươn khác thay thế, vì thà bị đánh đòn chứ không thể cưỡng được cái vị ngon ngọt của cục kẹo kéo đang tan dần trong miệng.

Note: Thật ra người bị đánh là tôi, nhưng tôi là người kể chuyện nên tôi mạn phép tự ý xoay nhân vật để có thể… oai một tí (Cười)

Ngày sáng tác: 16/08/2025

Cuộc phiêu lưu của Tippi

Trích: Chào đón thành viên mới của gia đình - Mr. Tippi

Tôi được sinh ra trong một gia đình với dòng dõi trâm anh thế phiệt: bố thuộc dòng Pitbull thuần chủng, còn mẹ thuộc dòng Bully chính hiệu. Sinh cùng với tôi còn có 11 anh chị em nữa. Ấy thế nhưng, ngay chính bản thân tôi cũng không biết mình là con thứ mấy trong cái đại gia đình đông đúc đó, chỉ biết rằng, ngay từ khi sinh ra trên khuôn mặt của tôi đã có nhiều nếp nhăn hơn so với những anh chị em khác. Mọi người thường nói: già mới có nếp nhăn, càng già càng nhiều nếp nhăn, vậy chiểu theo ý đó thì rất có thể tôi là ông anh cả trong đại gia đình đông đúc kia, đó là đoán vậy thôi chứ tôi cũng không dám chắc chắn.

Nhưng thôi, việc đó tạm gác qua một bên, bây giờ tôi xin kể câu chuyện về cuộc đời tôi để mọi người cùng nghe.

Chương 1: Ngày xa mẹ

Một chiều mùa đông giá rét, khi tôi đang nằm co ro trong chiếc lồng đặt ở góc sân thì một bàn tay túm lấy, nhấc bổng tôi lên. Khi còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy đến thì tôi đã nghe thấy tiếng mẹ tôi khóc nấc lên, tiếp đó là tiếng bố tôi tru lên từng hồi thống thiết, còn các anh chị em của tôi, chắc cũng như tôi nên nhìn ai ai cũng đều toát lên một vẻ ngơ ngác đến tội nghiệp.

Bản thân tôi lúc này cũng đang cảm thấy hoang mang tột độ, cả người bỗng run lên, tôi chợt nghĩ: phải chăng do trời lạnh? vì đúng là thời tiết lúc đó đang rất lạnh.

Nhưng không, tôi không nghĩ vậy, có chăng thì đó cũng chỉ là một phần, tôi đang run vì một điều gì đó mơ hồ, giác quan thứ 6 đã báo cho tôi biết

có điều chẳng lành sắp xảy đến với tôi. Nó là điều gì thì quả tôi cũng không biết nhưng chỉ cần nhìn sự đau khổ đến tột cùng của bố mẹ là tôi đã có thể chắc chắn đó là một điều khủng khiếp.

Còn đang mải suy nghĩ miên man thì tôi đã bị đưa lên nhà trên, nơi đó là phòng khách của gia đình bà chủ. Ở đó, có 3 người xa lạ, một người cao ráo đẹp trai, dáng vẻ thư sinh, một người thấp bé nhẹ cân, trên mặt đeo một cặp kính cận dày cộp, còn người kia là một cô gái có dáng người "phúc hậu". Trong 3 người thì tôi để ý nhất là người thứ 2 vì không hiểu sao vừa trông thấy tôi là mắt anh ta bỗng sáng lên, miệng nở một nụ cười thật tươi, hai tay vươn ra như trực bắt lấy tôi. Và đúng như linh tính mách bảo điều tồi tệ thật sự đã xảy đến khi tôi nghe được những gì họ đang nói. Tôi sắp được đem cho, sắp phải xa bố mẹ, xa anh chị em thân thiết đã gắn bó trong suốt một thời gian dài. Nỗi buồn đang xâm chiếm, bao vây lấy tôi, tôi chợt nhớ lại những gì đã qua với đại gia đình mình: là cảnh mẹ quặn đau sinh chúng tôi, là cảnh bố liếm láp, chăm sóc từng anh em chúng tôi, là cảnh anh em chúng tôi vui đùa hàng ngày bên tổ ấm thân thương. Vậy mà giờ đây, tôi sắp phải xa nơi đây, xa nơi đã gắn bó biết bao kỉ niệm yêu thương. Tôi nhớ lại lời mẹ dặn trong một lần ru chúng tôi ngủ, lúc đó do đang mơ màng nên tôi đã không thật sự để tâm. Và giờ, khi nhớ lại tôi mới chợt nhận ra là dường như bà đã biết trước mọi việc, nhưng bà không thể thay đổi được, lần đó mẹ tôi có nói: các con yêu quý của mẹ, các con là niềm hạnh phúc của bố mẹ, bố mẹ rất vui vì đã sinh ra các con trên cõi đời này, cho dù mai sau các con ở bất cứ nơi đâu, hãy luôn nhớ rằng: bố mẹ vẫn luôn nhớ đến các con, luôn cầu chúc cho các con được hạnh phúc, bình an. Sau này, khi các con đủ cứng cáp, các con sẽ được đến những vùng đất mới, sẽ gặp gỡ những con người mới, nhưng các con hãy dành một phần trái tim cho bố mẹ và những anh, chị em của mình. Chúng ta là một gia đình và mãi mãi là một gia đình.

Lúc đó khi ngước mắt lên nhìn mẹ, tôi đã thấy đôi mắt đầy vẻ u buồn của bà đang ngấn lệ. Thế nhưng, có lẽ lúc đó tôi còn quá nhỏ để hiểu hết mọi lẽ. Đến bây giờ, thì tôi đã biết vì sao bà lại khóc và vì sao bà lại nói với anh em chúng tôi những lời như thế.

Tôi quay lại phía cửa, tôi đã nhìn thấy rất rõ đằng sau lớp kính là khuôn mặt bố tôi, mẹ tôi, là các anh chị em của tôi. Họ đang nhìn tôi với ánh mắt đầy lo lắng, thương cảm. Chắc có lẽ, cũng giống như tôi, họ cũng đã cảm nhận được sự chia li đang đến gần. Các cụ thường nói, không có nỗi buồn nào có thể sánh bằng nỗi buồn sinh li, tử biệt.

Buồn hơn nữa khi giờ phút chia li đang đến gần mà tôi không kịp nói lời cuối cùng với bố, mẹ, anh chị em của mình. Chắc họ cũng có nhiều điều muốn nói với tôi...

Tôi tự nhủ, có lẽ nào tôi sắp phải xa bố mẹ, xa anh chị em, xa gia đình thân yêu của mình rồi sao? Không, tôi thật sự không muốn điều đó xảy ra. Giờ đây tôi chỉ muốn được xà vào lòng mẹ mà khóc thật to, mặc dù tôi bố tôi vẫn thường dặn: đã là đàn ông con trai thì cần phải mạnh mẽ, không được rơi nước mắt dù bất cứ hoàn cảnh nào. Thế nhưng...

Sau khi được tiêm phòng cẩn thận, Tôi được cho vào một chiếc bìa cattong đóng kín xung quanh, chỉ để lại một vài khe hở nhỏ. Giờ đây, mọi thứ xung quanh tôi chỉ còn lại một màu đen, tôi nhắm nghiền hai mắt lại, trong tâm trí tôi hiện rõ mồn một gương mặt của mẹ, nụ cười của bố và 11 gương mặt những anh chị em của tôi. Khóe mắt tôi gỉ ra hai dòng nước mắt: bố mẹ ơi, xin tạm biệt bố mẹ, xin tạm biệt anh chị em. Con sẽ cố gắng sống tốt để không phụ công sinh thành, dưỡng dục. Con đi mọi người nhé...

Chương 2: Ngôi Nhà Mới

Trích: Đánh giấu ngày cuối của kì nghỉ lễ về thăm gia đình. Tippi đã được gần 10kg.

(Tôi có cảm giác đang được đưa đến một nơi rất xa...)

Nằm trong chiếc hộp tối đen, tuy mắt tôi không thể nhìn thấy gì ngoài một vài ánh sáng le lói lọt qua đôi ba lỗ thủng ở xung quanh, nhưng tai thì vẫn có thể nghe thấy rõ những âm thanh đang hiện hữu xung quanh: đó là âm thanh hỗn loạn của vô số còi xe, là tiếng người nói xen lẫn những tiếng ồn ào của phố xá. Dường như chính những âm thanh hỗn tạp đó lại khiến cho tôi càng cảm thấy hoang mang và lo sợ. Thú thật, từ khi sinh ra cho đến tận bây giờ đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy những âm thanh hỗn tạp và ồn ào đến như thế.

Nằm giữa bốn bề toàn một màu đen, khiến tôi cảm thấy sợ hãi, cả người tôi bỗng run lên cầm cập. Thỉnh thoảng tôi lại cố kêu lên một vài tiếng yếu ớt, như một sự cầu cứu. Có lẽ, con người ta khi đứng trước nỗi sợ hãi thì luôn muốn tìm cho mình một sự giúp đỡ, một cánh tay che chở. Thế nhưng, ngay lúc này đây tôi đã nhận ra một điều: những lời cầu cứu của tôi chỉ là những lời cầu cứu trong vô vọng. Bởi tôi biết: nào đâu có ai quan tâm, nào đâu có ai đoái hoài đến tôi đâu. Họ còn đang mải lo cho bản thân họ, lo cho cuộc sống của họ. Mỗi người đều có cuộc sống, có mối quan tâm riêng của mình thì đâu có ai để ý đến tôi, đến cảm xúc, đến nỗi sợ hãi, đến sự tuyệt vọng của một sinh linh nhỏ bé, yếu ớt, với những tiếng kêu tuyệt vọng trong màn đêm đen tối như tôi.

Chiếc xe dừng lại tại một căn nhà nhỏ, trong một con ngõ nhỏ. Tôi được đưa vào trong một cách cẩn thận. Chiếc hộp vừa được mở ra, tôi vội co rúm người lại khi thấy xung quanh là những ánh mắt lạ lẫm. Họ đang túm tụm lại một chỗ rồi hướng những ánh mắt tò mò về phía tôi. Tôi nhận

ra gương mặt của anh chàng đeo kính cận khi nãy, bên cạnh là một chị tóc ngắn ước chừng hơn 30 tuổi, khuôn mặt phúc hậu. Kế nữa là hai bé gái, một bé tầm 9-10 tuổi người mảnh khảnh, với nước da ngăm đen. Bé còn lại chỉ khoảng 2-3 tuổi, khuôn mặt bầu bĩnh, nước da trắng hồng. Trong tất cả thì hai đứa trẻ là những người khiến tôi chú ý nhất vì tôi cảm nhận được niềm vui, niềm hạnh phúc của chúng toát lên trên gương mặt đầy vẻ phấn khích. Dường như nụ cười đã được thượng đế ưu ái gắn chặt lên hai khuôn mặt của hai đứa trẻ đáng yêu này làm chúng trở lên rạng rỡ lạ kì. Chưa hết, bên cạnh những nụ cười rạng rỡ đó là những âm thanh suýt xoa, cưng nựng của hai đứa trẻ đã dần cho tôi có được cảm giác an toàn và ấm áp. Phải thú thật, mặc dù phải xa gia đình để đến một nơi hoàn toàn xa lạ nhưng không hiểu sao tôi lại đang có cảm giác thân thuộc. Có lẽ chính vì vậy đã phần nào giúp tôi lấy lại được bình tĩnh. Người tôi vẫn run run, tim vẫn đập mạnh, nhưng tâm trí đã dần trở về trạng thái cân bằng.

Tôi vẫn nhớ như in lời bố tôi dặn: dù có bất cứ chuyện gì xảy đến thì con vẫn phải giữ bình tĩnh. Hãy hít một hơi thật sâu, hãy nhắm chặt mắt lại để cho tâm trí được bình an. Mọi chuyện dù khó khăn đến đâu đều có hướng giải quyết, chỉ khi ta bình tĩnh thì ta mới có đủ sáng suốt để tìm ra nguồn ánh sáng le lói ở cuối đường hầm.

Tôi được đưa ra khỏi chiếc hộp, cả người tôi khẽ run lên, tôi nhìn mọi thứ xung quanh với ánh mắt lạ lẫm. Trong căn nhà này mọi thứ đơn sơ hơn so với nơi tôi vừa ra đi, nhưng bằng giác quan thứ 6 tôi cảm nhận được sự đầm ấm nơi đây.

Tôi được chuyền qua chuyền lại bởi những bàn tay ấm áp, bằng những cử chỉ hết sức nhẹ nhàng và nâng niu. Điều đó lại càng khiến tôi dần lấy lại bình tĩnh.

Bố tôi cũng đã từng nói với tôi: tình yêu được xây dựng và vun đắp bởi tình thương, ở đâu có tình thương thì ở đó sẽ có tình yêu. Ở nơi đây, tuy là một nơi hoàn toàn xa lạ với những con người xa lạ nhưng tôi vẫn cảm nhận được tình thương mà họ dành cho tôi.

Họ tất bật chuẩn bị cho tôi một chỗ ngủ mới ấm áp, họ sốt sắng chuẩn bị những bộ cánh mới cho tôi mặc... tất cả những điều đó khiến tôi xúc động. Ở với bố mẹ, anh chị em, tôi cảm nhận được tình yêu gia đình, tình yêu của những người thân dành cho nhau. Còn ở nơi đây, tôi dần cảm nhận được tình yêu của tình người, một thứ tình cảm tuy khác lạ với tôi, nhưng cũng đầy yêu thương và nhân ái.

Tôi được cho ăn, cho uống rồi được đặt vào trong chỗ ngủ mới vừa được dựng tạm bởi chiếc hộp các tông, tuy đơn sơ nhưng ấm áp vô cùng. Bây giờ, tuy tôi vẫn còn cảm thấy sợ, nhưng tôi vẫn cảm thấy vô cùng phấn khích khi được thả mình vào chiếc chăn ấm áp trải bên trong. Tôi khẽ cuộn tròn người lại rồi lăn tới, lăn lui đầy vẻ thích thú.

Thế rồi, Tồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Có lẽ phải di chuyển một quãng đường dài trong thời tiết lạnh lẽo của mùa đông, cộng với sự căng thẳng của trí não khi phải đoán già đoán non nơi mình sắp đến khiến tôi mất sức. Thế nên, không lạ gì khi vừa nằm xuống một lúc là tôi đã có thể ngủ được ngay.

Người ta vẫn luôn cho rằng hạnh phúc là một điều gì đó xa vời, rồi tìm mọi cách để đi tìm nó, nhưng với tôi có lẽ hạnh phúc là khi: đói thì được ăn, khát thì được uống và buồn ngủ thì được đi nằm. Chính vì lẽ đó mà ngay lúc này đây tôi đang cảm nhận được niềm hạnh phúc của riêng mình, hạnh phúc trong một căn nhà xa lạ, hạnh phúc bên cạnh những con người xa lạ. Họ không phải cha mẹ, anh chị em tôi nhưng có lẽ sẽ là những người thân của tôi trong quãng thời gian tiếp theo? Mọi chuyện có lẽ thuộc về tương lai, tôi không thể biết được điều gì sẽ xảy đến với mình,

nhưng tôi mong đó sẽ là những ngày vui tươi và hạnh phúc với nắng vàng rực rỡ.

Tôi mở mắt tỉnh dậy, rồi chợt hoang mang khi xung quanh là một màu tối đen. Tự nhiên tôi thấy rùng mình khi nhớ đến cảnh phải nằm trong chiếc hộp kín mít bãn nãy. Tôi vội đứng phắt dậy, rồi dụi mắt nhìn ngó xung quanh, rồi chợt nhận ra một vài thứ quen thuộc trong ánh sáng lờ mờ của đèn đường mà tôi kịp nhìn thấy khi mới đến nơi này. Tôi đã cảm thấy an tâm hơn, lại vội nằm xuống, hai mắt mở to. Tự dưng, không biết ở đâu nước mắt tôi cứ tứa ra, ướt đẫm. Bây giờ, khi chỉ còn lại một mình, trong không gian tĩnh mịch của đêm tối, giữa một nơi hoàn toàn xa lạ tôi lại thấy nhớ bố mẹ, nhớ các anh chị em da diết. Tôi cũng chỉ là một đứa trẻ lần đầu rời xa vòng tay mẹ, hơn thế tôi lại vốn là một người giàu cảm xúc nên cũng thật dễ dễ xúc động. Chính vì vậy, khi đứng trước hoàn cảnh này tôi đã không kìm nổi cản xúc. Tôi bắt đầu khóc thành tiếng, đầu tiên chỉ là những tiếng nho nhỏ, sau to dần. Trong không gian yên tĩnh của đêm vắng tiếng của tôi càng lúc càng to.

Bỗng có tiếng lạch cạch, rồi đèn bật sáng. Tôi nghĩ đến sự việc sắp diễn ra, có lẽ tôi sẽ bị cho một trận vì tội phá giấc ngủ người khác, tôi vội nhắm nghiền hai mắt lại để sẵn sàng chịu trận.

Thế nhưng tôi đã nhầm, thay vì những tiếng quát mắng là những lời cưng nựng, rồi một bàn tay khẽ bế bổng tôi lên, đưa tôi đến một nơi thật mềm mại. Tôi hé mắt nhìn, rồi chợt nhận ra đó là chiếc chăn ấm áp. Có lẽ ngay cả trong mơ tôi cũng không thể tưởng tưởng được giây phút này. Nhưng không, đó không phải là giấc mơ vì ngay chính lúc này, một vòng tay ấm áp, một chiếc chăn ấm áp đã bao trọn lấy tôi. Cả người tôi bỗng run lên vì xúc động, tôi khẽ cuộn tròn người lại như một đứa trẻ trong vòng tay cha mẹ.

Thật ấm áp xiết bao khi mỗi chúng ta có được tình yêu thương, có được sự chở che trong những lúc tuyệt vọng, khó khăn.

Có lẽ cả cuộc đời tôi sẽ không thể nào quên được giây phút này, giây phút của niềm hạnh phúc đang ngập tràn trong trái tim mình.

Bố mẹ ơi, con đã có một ngôi nhà mới tràn ngập tình yêu thương, xin bố mẹ hãy yên tâm, bố mẹ nhé. Con sẽ luôn mạnh mẽ và trưởng thành dù cho ở bất cứ hoàn cảnh nào. Con yêu bố mẹ, yêu các anh chị em thật nhiều.

Coming soon: Chương 3: Những người bạn mới

Ngày sáng tác: 13/01/2022

Kế hoạch của quỷ

Trích: 29 tết, mọi thứ đã hòm hòm, ngồi ôm điện thoại và viết truyện ma. Lần đầu viết truyện ma nên chắc cũng chưa được... ngọt lắm, nhưng không sao khởi đầu bao giờ cũng khó khăn.

Thế giới tâm linh luôn ẩn chứa những điều kì bí mà chưa một ai trên thế giới này đưa ra được những lời giải thích chính đáng và thuyết phục. Chúng ta luôn tự hỏi: chết liệu rằng đã hết và rằng: có hay không một thế giới khác ở bên kia đang chờ đón ta, liệu có thiên đường, liệu có địa ngục...

Những câu chuyện ma với vô vàn những điều kì quái luôn khiến chúng ta cảm thấy hoang mang, lo sợ nhưng cũng chính những câu chuyện đó lại có sự lôi cuốn một cách kì lạ với rất nhiều người, trong đó có... tôi.

Và câu hỏi đặt ra là: trong số những người bạn của tôi, ai đã từng gặp ma, ai đã từng bị ma nhát, bị ma ám?

Với người cứng bóng vía hay theo trường phái vô thần có lẽ những chuyện đó chỉ là những điều vớ vẩn, hoang đường, với họ tất cả giống như một trò đùa, một sự huyễn hoặc và quan trọng hơn hết với họ tất cả đều chỉ là những sản phẩm được tạo ra bởi trí tưởng tượng của con người, chính con người chứ không phải ai khác đã thêu dệt lên những điều kì bí đó. Nhưng với những người đã từng một lần chạm mặt cái thế lực siêu nhiên vô hình kia thì lại khác. Với họ, những thế lực siêu nhiên đó luôn hiện hữu xung quanh chúng ta, chỉ có điều chúng ta không thấy họ mà thôi. Còn với họ, họ đang nhìn thấy chúng ta rất rõ, họ vẫn luôn dõi theo từng cử chỉ, hành động của chúng ta. Vậy họ là ai? Vâng, họ chính là... những hồn ma.

Câu chuyện mà tôi sắp kể sau đây là một câu chuyện về những hồn ma, những hồn ma vất vưởng nơi trần thế với một nỗi oan khiên chất chứa đến nỗi không thể đầu thai sang kiếp khác. Họ trở về từ cõi chết để trả thù, để báo oán.

Hồn oan khuất vẩn vơ nơi trần thế

Máu trào tuôn nhuộm đỏ kiếp luân hồi.

Chương 1: Oán Hận

Một buổi chiều tháng 6 tại một làng quê thuộc ngoại thành Hà Nội

Nào nào, mau... tránh ra cho Cụ Lý đi, không nhanh nhanh ông đánh bỏ mẹ bây giờ.

Cả đám người đang túm năm tụm ba bỗng dạt sang hai bên, tạo một khoảng trống ở giữa, phía xa có một toán người khăn áo chỉnh tề tay lăm lăm gậy gỗ đàn tiến đến. Sau toán người đó là một chiếc kiệu với bốn người khiêng, trên kiệu là một người: đầu đội khăn xếp, tóc bạc trắng đầu, hai con mắt bé tí như hai sợi chỉ, bộ râu dài thõ, án ngữ dưới chiếc cằm đang bạnh ra, hai cái má phinh phính như hai miếng bánh đúc, cái mũi to tướng dán chặt lên cái mặt to như cái đĩa, thân hình to lớn bệ vệ của người ấy khiến ai nhìn cũng phải có chút nể sợ. Người này ước chừng hơn 60 tuổi, ăn vận sang trọng, cả người từ đầu đến chân phủ toàn những loại vải lụa thượng hạng. Người ấy là Cụ lý Mục một người giàu có nhất làng và cũng là tiên chỉ ở cái làng Hội Phụ này. Hội Phụ là một làng thuộc ngoại thành Hà Nội, tên xưa kia của làng là Cự Trình Thôn, nơi đây vốn được mệnh danh Tổng Cói, thuộc huyện Đông Ngàn phủ Từ Sơn Bắc Ninh, một làng quê nghèo với nghề chính là làm nông nghiệp. Thế nhưng, ở giữa cái sự nghèo đói đó lại mọc lên một cơ ngơi với nhà cao cửa rộng, tường rào bao quanh, người ăn kẻ ở dễ cũng đến mười mấy người, chó béc giê đâu

cũng dăm sáu con, con nào con nấy đều to gần bằng con bê con, hung hãn, khát máu chẳng khác gì chủ của chúng. Đó chính là dinh cơ của Cụ Lý Mục. Cụ có cả thảy chín bà vợ trong đó bà Cả cũng mới mất, đâu được chừng hơn 4 tháng. Ai cũng nói Cụ Lý dê, cứ thấy gái đẹp là Cụ tít hết cả mắt lại, chả cần biết người đó lớn, nhỏ, thân thế ra sao, cứ thấy thích là Cụ tìm cách lấy bằng được. Cụ cũng là một người túc trí đa mưu, đa mưu đến độ thâm hiểm, tàn ác.

Nhiều thê thiếp là vậy nhưng Cụ chỉ có duy nhất một Cậu con trai mà lại là con hiếm muộn giữa Cụ với bà vợ cả, năm nay chừng 23 tuổi tên Long, người ta vẫn thường gọi là Cậu cả Long. Cậu cả Long tuy sinh ra và lớn lên trong nhung lụa, trong sự tàn ác của cha, ghê gớm, đành hanh của mẹ nhưng Cậu lại là một người hiền lành, tử tế. Cậu được Cụ Lý cho ra tỉnh học trường Tây từ nhỏ nên cũng lĩnh hội được nhiều cái văn minh, tân tiến. Đầu năm nay, Cụ cho gọi Cậu về để gánh vác công việc gia đình. Cụ muốn giao toàn bộ sản nghiệp cho Cậu. Mặc dù Cụ biết Cậu không muốn, vì đã từ rất lâu Cậu luôn mơ ước được trở thành một doctor để chữa bệnh cho người nghèo. Nhưng Cụ mặc kệ điều đó, Cụ bắt Cậu phải về vì với Cụ cái sản nghiệp này mới là quan trọng, gia tài bao nhiêu năm vơ vét, bao nhiêu năm gây dựng không thể không có người cai quản. Cụ biết, tuổi Cụ giờ cũng gần thất thập cổ lai hi rồi, sống chết không biết đâu mà tính, giả như Cụ có nhắm mắt suôi tay thì cũng phải có người đứng lên cai quản sản nghiệp thì Cụ mới an lòng được. Thế nên, Cụ nhất quyết phải gọi Cậu về cho bằng được.

Kể từ ngày về làng, Cậu cả Long cứ ngẩn ngơ, buồn chán. Cũng phải thôi, Cậu đang quen với cuộc sống nơi phồn hoa đô hội với những văn minh tiến bộ của người Tây mà giờ phải thui thủi nơi lũy tre làng, quẩn quanh với con gà con trâu thì Cậu chịu làm sao đặng. Vì lên tỉnh học từ nhỏ nên ở làng Cậu cũng không có nhiều bạn. Người Cậu thân nhất là May, bạn từ thuở cởi truồng tắm mưa. Suốt bao năm ra thành phố học, thỉnh thoảng

có dịp về Cậu lại qua nhà May chơi, nhà May cách nhà Cậu mấy trăm mét về phía cuối làng. Nhà Cô rất nghèo, nghèo như những gia đình ở cái làng Hội Phụ này vậy. May kém Cậu 2 tuổi nên gọi Cậu bằng Anh. Biết nhà Cô nghèo nên hồi nhỏ Cậu vẫn thường giấu bố mẹ mang đến cho Cô khi thì cái bánh, khi thì nắm xôi. May là một Cô gái hiền lành nhân hậu, Cô có dáng người nhỏ nhắn, cân đối, nước da trắng hồng, càng lớn Cô càng xinh ra. Ngày Long về làng Cô đã thành một thiếu nữ hương sắc mặn mòi với hai bím tóc sam dài thũng thẳng ở hai bên bờ vai thon nhỏ.

Phải nói ở cái làng Hội Phụ này Cô là người con gái đẹp nhất. Biết bao chàng trai mơ ước được cùng Cô nên duyên chồng vợ mà Cô vẫn chưa ưng thuận. Thật ra có một bí mật mà không ai biết đó là từ lâu Cô đã thầm thương trộm nhớ Cậu cả Long, người bạn thuở ấu thơ. Nhưng nỗi niềm đó Cô chỉ biết giữ trong lòng nào dám tỏ cùng ai, một phần là phận nữ, một phần cũng vì gia cảnh nhà cô quá thấp hèn so với nhà cụ Lý. Cô nào dám mơ trèo cao, Cô sợ người đời sẽ dị nghị, mai mỉa, cho rằng đũa mốc mà chòi mâm son, đỉa còn đòi đeo chân hạc. Thế nhưng, Cô đâu có biết rằng Cậu cả Long cũng thương thầm Cô từ lâu. Chính xác ra là từ lúc Cậu về ở hẳn cái làng này, những buổi gặp gỡ, trò chuyện, những lời khen ngợi của làng xóm dành cho cô khiến trái tim Cậu xao xuyến. Cậu thấy cô thật khác xa những cô gái ngoài thành phố, cô nào cũng õng ẹo, tô son chát phấn. Mặc dù trên đó, nhìn cô nào cũng có vẻ đẹp, cũng có vẻ gợi cảm nhưng đó hoàn toàn là những vẻ đẹp giả tạo, được che đậy bởi lời ăn tiếng nói chau chuốt, bởi lớp phấn sáp dày cộp. May khác hẳn họ, Cô có một vẻ đẹp tự nhiên, một vẻ đẹp mà tạo hóa ban cho. Một người con gái vừa đẹp lại vừa hiền hậu nết na như vậy mà không yêu thì mới là chuyện lạ. Càng ngày Cậu cả Long càng dành nhiều tình cảm cho May, Cậu vẫn quan tâm, vẫn ân cần săn sóc cho May giống như hồi thơ bé, nhưng giờ đây đó hoàn toàn xuất phát bởi tình cảm của một người con trai dành cho người yêu của mình. Đáng lẽ Cậu đã ngỏ lời với cô từ tuần trước khi hai người tình cờ

gặp nhau tại bờ sông trong 1 buổi chiều tà, thế nhưng, sự hồi hộp lo lắng cộng một chút nhút nhát đã khiến Cậu không thể mở lời được.

Thế rồi, trong lúc nghĩ xem nên làm cách nào để ngỏ lời yêu cùng May thì Cậu biết được một tin động trời. Ông Lý Mục đánh tiếng muốn lấy May về làm thiếp. Mọi thứ như sụp đổ dưới chân Cậu bởi từ trước đến nay Cậu chưa từng một lần dám làm trái lời cha chứ đừng nói là cãi lại. Kể cả lần này cũng vậy, trong khi Cụ Lý Mục cùng đám tùy tùng dễu dệ kéo nhau sang nhà May để đặt vấn đề thì Cậu vẫn cứ nằm im trong buồng, vắt tay lên trán mà suy nghĩ mông lung. Cậu tự huyễn hoặc mình rằng: May sẽ không bao giờ chấp nhận lấy một người vừa già, vừa xấu như cha Cậu và như thế thì Cậu vẫn còn có cơ hội. Nhưng rồi Cậu khẽ rùng mình khi nghĩ về cha. Một người đầy rẫy những mưu mô, toan tính, gian xảo như cha anh thì không việc gì là không dám làm. Từ xưa đến nay, bất cứ cái gì ông đã muốn ông đều tìm mọi cách đạt cho bằng được. Nghĩ đến đó, bất giác Cậu thấy ớn lạnh nhưng mồ hôi lại vã ra như tắm, hai mắt Cậu nhòe ướt, sống mũi cay cay.

Kiệu Cụ Lý Mục đi qua được 1 đoạn thì mọi người lại túm năm tụm ba lại mà bàn tán. Một bà người tầm thước thẽ thọt nói: Cụ Lý đang sang nhà con bé May để dạm hỏi nó về làm thiếp đấy.

Một bà lão tiếp lời: Khổ thân con bé, đẹp người đẹp nết mà sắp phải về làm thiếp một ông vừa già, vừa xấu, vừa gian ác như Cụ Lý

Một bác râu ria tua tủa khẽ nói: Ấy ấy, mọi người nói khẽ thôi, kẻo đến tai Cụ Lý thì chết, ở đây tai vách mạch rừng không thể nói bừa được đâu.

Bà lão nói tiếp: Biết là thế, nhưng tôi thương con bé May quá

Một chị trung trung tuổi nói xen vào: Ôi dào, mọi người cứ lo xa, biết đâu Cô May về nhà Cụ Lý lại sướng. Nhà Cụ Lý giàu nhất cái làng này, của đầy nhà, Cô May mà về thì khác nào chuột sa chĩnh gạo.

Bà lão ra chiều không đồng ý: Có mà sướng, ở trong chăn mới biết chăn có rận. Mấy bà vợ Cụ Lý chả ai sướng. Lấy chồng bao năm mà chỉ có mỗi bà Cả có được mụn con còn các bà kia đều tờ ít tít nặng tịt. Mà tôi nghe nói trước khi chết bà Cả còn bị ông ấy hành hạ cho sống không bằng chết. Cậu cả Long ngoài tỉnh không biết chứ bọn người ở nhà ông ấy thì ai cũng biết, cơ mà không dám nói, chả may ông ấy mà biết thì chúng chỉ có đường chết.

Một bác từ nãy vẫn im lặng lắng nghe, khẽ thở dài: Tôi cũng nghĩ là không sung sướng gì đâu. Nói đây mọi người biết thôi nhé, chứ đồn ra ngoài là tôi chết

Có chuyện gì thế?

Tôi nghe người ta đồn bà Cả không phải chết vì cảm đâu mà vì bị Cụ Lý bức tử mà chết.

Cái... cái... gì???

Khe khẽ cái mồm thôi

Tôi nghe người ta bảo bà ấy bị ông ấy đánh chết.

Trời ơi... Cụ.. Cụ.. Lý đánh chết vợ???

Thôi thôi, coi như tôi chưa nói gì nhé, kẻo đến tai Cụ Lý là nhà tôi hết cửa ở cái làng này. Tôi... tôi đi về đây, các ông các bà cũng mau mau giải tán đi cho nó đỡ phiền phức.

Lúc này tại nhà May

Trong buồng Cô đang tấm tức khóc

Ngoài nhà, bố mẹ May đang nói chuyện với Cụ Lý Mục.

Cụ Lý, xin Cụ Lý thương tình, cho chúng tôi thư thư một thời gian nữa, chúng tôi sẽ cố gắng thu xếp để trả nợ cho Cụ. Quả là lần này chúng tôi túng quá, đận tới tôi sẽ cố gắng thu xếp để trả cụ. Còn cái việc Cụ muốn hỏi con May về làm thiếp gán nợ thì mong Cụ đại xá mà tha cho cháu nó, cháu nó còn trẻ người non dạ, vẫn đang tuổi ăn, tuổi lớn chứ đâu đã đến cái tuổi để lập gia thất.

Cụ Lý: tôi hiểu, tôi hiểu, nhưng cũng xin ông bà cũng thông cảm cho, món nợ mà ông bà nợ tôi cũng đã quá lâu rồi, lãi mẹ đẻ lãi con đến bây giờ cũng đã mấy trăm quan. Tôi e chừng phải còn rất lâu, rất lâu nữa ông bà mới có đủ số tiền đó để mà trả tôi. Hỏi em May về làm thiếp kì thực cũng bởi tôi thương ông bà. Nói thật với ông bà, tôi năm nay tuy có hơi già nhưng vẫn còn khỏe mạnh, phong độ lắm. Nhà tôi lắm của nhiều tiền nên nếu em May về nhà tôi, tôi đảm bảo cô ấy sẽ được ăn sung mặc sướng, chỉ việc ăn và đẻ, chứ chẳng phải động chân động tay vào việc gì. Nếu ông bà cho em May về làm thiếp của tôi, tôi xin hứa ngoài việc xóa toàn bộ số nợ tôi xin biếu ông bà một khoản để ông bà dưỡng già, không phải vất vả làm gì cho khổ.

Đến đây có lẽ mọi người đều nghĩ Cụ Lý muốn lấy May vì cô trẻ, đẹp, và vì Cụ cũng muốn khi cô về sẽ đẻ cho cụ thêm vài đứa cho vui cửa vui nhà. Các Cụ xưa chả vẫn thường quan niệm, càng đông con nhiều cháu thì càng nhiều của là gì. Ai cũng nghĩ như thế, và quả một phần đúng là như thế, nhưng không một ai có thể ngờ rằng một kế hoạch đã được sắp xếp, một tội ác ghê rợn sắp được thực hiện... Kế Hoạch Của Quỷ.

Cụ Lý đánh ánh mắt dò xét về phía bố mẹ May. Rồi đưa tay lên vuốt vuốt bộ râu như trực chờ câu trả lời.

Thật ra, lấy May về làm thiếp Cụ cũng đã có ý từ lâu, thế nhưng, trước đây cụ chưa dám thực hiện bởi một nhẽ: Ngày còn sống bà Cả đã từng tuyên bố với Cụ rằng: tôi biết ông thích lắm thê nhiều thiếp, nhưng tôi nói trước,

ông lấy ai thì lấy chứ nhất định không được lấy đứa nào ít tuổi hơn thằng Long nhà này. ông mà làm sai lời thì tôi thề là tôi sẽ thắt cổ mà chết ngay tại cái nhà này cho ông xem. Vậy là Cụ sợ, không phải sợ bà chết mà sợ bà sẽ tự tử tại cái nhà này thì sẽ không hay ho gì. Thế nhưng, cuối cùng việc đó cũng xảy ra: Vào một ngày, khi Cụ đang to nhỏ với thằng ở thân cận về việc muốn lấy May về làm thiếp thì bà Cả nghe được, đợi lúc thằng ở đi khuất thì bà lao ngay vào chửi rủa thậm tệ. Thật quá lắm, Cụ nghĩ vậy, dù sao Cụ cũng là một người có thế lực ở cái làng này, một người giàu nhất cái làng này, là chủ của cái gia đình này mà lại bị một người đàn bá đái chưa qua ngọn cỏ chửi xơi xơi vào mặt như thế này thì còn ra cái thể thống gì nữa, máu trong người Cụ sôi lên, mặt Cụ đỏ tía tai, Cụ lao sang bên phía phải nhà vớ ngay cái gậy thường ngày vẫn dựng ở góc nhà để phòng trộm rồi nhắm thẳng đầu bà Cả mà giáng xuống. Theo phản xạ bà Cả cúi xuống để tránh và thế là cả cái gậy to tổ chảng giáng một cái thật mạnh về phía sau gáy bà đánh cộp 1 cái. Bà đổ gục xuống như một thân cây chuối bị một nhát dao sắc lẹm chặt gãy. Bà dãy lên mấy cái rồi nằm im không cựa quậy. Cụ Lý hốt hoảng lao đến lay gọi, nhưng bà Cả vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Cụ ghé sát hơn, rồi khẽ đưa tay lên mũi bà thì thấy không còn thở. Lúc đó Cụ mới biết là bà Cả đã chết, Cụ Lý giật mình lùi lại phía sau, thật ra, lúc đó Cụ chỉ muốn đánh cho hả cơn giận chứ không hề có ý cướp đi mạng sống của bà, có lẽ do vô tình nên cụ đã đánh trúng chỗ hiểm của bà. Mặc dù đó chỉ là vô tình nhưng... đã quá muộn.

Lúc đầu, Cụ cảm thấy sợ hãi vô cùng, Cụ đã định thét gọi bọn kẻ ăn người ở trong nhà, nhưng rồi bản chất của một con người gian xảo khiến Cụ nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Cụ nghĩ nếu bây giờ mọi người mà biết chuyện thì cụ sẽ mất tất cả, cụ sẽ bị cả làng nguyền rủa, bị cậu cả Long hắt hủi. Vậy là cụ nghĩ ngay đến việc xóa giấu vết của tội ác mà mình đã gây ra.

Cụ vội dùng hết sức bế bà Cả vào trong buồng của bà, để lên trên giường, đắp chăn, buông màn cẩn thận. Sau khi đã dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ Cụ ung dung sang nhà ông Bá Cường để đánh tổ tôm.

Nhà Cụ tuy đông người nhưng lại rất rộng, ngoài gian nhà trên để Cụ tiếp khách và ở cùng bà Cả thì tất cả nhà của các bà vợ sau và kẻ ăn người ở đều ở mãi phía sau, qua một cái sân rất rộng để phơi phóng mỗi khi thu hoạch mùa màng, hơn nữa độ này đúng đợt thu hoạch vụ chiêm nên hầu hết kẻ ăn người ở phải ra đồng giúp Cụ trông coi thóc lúa và lực điền, chỉ còn mấy bà vợ, bọn con sen và thằng ở thân tín của Cụ là còn ở nhà để Cụ sai vặt. Mà Cụ lại vừa sai nó đến nhà Cô May xem xét tình hình thì giờ này ở nhà chỉ còn mỗi Cụ với mấy con sen và đám thê thiếp ở dưới nhà dưới. Thế nên việc Cụ gây ra tuy vào giữa ban ngày ban mặt mà không ai hay biết. Hơn thế, Cụ tuy có 9 người vợ nhưng cả thẩy 8 bà còn lại đều không ưa gì bà Cả, một phần vì họ ghét khi ở nhà này bà Cả là người có tiếng nói với Cụ Lý nhất vì dù gì bà cũng là người đã có một thời gian dài sống bên Cụ nên rất hiểu tính Cụ vả lại bà còn sinh được cho cụ Lý một thằng quý tử. Hơn nữa bà Cả cũng chẳng hiền hậu gì cho cam, thường ngày bà cũng đè người này, nén người kia nên chẳng ai ưa bà cũng là lẽ thường tình. Mà đã không ưa thì chẳng ai thèm quan tâm, hay chính xác hơn là chẳng muốn động vào làm gì.

Chiều đến, khi trời chập choạng tối thì Cụ mới về, Cụ khẽ hắng giọng gọi lớn: Bà Cả đâu rồi ra tôi bảo đây, ông gọi đến 2, 3 câu rất to cốt để mọi người cũng nghe thấy. Lúc sau, Cụ lại thét gọi bọn người ở lên hỏi: chúng mày có thấy Bà Cả đâu không? sao tao gọi mãi mà không thấy thưa, rồi Cụ bắt chúng đi tìm. Khi con ở vào phòng ngủ thì thấy bà Cả đang nằm trên giường như đang ngủ, nó vội chạy ra bẩm với Cụ. Cụ lật đật chạy vào vén màn lên lay gọi nhưng không thấy động tĩnh gì. Ít phút sau, Cụ hớ hớt hải chạy ra, vừa chạy vừa la: Ối giời đất ơi, Bà Cả cảm chết rồi chúng mày ơi. Cả nhà náo loạn trước thông tin Cụ đưa ra. Ai lấy đều bàng hoàng xen lẫn

kinh sợ. Nhưng khi nghe Cụ Cả ra lệnh, tất cả vội nhanh nhanh chóng chóng bắt tay vào việc lo hậu sự cho bà.

Thật ra, trong lúc tắm rửa, thay đồ mới cho bà, con sen đã thấy nghi hoặc khi thấy trên cổ bà có một vết bầm tím khá to. Nó vội ra thưa với Cụ, nhưng liền bị Cụ gạt phắt: mày đừng có nói vớ vẩn, bà bị cảm nên khí độc nó tụ bầm lại ở đó chứ có làm sao đâu. Thôi mày nhanh chóng thay cho bà để tao còn sai việc khác. Thật ra nghi ngờ thì nghi ngờ vậy thôi chứ nó quả cũng không có đủ kiến thức cũng như tầm hiểu biết để hiểu được rõ vấn đề, Cụ nói thế nào thì nó biết thế ấy. Hơn nữa Cụ đã nói thế mà dám cãi lại thì quả là nó không dám. Thế là nó lại tất tả làm cho xong công việc của mình và rồi cũng quên luôn cái vết ở sau gáy bà Cả.

Trong đám tam Cụ Lý tỏ vẻ thương xót lắm, cụ gào khóc, rồi cứ vật bên này, vã bên kia nom đến là thảm hại, khi Cậu cả Long về Cụ còn ôm con mà khóc mà gào: Ối bà ơi, Thằng Long nó đã về với bà rồi đây này, bà mau dậy mà đón nó đi bà ơi, sao bà cứ nằm mãi như thế. Ối Long ơi, mày vào gọi mẹ mày dậy đi con ơi...

Những tiếng khóc, tiếng nấc ai oán của Cụ khiến mọi người xung quanh cũng không khỏi bùi ngùi xúc động. Nhiều người còn bảo: Tội nghiệp Cụ Lý quá. Có người còn cho rằng Cụ Lý ác là thế mà hóa ra lại là một người giàu xúc cảm...

Thế rồi, mọi chuyện cũng dần qua đi, sau đám tang cuộc sống trở lại bình thường. Người ta cũng ít bàn tán về cái chết của bà, một phần vì không muốn động chạm đến người đã khuất, một phần vì họ không muốn động chạm tới nhà Cụ Lý. Ấy nhưng, cũng từ ngày bà Cả mất, trong nhà Cụ Lý xảy ra nhiều chuyện.

Vào một đêm, cách thời điểm bà Cả mất khoảng hai tháng, khi con sen đang lúi húi dọn dẹp ở nhà dưới bỗng cảm thấy có một luồng khí lạnh thổi

ngay sau gáy làm nó nổi hết da gà, cảm giác như đang có ai đó đứng ngay phía sau. Nó cảm thấy sờ sợ, nhưng rồi nó lấy hết can đảm quay ngoắt lại phía sau thì không thấy một ai, nó nhìn lên phía gian nhà trên của Cụ Lý thì thấy 1 bóng trắng đang đi về phía cửa sổ bà Cả rồi mất dạng. Nó dụi dụi mắt nhìn kỹ thì giật mình khi thấy trong buồng bà Cả có một luồng ánh sáng bập bùng bập bùng, lúc bay lên cao, lúc hạ xuống thấp cứ như là ma chơi mà các Cụ vẫn thường kể vậy. Căn buồng của bà Cả có cửa sổ nhìn ra khoảng sân phía sau, nhưng từ ngày bà Cả mất căn buồng ấy gần như bỏ không, chẳng ai dám lui tới, vậy đó là ai, ai lại đang đêm đang hôm vào đó làm gì, mà lạ nhất là lại có thể đi vào bằng lối cửa sổ. Nó đánh bạo tiến về phía buồng bà Cả, ghé mắt nhìn vào, bỗng nó hét lên một tiếng kinh hoàng rồi ngất lịm.

Khi tỉnh dậy, nhìn xung quanh đã thấy có rất nhiều người, chưa kịp để mọi người hỏi, nó đã lắp bắp: ma... ma... bà... Cả... rồi lại ngất lịm.

Mọi người hốt hoảng lay gọi nó, người xức dầu, người day day nhân chung. Hồi lâu sau thì nó cũng tỉnh lại, khi vừa thấy nó tỉnh lại Cụ Lý vội trấn an: đừng sợ, có tao ở đây thì không việc gì mày phải sợ, có chuyện gì mày cứ kể ra để tao còn lo liệu. Dường như cũng đã lấy lại được bình tĩnh con sen liền kể lại với một giọng khó nhọc: Bẩm Cụ khi con ghé mắt nhìn vào phòng bà Cả thì con thấy một người mặc đồ trắng từ đầu đến chân, tóc xõa xuống đang đi đi lại lại trong phòng, chính xác là đang dập dềnh, bay lên bay xuống, trong miệng phát ra một thứ âm thanh kì quái, con nghe câu được câu mất nhưng đại loại là: trả mạng tao đây, tao sẽ báo thù... lúc đó con định thét gọi mọi người nhưng không hiểu sao lại bị á khẩu không thốt được lên lời, định quay đầu bỏ chạy thì bóng trắng đó vụt bay đến trước mặt con, thò cái cổ dài ngoẵng ra khỏi chấn song cửa sổ. Lúc đó con nhìn rất rõ khuôn mặt người ấy: làn da trắng bệch, mắt lồi ra, cái môi đỏ như máu, cái lưỡi thè ra trông thật kinh sợ, kể đến đó nó vội co rúm người lại, tay chân run cầm cập.

Cụ Lý vội thét: mày đừng ăn nói hồ đồ, trong cái nhà này từ xưa đến nay làm gì có ma với quỷ, mày chỉ thần hồn, nát thần tính. Thôi nghỉ ngơi đi, lần sau mà còn để mọi người hoảng sợ thì ông đuổi cổ. Nói rồi Cụ quay bước bỏ lên nhà. Nói là nói vậy thôi, chứ kì thực Cụ cũng đang cảm thấy sợ. Dù là một người cứng bóng vía, nhưng nghe những gì con sen thuật lại thì Cụ cũng không thể không hoang mang. Nhưng rồi Cụ lại tự trấn an mình: ma quỷ chỉ hù dọa được người yếu bóng vía chứ làm sao hù dọa được Cụ. Nếu quả linh hồn bà Cả có về thì ngày mai Cụ chỉ cần qua nhà thầy Thống Biệu xin ít bùa trừ tà là sẽ ổn ngay thôi. Nghĩ vậy Cụ lại thấy an tâm, Cụ vào phòng, lên giường đi ngủ. Đêm hôm đó, khi đang ngon giấc thì Cụ bỗng thấy lành lạnh, cụ nghĩ thầm: quái lạ sao giữa mùa hè mà lại lạnh được nhỉ, vô lý thật. Cụ vội kéo chiếc chăn mỏng lên định đắp thì quơ mãi, quơ mãi mà không thấy đâu. Cụ quơ ra xa hơn một chút thì đụng phải 1 cái gì đó mềm mềm, trong lúc nửa tỉnh nửa mê Cụ nghĩ đó là chiếc chăn mà hàng ngày Cụ vẫn để bên cạnh, phòng khi cần đắp vì người già vốn nóng lạnh thất thường chẳng như thanh niên nên không sao biết được, cụ vội kéo lại thì cảm thấy vương vướng, Cụ đành mở mắt, ngồi hẳn dậy, với tay bật cái đèn dầu bên cạnh lên, khi đèn vừa sáng tỏ thì Cụ Lý giật mình vì cái Cụ vừa nắm không phải cái chắn Cụ vẫn thường đắp mà là một chiếc áo dài bằng lụa rất đẹp, Cụ nhận ra đó là áo của bà Cả. Chiếc áo này bà Cả vẫn thường hay mặc mỗi dịp có việc đi đâu đó, đó cũng chính là chiếc áo mà bà thích nhất, nhưng sao nó lại ở đây? Cụ nhớ là đã sai người nhà mang đốt rồi cơ mà. Trong khi đang nghĩ ngợi mông lung thì ở phía cuối giường 1 bàn tay khẽ thò lên, bàn tay ấy là một bàn tay với máu me bê bết, đỏ lòm lòm, lở loét, có chỗ còn lòi cả xương, từ bàn tay đó toát ra một mùi tanh tanh, khăn khẳn, khiến cụ buồn nôn. Bàn tay đó đang nắm chặt vào vạt áo của bà Cả. Cụ vội hét lớn rồi đứng bật dậy, với tay lấy chiếc gậy để ở đầu giường, chiếc gậy hàng ngày vẫn giúp Cụ đi lại, vừa hét Cụ vừa dùng gậy đập thật mạnh vào cánh tay đó nghe côm cốp. Khi mọi người chạy đến vẫn thấy Cụ Lý đứng trên giường, tay cầm gậy

đánh liên tiếp về phía cuối giường, vừa đánh Cụ vừa la hét: tránh xa tao ra, tránh xa tao ra. Bọn kẻ ăn người ở phải vất vả lắm mới giúp Cụ bình tĩnh trở lại. Đêm đó, Cụ trằn trọc không yên, dù rất mệt nhưng Cụ không sao ngủ được, cứ nhắm mắt là Cụ lại mơ thấy toàn chuyện ghê rợn: nào là cảnh bà Cả đang bay lơ lửng trên trần nhà mắt cứ nhìn cụ chằm chằm, nào là cảnh Cụ bị bà Cả bóp cổ đến lè cả lưỡi...

Ngày hôm sau, khi mặt trời chưa ló dạng Cụ đã vội sang nhà thầy Thống Biệu.

Khi đã đứng trước cổng nhà ông thầy pháp nổi tiếng trong vùng Cụ Lý vội cất tiếng gọi: Thầy Thống ơi, thẩu Thốn ơi, Tôi Lý Mục đây, mở cổng cho tôi. Cụ gọi đến tiếng thứ ba thì thấy trong nhà hắt ra ánh đèn dầu, rồi cửa khẽ đẩy ra, tiếp sau đó một người dáng vẻ lụ khụ khẽ thò đầu ra rồi lục tục bước về phía Cụ Lý, vừa đi, vừa lấy tay che miệng ngáp. Khi vừa trông thấy Cụ Lý, người ấy đã vội cất tiếng: lạy Cụ Lý, có việc gì mà Cụ Lý tìm đến nhà tôi sớm thế ạ? Nói đoạn ông vội mở cánh cổng làm bằng tre mời Cụ Lý vào nhà, Cụ Lý lập tức lối gót theo sau. Vừa bước vào cửa Cụ Lý khẽ rùng mình khi nhìn thấy ở giữa gian nhà là một bàn thờ lớn với rất nhiều tượng gỗ và hình vẽ kì dị. Thầy Thống châm 1 miếng hương trầm thả vào chiếc lư đồng, chắp tay vái 3 vái rồi cất tiếng mời Cụ Lý. Mời Cụ Lý vào nhà xơi nước, nói đoạn ông đi lại phía chiếc bàn gỗ kê ở góc nhà. Cụ Lý cũng vội tiến lại ngồi vào một chiếc ghế đối viện với thầy Thống Biệu, khi đã yên vị Cụ Lý nhìn khắp lượt xung quanh nhà một lần nữa. Mặc dầu, cụ vẫn biết xưa nay thầy Thống chỉ ở có một mình, không vợ con thân thích, nhưng vốn tính cẩn thận nên Cụ vẫn cứ phải nhìn lại một lượt cho chắc vì biết đâu đêm hôm qua lại có 1 con mẹ đĩ nào đấy được thầy vời đến để mà... trừ tà??? Khi đã chắc chắn không có ai, Cụ khẽ hắng giọng một cái rồi nói: Thầy Thống dạo này làm ăn thế nào? có hay đi đám ngoài tỉnh không? Cụ hỏi thế bởi thầy Thống vốn cũng có chút tiếng tăm nên cũng hay được các đám ngoài tỉnh mời ra trừ tà, cúng giải hạn. Cái tính Cụ xưa

nay vẫn vậy, dù là chuyện gì thì Cụ cũng cứ phải rào trước đón sau như thế, âu đã là bản tính thì muốn sửa cũng thật khó. Ngay như hiện nay, mặc dù Cụ cũng đã rất sốt ruột và muốn vào đề ngay, nhưng Cụ vẫn cứ phải hỏi như thế, hỏi xong Cụ cũng chẳng thèm để ý xem người đối diện phản ứng ra sao, trả lời thế nào, mà thực tình thì lúc này dù thầy Thống Biệu có trả lời thế nào đi chăng nữa thì Cụ cũng không quan tâm.

Cụ đang lo cho chính Cụ còn không hết thì quan tâm đến người khác làm gì cho mệt.

Thầy Thống Biệu nhìn Cụ một lượt rồi chắp tay thưa: mời Cụ Lý xơi nước, dạo này tôi cũng ít đi vì rằng qua nay đang ốm, có mấy anh ngoài Hà Nội, bên Hải Dương cũng cho người vời, nhưng tôi bảo phải qua cái đận này thì mới đi được, chứ đang ốm mà đi lại xa xôi thì không đủ sức. Ấy nhưng, thưa Cụ Lý, cho phép tôi mạ muội hỏi thẳng, hôm nay Cụ Lý sang đây chắc là có việc hệ trọng phải không ạ? Nếu quả như vậy thì xin Cụ cứ vào thẳng vấn đề luôn cho. Ai chứ tôi với Cụ Lý là chỗ người làng, người nước chứ nào đâu xa lạ gì, nếu giúp được thì tôi sẽ cố hết sức.

Thật ra, thì thầy cũng quá hiểu tính Cụ Lý nên thầy đoán chắc Cụ đang gặp chuyện, vì nếu không thì đời nào Cụ lại 1 thân 1 mình, tờ mờ sáng thân trinh đến tận nhà thầy thế này, như các bận khác thì hoặc là thầy bắt bọn người ở nó kiệu đến hoặc là cho người đòi, đằng này...

Được lời như cởi tấm lòng, Cụ Lý nhìn thầy Thống một lượt rồi nói: Thầy đoán như thần, quả là tôi đang có chuyện hệ trọng muốn cậy nhờ đến thầy. Cơ mà chuyện này... tôi mong thầy giữ kín cho vì tôi không muốn chuyện bị đồn thổi ra ngoài kẻo không hay cho gia đình tôi, kể cả bọn kẻ hầu người hạ trong nhà tôi cũng cấm tiệt, đứa nào hé răng nửa lời là tôi đánh cho tuốt xác.

Thầy Thống Biệu nhìn Cụ tỏ vẻ thấu hiểu rồi cất tiếng: Vâng, xin Cụ cứ dạy, Cụ cứ an tâm vì tôi là người kín miệng, không đời nào tôi lại muốn chuốc họa vào thân. Nói như vậy vì thầy biết nếu thầy mà trót làm sai lời Cụ Lý thì thầy cũng chẳng được yên thân mà sống ở cái làng này.

Cụ Lý vội kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra trong nhà Cụ tối ngày hôm qua, từ chuyện con sen nhìn thấy ma trong phòng bà Cả đến việc Cụ trông thấy cánh tay đầy máu trong phòng ngủ... cùng những giấc mơ ghê sợ mà cụ vừa trải qua.

Kể xong Cụ ngỏ ý nhờ thầy Thống Biệu xem thử và tiện thể làm cho mấy lá bùa trừ tà để mang về nhà trấn yểm.

Lại nói thầy Thống Biệu, sau khi nghe Cụ Lý kể lại mọi chuyện, thầy ngồi trầm tư suy nghĩ rồi đưa tay lên bấm bấm, đoạn thầy nhìn Cụ Lý bằng ánh mắt dò xét. Tôi vừa làm phép thông âm dương thì nhìn thấy có một vong nữ đang theo cụ, vong này bị chết oan nên hồn không siêu thoát được. Vong ấy sẽ đi theo quấy quả Cụ, hơn nữa càng ngày mức độ và cường độ càng tăng lên, tôi e là Cụ sẽ... thầy ấp úng

Sẽ... sẽ làm sao??? Cụ Lý hỏi dồn

Tôi e Cụ sẽ không còn sống được bao lâu đâu, vì vong này nó oán Cụ, nên nó sẽ quyết đi theo Cụ đến cùng để làm hại. Tôi không rõ đó là vong của ai, nhưng tôi đoán chắc là một người nhà Cụ, hơn nữa nó đang oán giận Cụ vô cùng, với suy đoán của tôi thì không lâu nữa vong đó sẽ hóa quỷ mà một khi đã hóa quỷ thì tôi cũng đành chịu.

Cụ Lý thấy lạnh toát sống lưng, mồ hôi vã ra như tắm. Cụ thấy hoảng sợ, hoảng sợ thật sự, Cụ lắp bắp, tôi... tôi... bây giờ tôi phải làm gì?

Thầy Thống nhìn về phía bàn thờ khẽ thở dài, rồi chép miệng nói: thật tình thì cũng có một cách, nhưng có lẽ tôi không dám mách Cụ, vì nếu làm theo thì thất đức lắm.

Cụ Lý quắc mắt nhìn thầy Thống Biệu rồi gằn giọng: có cách gì xin thầy cứ nói, hết bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ làm. Hơn nữa, nếu tôi mà thoát được kiếp nạn này thì tôi xin hậu tạ thầy chu đáo. Thật ra thì Cụ Lý thừa biết tên thầy pháp này, hắn là một thầy pháp cao tay, nhưng lại là một tên tham lam, hám của, có lẽ hắn đang cố moi thật nhiều tiền từ Cụ chứ chả phải vì việc đó thất đức hay không? Thế nên, với tên này Cụ chỉ cần bạo chi là chuyện gì cũng xong. Cụ tuy hà tiện nhưng lần này thì không thể không chi vì nó liên quan đến tính mạng. Cụ còn sống thì Cụ còn kiếm ra tiền, kiếm ra rất nhiều tiền là đằng khác. Chứ nếu... thì... Thấy thầy Thống vẫn còn im lặng, Cụ nhắc lại một lần nữa như để khẳng định lại những lời Cụ nói: tôi sẽ không để ông thiệt đâu, tôi sẽ hậu tạ xứng đáng, mà ông cũng an tâm, việc này chỉ có tôi biết, ông biết, tôi sẽ không hé răng nửa lời, sống để bụng, chết mang theo.

Thầy Thống tuy còn băn khoăn nhưng nghĩ về món lợi kếch xù trước mắt thì thầy thầm nghĩ: thôi kệ, việc này tuy có thất đức thật nhưng cũng là để cứu 1 mạng người, mà lại là mạng của Cụ Lý thì cũng bõ. Sau vụ này ta sẽ được một món kha khá, ta sẽ về quy ẩn để an hưởng tuổi già, không còn phải ngày ngày đi khắp nơi cúng lễ cho người ta nữa. Nghĩ vậy Thầy vội nói: được rồi tôi sẽ nhận lời giúp Cụ, nhưng Cụ phải nhớ cho tôi ba điều: thứ nhất không được tiết lộ với bất cứ ai những gì tôi đã nói, thứ hai chi phí sẽ rất tốn kém, thứ ba phải chính tay Cụ trực tiếp làm thì nó mới linh nghiệm.

(Mới viết được đến đây, hôm nào rảnh viết tiếp, đến đây mới là bắt đầu của những sự kì bí, ám ảnh, ghê rợn và hại não, đoạn sau viết chắc phải

chọn viết vào ban ngày cho nó... đỡ sợ, chứ không cũng dễ són ra quần phết)

Phần 2: Kế Hoạch Của Quỷ

Ngày sáng tác: 26/01/2022

Tôi đang mơ

Chương 1: Đừng bắt tôi mơ

Chắc hẳn trong cuộc đời các bạn đều đã từng ít nhất một lần mơ, những giấc mơ chợt đến, chợt đi tựa như cơn gió thoảng qua bên khung cửa, có những giấc mơ chẳng để lại cho chúng ta bất kì ấn tượng gì, tựa hồ như chưa từng tồn tại trong não bộ của bạn, nhưng cũng có những giấc mơ khiến chúng ta bị ám ảnh, khiến ta phải suy nghĩ, phải day dứt, băn khoăn, chúng ta sẽ nhớ mãi về nó và coi nó là một phần kỉ nệm trong cuộc đời. Ta luôn muốn có thật nhiều những giấc mơ đẹp và tất nhiên chẳng ai muốn sẽ phải gặp những cơn ác mộng, nhưng có lẽ cũng giống như quy luật của cuộc sống có vui và có buồn...những giấc mơ đẹp và những cơn ác mộng luôn luôn tồn tại song hành trong cuộc sống như một điều tất lẽ dĩ ngẫu...Hãy đón nhận những giấc mơ và ghi lại chúng, đến một lúc nào đó khi đọc lại bạn sẽ thấy vô cùng thú vị đấy. Còn bây giờ tôi sẽ kể cho các bạn nghe về những giấc mơ của tôi...

Tôi đang mơ...

Dạo gần đây tôi mắc phải chứng mất ngủ, nó khiến tôi luôn cảm thấy mệt mỏi và uể oải, mắt lúc nào cũng đờ đẫn, da thì xanh xao. "Trông như kẻ mất hồn" là những lời nhận xét của các đồng nghiệp khi mỗi buổi sáng tôi bước chân đến công sở. Lúc đó có lẽ nhìn tôi tội nghiệp lắm hay sao mà ai cũng xúm lại hỏi han. Cậu Dũng (Dùng Đức Đão) cùng phòng thiết kế với tôi tặc lưỡi bảo: “Ông Anh dạo này làm sao mà trông phờ phạc, tiều tụy thế?, chẳng ra hồn người gì cả”. Có lẽ cậu ấy nói đúng trước kia thường ngày tôi hoạt bát bao nhiêu thì bây giờ tôi vật vờ bấy nhiêu, dáng đi, điệu bộ cử chỉ của tôi lúc đó chẳng khác gì một Zombie chính hiệu. Cô bé Dung (Yukina San) thì sốt sắng hỏi han: Anh Tuấn bị làm sao mà trông mệt mỏi

vậy, gia đình có chuyện gì hay anh bị ốm? ". Đấy, giá như mà tôi ốm thật thì có lẽ cũng sẽ cảm thấy khỏe lại đôi phần sau lời hỏi han thân tình ấy, nhưng đằng này tôi đang mệt mỏi vì thiếu ngủ chứ chẳng ốm đau gì, mà như các bạn biết đấy khi đã thiếu ngủ thì thứ quan tâm duy nhất lúc đó là được ngủ, ngoài ra không có bất cứ một mối quan tâm nào hơn nữa, thử nghĩ mà xem, khi bạn buồn ngủ thì trung khu thần kinh điều khiển của bạn luôn giục giã, mời gọi bạn tiến sâu vào giấc ngủ, thậm chí nó còn bày ra trong trí tưởng tượng của bạn một không gian êm ái với một chiếc giường mềm mại, không khí trong lành, thoáng mát tựa như bạn nhìn thấy ảo ảnh trên sa mạc vậy, lúc đó nếu bạn không có đủ nghị lực thì bạn sẽ bị đánh gục và bạn ngủ, nhưng khổ nỗi nếu điều đó xảy ra vào ban đêm khi tôi được phép ngủ thì tôi sẽ cám ơn nó lắm lắm, nhưng đằng này nó lại đến khi tôi đã hết cái đặc quyền đó, tôi đang phải đi làm, trớ trêu thế đấy. Trước câu hỏi đầy sự quan tâm pha chút chút lo lắng của mọi người tôi chỉ biết cười một cách gượng gạo và trả lời là "không sao đâu, chắc do hơi mệt", có lẽ câu trả lời chung chung kiểu đó khiến cho câu chuyện kết thúc nhanh để tôi tiếp tục được bay với những cơn buồn ngủ oái oăm của mình, chứ rủi mà trả lời là do thiếu ngủ kiểu gì cậu Dũng cũng lại xổ một tràng nào là: anh lại thức đêm để chơi game, để lướt FB tán phét chứ gì...em biết ngay mà hay cô bé Dung lại sẽ cho vài lời khuyên kiểu như bác sĩ giúp bé chăm sóc cơ thể: nào là phải chăm thể dục thể thao, ăn uống điều độ... cứ như thế thì sẽ mất thêm một khoảng thời gian kha khá để tôi lắng nghe, để tôi thu thập thêm chút ít kiến thức vào đầu và quan trọng là mất toi ngần ấy thời gian để ngủ...trong khi vẫn làm việc. Cái kiểu ngủ trong khi vẫn làm việc là kiểu ngủ mà tôi cho là dã man nhất vì mắt vẫn phải căng ra mà nhìn màn hình, tay vẫn phải hoạt bát lướt trên wacom mà tô tô vẽ vẽ, 1/2 đầu vẫn phải suy nghĩ xem vẽ màu gì, vẽ thế nào, thì 1/2 đầu còn lại đang lơ mơ ngủ, nói chính xác là đang phiêu diêu ở tận đẩu tận đâu. Cái kiểu ngủ lơ mơ, ngủ gà ngủ vịt của tôi không chỉ diễn ra trong lúc làm mà còn cả trong giờ nghỉ cơm trưa, mà quả thật khi đã buồn

ngủ thì chẳng thiết gì, dù có là cao lương mỹ vị thì cũng như cơm rau muống chấm tương, huống hồ cơm công ty lại chẳng được đến mức cao lương mỹ vị thì lại càng khiến sự quan tâm của tôi bị giảm xuống mức thấp nhất, tôi ăn có lẽ chỉ để lấy doanh số như dân maketing, có doanh số thì sẽ có lương, có lương thì sẽ tồn tại, tôi ăn để tồn tại...

Sau giờ ăn lại thêm một buổi chiều cực hình có lẽ còn hơn cả buổi sáng vì buổi chiều các cơn buồn ngủ kéo đến liên tục, dồn dập với tần suất cao và mức độ nguy hiểm hơn gấp bội, vẫn giữ cái kiểu làm việc trong lúc ngủ, ngủ trong lúc làm việc tôi cầm cự được đến hết giờ làm việc để rồi thất thểu ra về như người mất hồn. Về đến nhà, tôi nằm vật ra giường, có hôm chẳng buồn ăn uống chỉ mong được ngủ một giấc thật ngon đến sáng nhưng mọi chuyện lại bắt đầu khác xa so với những gì tôi mong muốn, người vẫn mệt mỏi, vẫn cảm giác buồn ngủ nhưng tôi không sao ngủ được, cứ nhắm mắt là tôi lại mơ, những giấc mơ không đầu không cuối, không rõ chủ đề, nhân vật nhưng tôi vẫn mơ, nhưng chính những giấc mơ kiểu như ma trận hay những mê cung thế này khiến tôi chới với và tìm cách thoát ra bằng được, và vì cố tìm cách thoát ra mà bộ óc tôi phải làm việc với cường độ cao trong lúc đó, tôi ngủ mà như thức, nhiều lúc nửa đêm tôi dậy với tay lấy chiếc điện thoại liếc nhìn đồng hồ mới có 1h30, vui mừng vì còn khá nhiều thời gian để ngủ, nhưng rốt cục cả khoảng thời gian sau đấy là sự trằn trọc, sự quay của cơ thể hết trái lại phải, hết nằm nghiêng lại nằm ngửa, thậm chí nằm sấp mà vẫn không sao ngủ được, ngày hôm sau tôi lại đến công sở với bộ dạng như ngày hôm trước chẳng khác gì mà có lẽ còn tiều tụy hơn, tôi mất ngủ đã gần 1 tháng

Hôm nay tôi được Huy, cậu bạn cấp 3 của tôi giới thiệu đến gặp 1 vị giáo sư, mà theo như Huy kể thì đây là một giáo sư đầu ngành về tâm thần học, Thật ra có được buổi gặp hôm nay cũng là một sự tình cờ khi cuối tuần trước khi tôi đang trên đường đi làm về thì tôi và Huy gặp nhau tại ngã tư Liễu Giai, bạn bè lâu lâu mới gặp nên anh em kéo nhau vào quán cà phê

nói chuyện, thì ra cậu ấy cũng đang trên đường đi làm về, vừa ngồi xuống ghế Huy đã hỏi luôn: "ông thất tình hay sao mà trông thiểu não thế" (Note: Truyện này mình viết lấy bối cảnh là lúc chưa lấy vợ nhé)

Tôi trả lời: Sao ông lại hỏi thế

Huy: Nhìn bộ dạng ông 100 người thì 99 người đều đoán là thất tình

Tôi: Hì, bộ dạng tôi thế nào? bộ nhìn chán đời lắm hả?

Huy: Ừ, nhìn ông lờ đà lờ đờ, chả có tí sức sống gì cả

Tôi trả lời thật cho Huy biết là dạo gần đây tôi đang bị mất ngủ

Nghe xong Huy thốt lên: Không ổn rồi, ông phải chữa ngay, bệnh này càng để lâu càng nguy hiểm, nó là tâm bệnh chứ chẳng đùa được đâu, mất ngủ thường xuyên còn gọi là chứng mất ngủ kinh niên, nó khiến cho sức khỏe giảm sút, trí óc kém minh mẫn và tệ nhất là nếu không ăn uống đầy đủ thì nguy cơ bị đột quỵ rất cao. Nghe tới đột quỵ tôi thấy sợ xanh mắt mèo, không ngờ nó lại nguy hiểm đến thế vì bình thường tôi chỉ nghĩ mất ngủ cùng lắm là khiến cho ta cảm thấy mệt mỏi, làm việc không hiệu quả chứ đâu có ngờ lại nguy hiểm đến mức ấy.

Dường như thấy chưa thuyết phục được tôi, Huy liền đưa một loạt các lý lẽ để chứng minh rằng mất ngủ có thể là nguyên nhân của đột quỵ nào là mất ngủ khiến cơ thể suy nhược, trụy tim, đứt mạch máu não...mới nghe đã toát hết mồ hôi hột

Sau một hồi giảng giải và xem chừng như đã dọa được tôi, Huy phán, ông phải chữa ngay, tôi sẽ giới thiệu ông với giáo sư Tiến bạn thân của ông chú tôi, đảm bảo ông ấy sẽ chữa khỏi bệnh cho ông, tôi sẽ liên lạc trước và hẹn lịch giúp ông, có gì tôi sẽ alo lại.

Vậy là với sự giúp đỡ của Huy hôm nay tôi xin nghỉ hẳn 1 ngày để đến gặp vị giáo sư này. Chạy mô tô lòng vòng qua nhiều dãy phố tôi đứng trước 1 phòng mạch trên đường Lạc Long Quân, một căn nhà 3 tầng khang trang đẹp đẽ với lối kiến trúc hiện đại và có gu, chắc hẳn gia chủ đã phải tốn không ít tiền để xây nó và hơn hết qua đó thể hiện gia chủ là một người có khả năng thẩm mỹ cao (đấy bệnh nghề nghiệp nó khổ thế đấy, làm nghệ thuật nên đi đến đâu, nhìn thấy cái gì cũng để ý, cũng nhận xét xem nó đẹp hay xấu, đẹp thế nào và xấu ra làm sao)

Gửi mô tô dưới tầng hầm tôi bước vội lên cầu thang để lên sảnh tầng 1, trên đó có kê 1 chiếc quầy, mấy tủ thuốc, trên tường là những tấm poster mô phỏng bộ não người, trung khu hệ thần kinh... nhưng những cái đó tôi không mấy quan tâm mà điều tôi quan tâm là ngồi ngay sau chiếc quầy lễ tân là một em y tá khá xinh, nhìn chỉ tầm 21-22 tuổi chắc vừa ra trường hay sinh viên thực tập cũng nên, em mặc một chiếc áo blu trắng, có lẽ màu trắng càng khiến cho con người ta trẻ hơn, tinh khiết hơn, em đón tôi bằng 1 nụ cười thân thiện nụ cười mà theo tôi đánh giá là sánh ngang với nụ cười của những cô hàng xén trong thơ của nhà thơ Hoàng Cầm trong bài bên kia sông Đuống (1 trong những bài thơ mà tôi rất thích):

Ai về bên kia Sông Đuống

Có nhớ từng khuôn mặt búp sen

Những cô hàng xén răng đen

Cười như mùa thu tỏa nắng

Lẩm nhẩm đọc mấy câu thơ mà tôi chợt mỉm cười vì giờ cũng đang là mùa thu, một ngày cuối thu, chỉ có điều đứng trước mặt tôi là một cô y tá chứ không phải là cô hàng xén, còn răng cô cũng không đen mà trắng muốt và đều tăm tắp như được xếp hàng, chia lô.

Sau nụ cười như mùa thu tỏa nắng ấy là một giọng nói cũng không kém phần dịu dàng như thể giọng nói ấy được sinh ra là phải để cho cái miệng xinh xắn với hàm răng trắng muốt, đều tăm tắp ấy thốt ra mới xứng:

Em chào Anh, xin lỗi, em có thể giúp gì được Anh?

Đấy, nghe thế có phải là dễ chịu không nào, giá như tất cả các cô gái đều nói bằng cái giọng ấy thì đảm bảo các anh đều cứ gọi là nhũn như con chi chi (Thật tình mình cũng không biết con chi chi là con chi chi, chỉ biết các cụ hay ví thế nên mình cũng viết thế). Nói thật tôi ít có cơ hội được thưởng thức một giọng nói ngọt ngào đến thế vì đa phần những âm thanh mà tôi nhận được từ các cô gái nà tôi đã gặp: một là quang quác, hai là quàng quạc có chăng thì cũng là dịu dàng kiểu " đại bàng ", nói vui vậy thôi chứ cũng không đến nỗi thế chỉ có điều giọng nói ấy được thốt ra từ một cái miệng xinh của một cô gái xinh thì nó có phần hơi đặc biệt, có thể là có thêm chút ưu ái của tôi trong đó cũng nên.

Thấy tôi đứng ngẩn người không trả lời em liền nhắc lại câu hỏi một lần nữa, nhưng lần này âm lượng có vẻ to hơn một chút, có thể em sợ tôi không nghe rõ khi em nói lần đầu, tôi lúng túng đáp: Chào em, anh muốn gặp giáo sư Tiến, anh đã có hẹn trước với giáo sư

Cô bé bỗng reo lên khe khẽ: À Anh có phải là Tuấn bạn Anh Huy phải không ạ?

Có thể cô ấy chỉ thốt lên một chút nhưng tôi lại nghĩ là reo, nói thật thốt lên và reo nó khác nhau nhiều lắm, cả hai đều diễn tả sự ngạc nhiên, nhưng reo lên lại ẩn chứa một sự vui mừng, sung sướng pha chút ngạc nhiên với 1 điều gì đó mà người ta đang mong đợi nay được thấy, được gặp hay giả như của những người quen biết lâu ngày gặp lại, đằng này tôi và cô ấy chưa một lần gặp mặt, ngoại hình tôi cũng không đủ hấp dẫn để khiến người khác phải reo lên khi gặp tôi, nhưng tôi vẫn muốn nghĩ là

reo, phải chăng để tự tạo một cảm giác thoải mái khi chuẩn bị gặp 1 vị giáo sư đáng kính, người sẽ giúp tôi chữa khỏi căn bệnh mất ngủ đáng ghét, mặc dù tôi cũng chưa biết có chữa được không nhưng với những gì mà Huy đã giới thiệu thì tôi cũng có thêm phần an tâm và tin tưởng.

Tôi khẽ gật đầu và cố mỉm cười thật tươi, mặc dù lúc đó tôi cũng không rõ điệu bộ mình trông như thế nào, liệu có tức cười không, chỉ biết sau cái gật đầu của tôi, cô ta vội bước ra khỏi quầy đưa tôi lên trên lầu 2, đến 1 căn phòng ngay đầu cầu thang bên phải, tôi ngước nhìn lên thấy tấm biểm hình chữ nhật màu xanh, chữ trắng đề: Phòng Giáo sư Tiến, cô gái gõ cửa, một lúc sau cánh cửa mở và một người khoảng ngoài 50 tuổi, dáng người cao, to, trong bộ vest màu nâu lịch lãm, mái tóc bồng bềnh đã lốm đốm bạc, bộ ria nhỏ phía trên mép khiến ông giống một tài tử xi-nê hơn là một giáo sư vì tôi xem phim vẫn thường thấy các vị giáo sư vị nào cũng râu quai nón, trán hói cao, nhưng vị giáo sư này thì lại khác hẳn hình mẫu đã tồn tại trong đầu tôi từ trước tới nay, một vị giáo sư không có râu quai nón và đầu cũng không bị...hói

Còn tiếp...

Chương 2: Những giấc mơ (sẽ sớm ra mắt, hứa hẹn sẽ có nhiều điều hấp dẫn hơn chương 1)

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Hồi ức của một tử tù

Ngồi trong tù, Hắn đang nghĩ lại những tội ác mà mình đã gây ra. Sự ăn năn hiện rõ trên khuôn mặt tái nhợt của Hắn. Đôi mắt Hắn nhìn quanh bốn bức tường giam, chỉ thấy toàn một màu mờ mờ, trăng trắng, không khí lạnh lẽo phả ra từ xung quanh bất giác khiến Hắn khẽ rùng mình. Bỗng nhiên Hắn bật cười khanh khách, điệu cười đầy chua chát, pha chút man rợ của một kẻ cuồng sát, điệu cười mà chắc hẳn ai đó, dù có bạo gan đến mấy cũng có một chút thấy sờ sợ.

Mới hôm qua thôi, người ta vẫn còn biết đến Hắn là một người hiền lành, một họa sĩ đầy tài năng. Người ta vẫn cứ gọi Hắn bằng cái tên Hùng họa sĩ, cái tên thật đẹp mà Hắn được bạn bè phong cho từ khi còn đang học cấp ba. Khi đó, Hắn đã mang trong mình một ước mơ cháy bỏng là được trở thành họa sĩ, để có thể vẽ ra tất cả những gì mà Hắn thích, những gì Hắn cho là đẹp. Và rồi ước mơ cũng trở thành hiện thực khi Hắn đỗ vào trường đại học Mỹ Thuật với số điểm khá cao. Mọi người đều mừng cho Hắn, nhất là cha mẹ Hắn họ đã thật sự tự hào về điều đó. Còn với riêng Hắn, không giấu nổi niềm vui, Hắn chạy vội đến khoe với Minh, thằng bạn thân nhất của Hắn. Hắn hồ hởi: “Thế là giấc mơ của tao đã trở thành sự thật rồi, chỉ vài năm nữa thôi tao sẽ là một họa sĩ, một họa sĩ mà nhiều người phải biết đến, tao sẽ có những triển lãm tranh của riêng mình. Ôi chao, cứ nghĩ đến là tao lại thấy hạnh phúc biết chừng nào”...

Hắn đem theo niềm hạnh phúc đó để bước vào cổng trường đại học và từ đó, trong suốt những năm đầu với nỗ lực hết mình Hắn luôn thể hiện là một sinh viên có tài. Tuy nhìn Hắn cũng chẳng có gì là đẹp trai cho lắm, nhưng phải công nhận là ở Hắn toát lên 1 vẻ đầy lãng tử: mái tóc dài xòa xuống khuôn mặt xương xương, vẻ mặt Hắn vừa lạnh lùng vừa pha một chút của kẻ từng trải. Hắn cười điệu cười nhếch mép khiến cho nhiều

người ghét Hắn nhưng cũng khiến cho nhiều cô nàng đưa Hắn vào sâu nơi trái tim mình.

Năm thứ hai đại học, một cô bé đã thích Hắn từ lâu mạnh dạn viết thư tỏ tình nhưng đã bị Hắn lạnh lùng từ chối. Mà cô bé này lại thuộc hàng top của lớp: xinh đẹp, nhà giàu, sành điệu… Nếu là ai khác chắc hẳn đã không bỏ lỡ cơ hội. Sự vụ vỡ lở khiến cho sức hấp dẫn của Hắn càng được tăng thêm, cô nào cũng muốn chiếm giữ Hắn cho riêng mình. Thực tình thì hầu hết các nàng đều nhận xét: mặc dù Hắn không đẹp trai nhưng lại có một sức lôi cuốn lạ kì như người ta ăn một món ăn ngon trong đêm tối trời, chẳng biết trông nó ra sao, chỉ thấy ngon là ăn, ngon là nhớ… Còn về phía Hắn, Hắn tỏ ra chẳng hề quan tâm đến bất cứ một cô nàng nào. Hắn đã từng tuyên bố với tụi con trai cùng lớp: Với Hắn được vẽ, được cống hiến cho nghệ thuật mới là điều Hắn quan tâm nhất, Hắn sẽ dành cả cuộc đời này cho hội họa, chỉ có như vậy mới có thể thỏa mãn lòng yêu nghệ thuật đến cháy bỏng đang chảy trong từng mạch máu của Hắn. Cha mẹ đã tự hào khi Hắn thi đậu vào một trường đại học danh tiếng, nay lại thấy sự quyết tâm của Hắn nên càng tự hào, càng tin tưởng Hắn hơn. Họ chăm chút cho Hắn từng ly từng tí một, chỉ mong sao Hắn có thể thực hiện được những gì mà Hắn đã mơ ước và có lẽ cũng bởi Hắn là con độc nhất nên việc được chăm sóc chu đáo âu cũng là một lẽ đương nhiên.

Thế nhưng…

Đến năm cuối cùng đại học, Hắn đã không thoát khỏi mũi tên của thần tình ái. Hắn đã bị hạ gục bởi một tình yêu sét đánh. Hắn đã yêu, yêu thực sự, một cô bé đang học năm thứ nhất trường đại học Y Hà Nội, người gốc Quảng Bình. Hắn tình cờ gặp cô bé trong một triển lãm tại bảo tàng Mỹ Thuật. Khi đó, Hắn đang say sưa ngắm một bức tranh mà theo Hắn đó là bức tranh đẹp nhất, đáng xem nhất của triển lãm này. Cô bé xuất hiện, với hai bím tóc dài sau lưng, giọng nói lơ lớ và nụ cười thật tươi đã khiến

Hắn xao xuyến. Hắn càng nhìn cô bé càng thấy say mê, Hắn thấy cô cũng hấp dẫn như chính bức tranh mà Hắn đang xem vậy. Tự nhiên Hắn có cảm giác cô bé hợp với Hắn một cách lạ kì... Lấy hết can đảm, Hắn mạnh bạo tiến đến làm quen... Sau phút đầu e ngại, chẳng mấy chốc Hắn và cô bé tên Duyên (lúc này Hắn đã biết tên cô bé) đã trở nên thân thiết. Họ nói chuyện hết chủ đề này đến chủ đề khác một cách vui vẻ, và chủ đề mà cả hai đều rất quan tâm chính là hội họa, Hắn nhận thấy ở cô bé cũng có một niềm đam mê hội họa rất lớn. Tuy nhiên điều đã gây cho Hắn nhiều ấn tượng nhất chính ở cách nói chuyện của cô bé, cách nói chuyện khiến Hắn như bị mê hoặc, chẳng thế mà ngay cả đến khi phải chia tay rồi mà Hắn vẫn cứ muốn có thêm thời gian để được nói chuyện cùng cô bé.

Sau buổi triển lãm hôm ấy Hắn mang trong mình một tình cảm khác lạ. Một thứ tình cảm mà ngay đến bản thân Hắn cũng không thể lý giải được đó là thứ tình cảm gì, chỉ biết rằng Hắn luôn mong được gặp cô bé mỗi ngày, mong được nhìn thấy nụ cười, nhìn thấy hai bím tóc xinh xinh ấy, "phải chăng là Hắn đang yêu" Hắn tự nhủ. Thế rồi, đến ngày thứ 3 thì Hắn đã quyết định tìm đến trường cô bé học. Đợi suốt gần nửa tiếng đồng hồ ngoài cổng trường mới đến giờ tan học, mắt dõi theo từng bóng người nườm nượp qua lại mà vẫn chẳng thấy bóng dáng cô bé đâu. Đôi mắt Hắn đã mỏi nhừ vì phải đảo qua, đảo lại nhiều lần để tìm kiếm, và cũng có lẽ vì tối hôm qua Hắn đã thức rất khuya để cố hoàn thành xong tác phẩm của mình, tác phẩm là bức chân dung của cô bé, Hắn đã vẽ lại bằng trí nhớ của mình. Hắn đã vẽ một cách chăm chút, cẩn thận từng chi tiết một: nào là hai cái nơ màu xanh dương, đôi bông tai hình cánh hoa và cả hai bím tóc xinh xinh kia nữa, khi vẽ xong Hắn đã tỏ ra rất tâm đắc với tác phẩm của mình. Chắc hẳn là Hắn đã dự định sẽ tặng nó cho cô bé khi gặp, Hắn cũng tự nhủ rằng nếu gặp, Hắn nhất định sẽ phải hỏi địa chỉ của cô bé cho bằng được bởi lần trước chẳng hiểu là do mải nhìn, mải nghĩ hay quá xúc động mà Hắn đã quên không hỏi. Qua việc này Hắn tự rút ra cho

bản thân một kinh nghiệm là: dù có thế nào đi chăng nữa cũng phải luôn giữ cho đầu óc được tỉnh táo và hãy cố gắng nhớ xem phải làm gì cần thiết để không phải hối tiếc khi cơ hội đã vuột qua.

Người đi đã vãn mà hình bóng cô bé tên Duyên vẫn chẳng thấy đâu, bức tranh Hắn cầm trên tay đã bị nhăn nhúm một chút có lẽ vì quá mải nhìn nên Hắn đã nắm tay quá chặt. Hắn vội vàng mở ra xem rồi xuýt xoa: "May quá! không sao". Hắn nhìn lại bức chân dung một lần nữa trước khi cuộn lại, hình ảnh cô bé lại hiện ra với nụ cười thật tươi và hai bím tóc xinh xinh khiến Hắn thấy xao xuyến. Hắn nhếch mép cười một mình rồi quay chiếc xe máy cà khổ của mình phóng thẳng. Táp vào một quán nước ven đường, Hắn gọi một cốc trà đá và hỏi mượn cái điếu cày, rít một hơi thật dài rồi ngửa cổ lên trời nhả khói. Bà chủ quán niềm nở: "Nước đây cháu, mà thanh niên thanh niếc gì lại đi hút thuốc lào, không sợ người yêu nó thấy hôi nó bỏ à?". Hắn thở dài: "Xời yêu đương chi cho mệt bác, sống tự do là hơn hết". Nói xong câu đó Hắn bỗng nhớ đến câu nói mà Hắn đã từng hùng hồn nói với đám bạn cùng lớp: "Cả đời tao sẽ hy sinh cho nghệ thuật….". Cầm cốc trà đá rồi ngửa cổ làm một hơi hết sạch, xong Hắn tặc lưỡi: "Thôi kệ". Trả tiền bà chủ quán Hắn đút vội mớ tiền lẻ thừa vào túi quần rồi ra về.

Chiều hôm ấy khi Hắn uể oải bước vào lớp đã thấy thằng bạn cùng lớp cười hề hề: "Làm gì mà sầu não vậy, bộ em nào cướp mất hồn rồi à?", Hắn không trả lời, tiến thẳng tới chỗ ngồi vứt cái cặp đánh bịch lên mặt bàn, rồi ngồi xuống ghế một cách mệt mỏi. Thằng bạn cùng lớp nhìn Hắn vẻ dò hỏi rồi tiếp lời: "Mà mày đã biết tin gì chưa?, sắp có một cuộc thi lớn đấy, nhà nước tổ chức hẳn hoi nhé, Nếu thấy có hứng thú thì về cày đi, lấy một bức mà dự giải, chủ đề của cuộc thi là chân dung sống". Vừa nghe đến tên chủ đề cuộc thi mắt Hắn bỗng sáng lên, một ý tưởng vừa chợt hiện ra trong óc Hắn. Đúng rồi, Hắn sẽ chuyển thể bức chân dung cô bé sang chất liệu sơn dầu và sẽ gửi để tham dự cuộc thi. Hắn nghĩ đến một ngày kia khi

Hắn đoạt giải, lúc đó nếu cô bé mà biết được chắc hẳn sẽ vui lắm. Nghĩ sao làm vậy, vừa về đến nhà là Hắn bắt tay vào thực hiện ý tưởng của mình ngay, chỉ mất 3 ngày Hắn đã hoàn thành xong tác phẩm, xem chừng như rất ưng ý, Hắn cứ đi ra lại đi vào, hết ngắm rồi lại tự khen: "cũng được, cũng được đấy chứ".

Đã hơn một tuần trôi qua Hắn vẫn chưa gặp lại cô bé, thế nhưng với Hắn thì chỉ như từ hôm qua thôi, Hắn vẫn thường mơ thấy cô bé mỗi khi ngủ, nhiều lúc khi đang ăn cơm Hắn bỗng tự cười thầm khi nghĩ về cô bé, đến nỗi bố mẹ Hắn cũng phải nhắc nhở: "Hùng, tập trung vào ăn đi, nghĩ linh tinh gì đấy". Những lúc ấy Hắn lại tự nhủ: Nhất định rồi Hắn sẽ được gặp lại cô bé, bởi theo Hắn đã là duyên số thì rồi ắt sẽ có cơ hội gặp lại, có lẽ Hắn đã tự cho cái ngày Hắn và cô bé gặp nhau là do ông trời sắp đặt, là do duyên số chăng?

Mặc dù, khi ấy vẫn còn có nhiều cô gái vẫn luôn để ý đến Hắn, thế nhưng với Hắn bây giờ chẳng có bất kì cô gái nào có thể sánh được bằng cô gái có nụ cười tươi và hai bím tóc xinh xinh ấy. Hắn nhắm nghiền mắt lại mà mơ màng, Hắn nghĩ đến một ngày kia khi Hắn và cô bé sánh bước bên nhau trên một con đường rợp bóng cây Sưa, những bông hoa Sưa li ti rơi đầy trên áo Hắn và cả trên áo cô bé nữa, lúc đấy chắc chắn Hắn sẽ nắm lấy tay cô bé mà nói với cô bé rằng: Hắn yêu cô bé rất nhiều, Hắn nghĩ lúc đó chắc hẳn sẽ hạnh phúc lắm. Đang miên man nghĩ thì từ đâu thằng bạn cùng lớp chạy bổ tới đập cho Hắn một cái làm Hắn bừng tỉnh và quay về với thực tại. Thằng bạn hồ hởi: "Nghĩ gì vậy hả thằng hâm này, thế đã gửi tác phẩm dự thi chưa? Tao cũng vừa gửi rồi". Hắn đáp cụt lủn: "Rồi". Thằng bạn tiếp lời: "Chẳng biết thế nào, nhưng xem ra khó khăn lắm vì tham gia lần này toàn là những cây đại thụ trong làng mỹ thuật. Tao tham gia cũng cốt để học hỏi kinh nghiệm chứ giải thì chắc chẳng dám mơ". Hắn cười khẩy: "Phải tự tin lên chứ".

Hai tuần tiếp theo sau đó, Hắn vẫn chưa gặp được cô bé, mặc dù một vài lần Hắn cũng lại kiên nhẫn đứng đợi ở cổng trường để mong gặp được cô bé, nhưng cũng như lần trước hình bóng dáng cô bé vẫn chẳng thấy đâu, chán nản, mệt mỏi Hắn lại lủi thủi ra về trong nỗi thất vọng. Hàng ngày Hắn vẫn nhìn bức chân dung, để rồi lại tưởng tượng và cười khẩy về những điều Hắn nghĩ.

Ngày công bố kết quả cuộc thi cũng đến, Hắn cũng đoạt giải mặc dù chỉ là giải khuyến khích, nhưng Hắn thấy vui lắm. Thằng bạn cùng lớp nói như an ủi: "Thế cũng là tốt rồi, tao còn chẳng được giải gì, à mà ngày mai người ta mời tới dự lễ trao giải, mày có đi không?", Hắn cười nhếch mép: "Đi chứ". Hắn đến dự lễ trao giải với hai tâm trạng, một là vui vì được đoạt giải trong một cuộc thi lớn như vậy, nhưng có lẽ Hắn mong gặp được cô bé có hai bím tóc xinh xinh đó hơn vì theo Hắn nghĩ: một cuộc thi lớn thế này chắc hẳn sẽ có nhiều người biết, nhiều người quan tâm, mà cô bé lại là một người ham thích hội họa thì chắc sẽ không thể không đến xem. Hắn bỗng tưởng tượng rằng: Khi cô bé nhìn thấy mình chính là nhân vật trong tác phẩm của Hắn mà tác phẩm đó lại còn đoạt giải nữa thì hẳn cô bé sẽ rất vui mừng và xúc động, có thể còn ôm chầm lấy Hắn mà cám ơn nữa ấy chứ. Thế nhưng, mọi hi vọng của Hắn đều bị tiêu tan, trong khi Hắn cố gắng tìm kiếm một đôi bím tóc xinh xinh, một nụ cười thật tươi thì hình ảnh cô bé lại càng trở nên xa xôi, tựa hồ như làn khói mỏng manh bị gió thổi đi xa mất. Mặc cho đám bạn tặng hoa chúc mừng, mặc cho mọi người kéo đến chiêm ngưỡng tác phẩm rồi xuýt xoa thán phục một sinh viên tuổi trẻ tài cao, một họa sĩ trẻ đầy triển vọng, mặc cho bố mẹ vui mừng, tự hào, mặc cho thằng bạn thân nói liên hồi, Hắn vẫn cảm thấy buồn, Hắn lại cười nhếch mép, một cái nhếch mép chứa đựng đầy những nỗi buồn.

Sau lần đó Hắn càng trở nên nổi tiếng, nhiều cô nàng sẵn sàng đến với Hắn để được thành một phần nhỏ bé trong mắt Hắn nhưng với Hắn tất cả

chỉ được đáp lại bằng một sự thờ ơ và lạnh lùng vì Hắn đang buồn. Hắn buồn vì vẫn chưa gặp được cô bé ấy, Hắn buồn vì những gì mà Hắn mơ ước, những giấc mộng mà Hắn đã dày công xây đắp bằng cả một trí tưởng tượng phong phú mãi vẫn chưa trở thành hiện thực.

Đã hơn hai tháng trôi qua kể từ ngày đầu tiên Hắn quen cô bé. Thế nhưng hàng ngày, Hắn vẫn nghĩ về cô bé ấy để rồi lại buồn. Một buổi chiều, khi Hắn vừa tan học, những giờ học căng thẳng với sơn dầu, pallet, toan vải... khiến Hắn mệt mỏi, định bụng sẽ tếch thẳng về nhà để nghỉ ngơi, thế nhưng Hắn chợt nhớ ra hồi sáng thằng bạn cùng lớp vừa thông báo: có một cuộc triển lãm của một họa sĩ người Trung Quốc mà Hắn rất ngưỡng mộ đang diễn ra tại bảo tàng Mỹ Thuật. Thế là thay vì nghỉ ngơi Hắn tức tốc phi thẳng tới viện bảo tàng, cũng đã xế chiều, nhưng xem ra người đến thưởng thức tranh vẫn còn khá đông, đủ cả mọi lứa tuổi: già có trẻ có... Tựu chung đó đều là những người ham thích hội họa, thứ nghệ thuật đầy tao nhã và làm phong phú tinh thần. Hắn lướt qua một lượt những tác phẩm trong phòng triển lãm, tất cả đều được vẽ theo phong cách tranh thủy mặc, một thể loại tranh vô cùng độc đáo của người Trung Quốc. Dưới đôi bàn tay tài hoa, điêu luyện những mảng màu đậm nhạt của mực tàu trên nền toan lụa đã tạo nên những bức tranh thật đẹp và lôi cuốn người xem. Bước sang phòng bên cạnh Hắn đảo nhanh về phía cuối phòng, trước một bức tranh rất đẹp là một đôi bạn trẻ, họ đang bàn tán về bức tranh mà có lẽ bất kì ai khi nhìn thấy cũng phải thốt ra lời tán dương. Hắn bỗng dừng mắt tại cô gái, Hắn chợt nhận thấy có một sự thân quen lạ lùng: đôi bím tóc xinh xinh, dáng người nhỏ nhắn thanh thanh... Hắn vội rảo bước lại gần, càng đến gần tim Hắn đập càng nhanh, Hắn bỗng cảm thấy hồi hộp, dường như lúc này Hắn không còn để ý đến bất cứ thứ gì ở xung quanh nữa, giờ đây điều mà Hắn quan tâm nhất là: cô gái kia có phải là cô bé có hai bím tóc dài xinh xinh và nụ cười thật tươi mà Hắn đã từng quen biết? Đến khi đã đứng trước bức tranh, thẳng hàng với cô bé

Hắn chầm chậm đưa mắt nhìn sang, cả người Hắn bỗng run lên, tim Hắn đập loạn xạ, đúng là khuôn mặt này, đúng là nụ cười này, khuôn mặt và nụ cười mà Hắn đã cố công đi tìm từ hơn hai tháng nay giờ đang hiện hữu trước mặt Hắn. Hắn tự hỏi: không biết là mình đang tỉnh hay đang mơ?, Hắn chỉ sợ rằng Hắn nhận nhầm người thì thật là nực cười cho Hắn ở giữa cái chốn đông người này. Nhưng Hắn chắc chắn đó là sự thật không còn ai khác ngoài cô bé đó. Đứng bên cạnh cô là một chàng trai mang dáng vẻ thư sinh, dáng người cao, khuôn mặt thanh tú, án ngữ trên đó là một cặp kính cận, cả người anh ta toát lên một vẻ nhẹ nhàng, hiền lành. Dường như cô bé cũng nhận thấy có ai đó đang nhìn mình, theo phản xạ cô quay mặt nhìn sang, cũng như Hắn cô cũng chững người lại một chút trước khi thốt lên: "Ơ Anh Hùng". Cả hai mừng rỡ khi gặp lại nhau, lúc này trong đầu Hắn đã kịp vẽ ra cả một kế hoạch mà theo như Hắn nghĩ thì sau ngày hôm nay Hắn đã có thể thực hiện được những điều mà Hắn ấp ủ từ bấy lâu nay. Hắn nghĩ một lát nữa thôi Hắn sẽ khoe với cô bé về bức chân dung mà Hắn đã vẽ, về giải thưởng cho trí tưởng tượng và tài năng của Hắn, chắc hẳn cô bé sẽ rất vui và nhất định sẽ muốn được xem nó, thế cũng có nghĩa là Hắn đã có thể thò được một chân qua cánh cửa của tình yêu. Cô bé vẫn vô tư hỏi Hắn xoay quanh việc học tập, sức khỏe, gia đình và những vấn đề liên quan đến nghệ thuật. Hắn lắng nghe và cố gắng trả lời với những lời lẽ nhẹ nhàng nhất. Trên môi Hắn luôn thường trực một nụ cười thật tươi, nụ cười mà theo Hắn là sẽ rất khó coi khi soi gương bởi từ trước đến nay Hắn chỉ quen với kiểu cười nhếch mép lạnh lùng. Đang mải câu chuyện bỗng cô bé quay sang người con trai đứng bên cạnh: "À em quên không giới thiệu. Giới thiệu với anh đây là anh Hùng đang học năm cuối trường đại học Mỹ Thuật, em quen anh ấy cũng tại nơi này trong cuộc triển lãm trước, cái lần mà anh bận làm bài thi không đi cùng em ấy". Người con trai tỏ ra niềm nở tiếp lời: "Chào bạn, mình cũng nghe Duyên kể về bạn sau lần đó và mình cũng rất ngưỡng mộ bạn". Hắn nở nụ cười mãn nguyện, nhưng vẫn không quên đáp lại: "Bạn quá khen, mình

cũng không có gì đặc biệt đâu". Cô bé cũng quay sang Hắn giới thiệu: "Giới thiệu với anh Hùng đây là anh Thắng người yêu em hiện đang học hơn em 3 khóa"

Hắn đang cười bỗng ngừng hẳn, khuôn mặt trở nên nhăn nhúm, Hắn không tin vào tai mình nữa, Hắn cố xua đuổi những gì mà Hắn vừa nghe thấy ra khỏi đầu, lúc này, dường như tất cả đang sụp đổ dưới chân Hắn, những giấc mộng mà Hắn dày công vun đắp bằng tất cả nhiệt huyết giờ đã tan thành mây khói. Đầu óc Hắn trở nên rỗng tuếch, tuy vậy Hắn vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, một sự bình tĩnh giả tạo mà bất kì ai cũng dễ dàng nhận ra điều đó. Hình như cô bé cũng nhận thấy sự khác lạ trên khuôn mặt Hắn, cô hỏi dồn: "Anh Hùng, Anh bị làm sao vậy, anh bị mệt à?". Hắn nhận ra rằng không còn bất cứ lý do nào để ở lại nữa và bây giờ chắc Hắn cũng không còn tâm trạng để chiêm ngưỡng những bức tranh dù chúng có đẹp nhường nào đi chăng nữa. Hắn nói như chạy trốn: "À không, nhưng anh chợt nhớ là anh có một cuộc hẹn quan trọng, anh xin phép phải đi ngay bây giờ, hai người ở lại rồi về sau nhé". Hắn bắt tay bạn trai của cô bé một cách vội vã rồi đi nhanh ra cửa. Ra khỏi viện bảo tàng Hắn như thoát khỏi một gánh nặng đang đè lên vai, cái gánh nặng vô hình tưởng chừng như Hắn sẽ không thể chịu nổi nếu như còn tiếp tục ở lại, nỗi buồn đã đeo đẳng Hắn ngay khi nghe được những lời chua xót đó. Hắn không muốn tin đó là sự thật nhưng rồi Hắn nhận ra rằng khi Hắn càng cố xua đuổi sự thật đó ra khỏi đầu thì Hắn lại càng nghĩ về nó nhiều hơn. Lúc đó, Hắn nghĩ giá như ông trời đừng cho Hắn gặp lại cô bé thì có lẽ bây giờ Hắn vẫn còn đang được thả hồn vào những giấc mơ thật đẹp và hàng ngày vẫn vun đắp cho giấc mơ đó ngày càng lớn dần lên. Thế nhưng giờ thì sao chứ?, ước mơ để làm gì?, tất cả đã hết rồi còn đâu. Hắn đã nghĩ rằng: thế là hết, người con gái mà Hắn yêu nhất, dành những tình cảm đặc biệt nhất giờ đã không còn ở bên Hắn nữa, để cho Hắn phải cô đơn. Hắn thất thểu đi ra bãi gửi xe, Hắn dắt xe ra cổng mà trong đầu trống rỗng, Hắn không biết

phải đi đâu, Hắn cứ lang thang hết phố này sang phố khác, hơn 10h tối Hắn mới về đến nhà, mọi người đang rất sốt ruột chờ Hắn. Thấy bóng Hắn bước vào nhà bố mẹ Hắn chạy ra đón với giọng lo lắng: “Con đi đâu mà bây giờ mới về, đã cơm nước gì chưa?”. Hắn nói dối là đi sinh nhật bạn, mải vui nên quên không gọi điện về nhà, Hắn đã ăn cơm ở nhà bạn rồi nên không muốn ăn thêm nữa. Thực ra Hắn cũng đang cảm thấy đói vì từ trưa đến giờ Hắn đã có gì bỏ vào bụng đâu, thế nhưng Hắn lại không muốn ăn, bởi Hắn đang thấy buồn, người ta vẫn bảo khi ta buồn thì ta sẽ chẳng còn thiết gì đến ăn uống. Giờ đây Hắn cũng vậy, Hắn đang buồn lắm. Hắn đi thẳng lên phòng, mở cửa, vứt chiếc cặp vào góc phòng rồi nằm vật ra giường. Xung quanh phòng là rất nhiều những bức tranh mà Hắn đã vẽ nhưng Hắn không nhìn chúng, Hắn tìm bức chân dung mà Hắn dự định rằng sẽ tặng cho cô bé, nó nằm ngay phía trên của chiếc đồng hồ, trên bàn học, lúc này Hắn thấy ánh mắt cô bé cứ như là đang giễu cợt Hắn, điều đó khiến Hắn cảm thấy khó chịu. Giờ đây, Hắn thấy mình như kẻ thua cuộc, một kẻ bại trận thì đúng hơn. Bất giác Hắn vùng dậy giật phăng bức tranh, cuộn lại rồi vứt nó vào góc trong cùng của chiếc tủ nơi Hắn vẫn thường để những đồ mà Hắn coi như bỏ đi nhưng vẫn chưa nỡ vứt. Hắn nghĩ Hắn nhất định phải quên cô bé, Hắn không muốn lưu giữ lại bất cứ một chút gì liên quan đến cô bé nữa. Hắn sẽ lại như xưa sẽ lại có thể thực hiện nốt câu nói mà Hắn đã nói với đám bạn: “Được vẽ, được cống hiến cho nghệ thuật là điều tao quan tâm nhất...”. Đó là lần đầu tiên Hắn biết yêu nhưng cũng là lần đầu tiên biết được sự đau khổ khi không được đáp lại tình yêu.

Ngày hôm sau Hắn đến lớp với đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ. Thằng bạn cùng lớp chạy lại hỏi han: “Mày làm sao vậy?, sao mắt lại thâm quầng thế này?, hay lại thức xem bóng đá đấy?, trận hôm qua chắc cũng hay nhưng tao mệt quá nên ngủ từ chập tối, à thế mày có đến cuộc triển lãm đó không? Tranh cũng đẹp ra phết nhỉ? Xem xong có rút ra được tí kinh

nghiệm nào không?”. Hắn đang không muốn ai nhắc lại chuyện ngày hôm qua bởi cứ nghe đến là Hắn lại phải nghĩ mà nghĩ là Hắn lại không thể quên được những gì cô bé đã nói. Hắn gằn từng tiếng: “Xem rồi, thôi không nhắc đến nó nữa”. Thằng bạn cùng lớp thấy thái độ của Hắn như thế cũng chờn chợn nên tịt luôn.

Thế rồi sự bận rộn của một sinh viên năm cuối cũng khiến Hắn dần quên đi chuyện đó, Hắn lao đầu vào làm đồ án tốt nghiệp, rồi chuẩn bị một số tác phẩm để tham gia các cuộc thi, quả thật thời gian là phương thức hữu hiệu nhất để giúp ta quên một điều gì đó, một điều đặc biệt là sau lần đó Hắn không còn đến xem bất kì một cuộc triển lãm nào được tổ chức tại bảo tàng mỹ thuật nữa, có lẽ Hắn sợ, sợ một lần nữa phải đối diện với sự thật phũ phàng ấy.

Ngày tốt nghiệp đã đến, Hắn ra trường với tấm bằng loại khá trên tay. Không giống như hội bạn học là cạy cục để xin vào làm tại một công ty nào đó, Hắn xác định là sẽ trở thành một họa sĩ tự do, tự làm tự hưởng và hơn thế nữa là để thực hiện được những điều mà Hắn mơ ước. Thằng bạn thân bảo với Hắn: “Mày có bị làm sao không? Làm họa sĩ tự do mà không bán được tranh có mà chết đói, cứ xin vào đâu đó rồi vừa làm, vừa vẽ có sao đâu”.

Hắn cười khẩy: “Lo gì, đi làm thì không có nhiều thời gian để mà vẽ, mà giả sử nếu không bán được tranh thì cứ để đấy, khi nào tao chết đi thì chẳng trở nên vô giá, cho con cháu nó hưởng”. Cha mẹ cũng khuyên Hắn nên đi làm rồi tìm lấy một cô cho ổn định cuộc sống, nhưng Hắn vẫn quyết tâm làm theo những gì Hắn nghĩ, những gì Hắn cho là đúng, còn riêng chuyện yêu đương thì Hắn chẳng buồn nghĩ đến, có nhiều lúc Hắn còn nghĩ sẽ chẳng lấy vợ mà sẽ sống độc thân để có thêm nhiều thời gian cống hiến cho nghệ thuật.

Hắn lao vào vẽ, Hắn vẽ ngày, vẽ đêm, vui Hắn vẽ mà buồn Hắn cũng vẽ, người Hắn lúc nào cũng sực lên một mùi ngai ngái của sơn dầu, của cao lanh, cao trâu. Hắn cũng gửi tranh tham gia các cuộc thi lớn, nhỏ, một vài trong số đó cũng đoạt giải, dần dần người ta cũng biết đến Hắn, tên tuổi của Hắn cũng một vài lần được nhắc đến trên báo chí, tuy nhiên nó vẫn còn rất mờ nhạt sau những tên tuổi lớn trong giới hội họa. Hắn vẫn chỉ được coi là một họa sĩ trẻ nhiều triển vọng. Nhưng cũng chỉ nhờ có thế mà tranh của Hắn đã bắt đầu được người ta quan tâm, để ý đến. Họ đã bắt đầu đến mua tranh của Hắn, tuy không được giá cho lắm nhưng Hắn vẫn phải bán để có tiền mua toan, mua sơn dầu và để tiếp tục tồn tại mà vẽ. Mỗi lần bán tranh Hắn cảm thấy tiếc lắm nhưng chẳng biết làm thế nào được. Còn chuyện vợ con thì tuyệt nhiên không thấy Hắn đả động đến, mặc cho cha mẹ giục giã Hắn vẫn bình chân như vại. Bạn bè đã lần lượt lập gia đình, lần nào Hắn cũng đi, lần nào bạn bè cũng hỏi: “Sao lại đi một mình, người yêu đâu”, Hắn chỉ nhếch mép cười, điệu cười từ xưa vẫn thế. Mấy cô bé vẫn có ý với Hắn nhưng thấy Hắn lạnh lùng quá nên sợ và dần thì không muốn tiếp xúc với Hắn nữa có lẽ họ cho rằng Hắn là một người lập dị, một kẻ chẳng giống ai. Chính vì vậy mà cho đến giờ dù đã gần 30 tuổi mà Hắn vẫn một mình. Nhưng cũng nhờ thế mà mà Hắn có nhiều thời gian để mà vẽ, để mà thả hồn vào những nét cọ, những sắc màu kì diệu của nghệ thuật. Một thời gian sau đó, nhờ sự nỗ lực mà Hắn bắt đầu có tiếng hơn, người ta biết đến Hắn bởi ngoài về số lượng tranh nhiều thì còn là vì Hắn có thể vẽ được nhiều phong cách khác nhau, điều mà không phải ai cũng làm được. Hắn đã bắt đầu tiêu tiền phóng khoáng hơn, khác hẳn với trước đây khi còn là sinh viên. Hắn giao du với rất nhiều người, đa phần là giới họa sĩ, nhưng không ít trong số đó là những người chơi tranh. Với người chơi tranh Hắn tự chia ra làm hai loại: một là những người yêu tranh thực thụ, những người có thể hiểu được giá trị của những bức tranh, hai là chơi tranh vì trào lưu, thấy người ta chơi, mình cũng chơi, không lại sợ người ta chê là mù nghệ thuật. Những kẻ ở dạng hai

thường là những kẻ lắm tiền nhiều của, bỏ 3-5 triệu để mua một bức tranh như bỏ 3-5 ngàn đồng, thế nhưng lại chẳng hiểu gì về giá trị của bức tranh đó, thế mới đau chứ. Và với những kẻ ở dạng hai mặc dù tuy không nói ra nhưng trong thâm tâm, Hắn cũng chưa thực sự coi họ là bạn.

Với những người như thế, Hắn quen cũng rất nhiều. Nổi bật trong số đó là Thành, một giám đốc khá thành đạt trong giới buôn bán BĐS đất Hà thành. Nhưng Hắn nghe nói, đó chỉ là cái mác che đậy chứ thực chất Thành là một tay buôn lậu khét tiếng chuyên buôn gian bán lận. Nhưng Hắn mặc kệ miễn là Hắn bán được tranh mà lại được giá nữa thì lại càng tốt, nhưng nhiều lúc Hắn cũng cảm thấy buồn và cảm thấy tiếc vì thấy người yêu tranh thực thụ bây giờ ít quá.

Thành thường xuyên qua lại chỗ xưởng vẽ mà ngay sau khi tốt nghiệp Hắn đã xin bố mẹ thuê cho và dọn ra ở riêng để có khoảng không gian riêng cho nghệ thuật. Lần nào Thành đến cũng bằng một chiếc ô tô mới cáu cạnh, Thành cũng nói chuyện với Hắn về tranh và cũng tỏ ra am hiểu nghệ thuật lắm, thế nhưng Hắn luôn cười khẩy mỗi khi nghe Thành nói vì Hắn biết tên này chỉ nói cho oai chứ thực chất thì chả biết cái mẹ gì. Nhưng Thành được cái nhiệt tình lại sẵn lắm tiền nên thường xuyên rủ Hắn đi chỗ này chỗ kia để đổi gió: khi thì đi nhậu, khi thì đi vũ trường... dần dần Hắn đã quen với việc được ăn ngon, mặc đẹp, được người khác phục vụ, được tận hưởng cảm giác sung sướng. Chẳng thế mà khi gặp thằng cùng lớp nay là một họa sĩ chuyên vẽ cảnh nền cho sân khấu nó đã phải thốt lên: “Mày bây giờ trông khác quá”. Hắn chỉ nhếch mép cười: “Xã hội thay đổi thì mình cũng phải thay đổi theo chứ, sao cứ như xưa mãi được hả mày”. Thằng bạn cùng lớp lại giục Hắn mau tìm lấy một cô tâm đầu ý hợp mà lấy làm vợ cho nó ổn định, nhưng Hắn chỉ cười xòa: “Để sau hãy tính”. Còn về phần cha mẹ Hắn sau nhiều lần giục giã mà cũng không làm Hắn thay đổi dần dần cũng không buồn nhắc nữa vì ông bà cho rằng Hắn đã lớn, đã có thể tự lo cho bản thân được rồi.

Hôm nay Thành lại đến, vừa thấy Hắn, Thành đã hồ hởi: “Chào ông bạn họa sĩ, thế nào? Dạo này có vẽ vời được nhiều không?, có bức nào đèm đẹp để cho tôi mang về văn phòng công ty treo không? À mà nghe nói mới đây có một cuộc triển lãm tranh của một nữ họa gì gì đó, nghe nói là có sức lôi cuốn lắm, mà ông có đến dự không vậy?”. Hắn gật gù: “Ừ, thì vẫn nhàng nhàng thế, vẽ cũng kém hẳn so với dạo trước, mà cũng không có nhiều tuyệt tác, chủ yếu là vẽ theo đơn đặt hàng là chính, vả lại cũng bận suốt nên có đi được đâu đâu mà xem với ngó”. Thành cười hỉ hả: “Ừ mà thôi, cần đếch gì xem với xét của ai, xem ra cứ vẽ như ông là đẹp rồi, tôi là tôi vẫn thích cái phong cách là lạ của ông, mặc dù cũng không am hiểu về nó lắm nhưng tôi mà thấy đẹp thì mọi người cũng thấy đẹp tuốt”. Hắn lại nhếch mép cười vì câu nói của Thành, Hắn khen pha chút giễu cợt: “Xem ra nhà thẩm định nghệ thuật này cũng có tiếng ra phết đấy chứ”. Thành cười khùng khục tỏ vẻ khoái chí: “Chứ lại không à? mà tôi đến để muốn rủ ông đi tới một chỗ này hay lắm”. “Đi đâu?” Hắn hỏi. “Cứ đi thì khắc biết, đảm bảo không bao giờ phải hối hận” Thành đáp lại. Hắn vội vàng thay quần áo rồi bước lên chiếc xe Toyota bóng loáng của Thành. Thành lái xe loanh quanh qua các con phố, Hắn nhìn qua cửa xe thấy những bông hoa Sưa li ti đang rơi xuống. Bất giác Hắn chợt giật mình vì một ý nghĩ vừa thoáng qua, nhưng rồi Hắn tặc lưỡi: “Quá khứ rồi”.

Xe chạy qua những con phố ồn ào rồi rẽ ra một vùng ngoại ô cách thành phố không xa. Mặc dù là ngoại ô nhưng xem chừng vẫn xô bồ như ở thành phố tuy không hẳn là như thế. Chiếc xe đi chầm chậm rồi bỗng dừng lại tại một quán cafe nằm sâu trong một ngõ nhỏ có tên: Hương Quê, một cái tên rất ấn tượng, mang đậm hương vị đồng quê. Hắn đưa mắt nhìn Thành như dò hỏi, Thành chỉ nháy mắt một cái ra chiều cứ an tâm, vào trong khắc biết. Hắn theo Thành bước vào bên trong, một không gian mà theo như Hắn là rất diêm dúa hiện ra trước mắt. Trên tường treo những bức tranh nửa kín nửa hở khiến cho người nhìn cũng không tránh

khỏi phải động lòng. Ra đón Thành và Hắn là một người đàn bà trung tuổi cỡ chừng 40-45, dáng người phốp pháp, bà mặc một chiếc váy mà xem chừng không hợp với tuổi của bà cho lắm, trên mặt bà là cả một lớp phấn sáp dày đặc, hình như lớp phấn trang điểm đang cố gắng che cho kì hết những nếp nhăn ở mắt và miệng của bà. Thế nhưng dường như càng cố gắng che đậy thì nó càng lộ ra một cách kệch cỡm. Giọng nói của bà mới thật sự ấn tượng, một giọng nói pha chút nửa quê, nửa tỉnh, nhưng đặc biệt là rất đong đưa, lả lơi. Thành chào bà ta với một cái thơm thật kêu vào má, hình như anh ta là khách quen ở đây thì phải? Hắn nghĩ thầm. Sau khi giới thiệu Hắn với bà ta Thành rỉ vào tai bà ta điều gì đó, chừng như hiểu ý bà vồn vã mời hai người vào trong rồi đi ra phía cửa thì thào to nhỏ với mấy tên gác cửa, mấy tên mà khi bước vào Hắn đã phải giật mình vì tên nào cũng mang vẻ giang hồ bặm trợn: Tên thì xăm hai con rồng ở bắp tay, tên thì xăm con mãng xà ở cổ, mới nhìn đã sởn cả gai ốc. Hắn cũng thấy hơi run nhưng vì đi cùng Thành nên Hắn cũng thấy đôi chút an tâm. Hắn và Thành được bà ta đưa vào một phòng Karaoke rất tiện nghi nhưng kín như bưng, Hắn nghĩ nếu chẳng may mà bị mất điện thì có lẽ sẽ chẳng thể nhìn thấy bất cứ ai dù rằng người ấy có đứng ngay trước mặt. Hắn bảo Thành: “Tôi có hát hò bao giờ đâu mà ông rủ tôi đến chỗ này?”. Thành cười cười: “Hát chỉ là phụ, cái ấy mới là chính”. Hắn chưa hiểu cái ấy là cái gì nhưng thấy Thành cứ úp úp mở mở nên cũng không muốn hỏi thêm nữa. Chỉ dăm phút sau, có tiếng gõ cửa, tiếp sau đó là hai cô gái bước vào, nhìn trong ánh sáng lờ mờ của màn hình chiếu lại thì cả hai cô còn rất trẻ chỉ độ 18-19 là cùng, có chút ít nhan sắc nhưng xem ra chủ yếu được bao bọc tốt bởi lớp phấn son dày đến mấy li. Hai cô đều ăn mặc hết sức khêu gợi mà có lẽ nếu chẳng may có ai đó bắt gặp trên đường đều phải thốt lên rằng: Con nhà ai mất nết. Hai cô xà vào chỗ Hắn và Thành một cách mạnh bạo, buông những lời lả lơi không một chút dè dặt. Hắn bỗng thấy run, định đứng dậy thì Thành vội kéo tay Hắn xuống bảo: “Ông sợ cái mẹ gì chứ, có tôi ở đây, ông cứ an tâm mà hưởng thụ”.

Hắn ngồi xuống mà thấy bồn chồn vì quả thật từ trước đến nay Hắn chưa bao giờ chạm đến người bất kì phụ nữ nào. Ngay sau lần với cô bé có hai bím tóc xinh xinh ấy, Hắn chỉ lao vào vẽ, chỉ biết vẽ và vẽ. Hắn cầm chai XO tu ừng ực để lấy khí thế, tự dưng Hắn thấy rượu hôm nay sao ngon thế, càng uống càng thấy ngon. Cô gái cạnh Hắn cứ uốn éo vỗ tay tán thưởng, bên cạnh, Thành và cô gái kia đang làm những việc mà Hắn chưa từng làm bao giờ, tự dưng Hắn thấy choáng váng, phải chăng là Hắn đã say, Hắn nhắm nghiền mắt lại, bỗng dưng hình ảnh cô bé có hai bím tóc thật xinh và nụ cười tươi lại hiện ra trong tâm trí Hắn, và rồi Hắn chẳng còn biết gì nữa. Khi tỉnh dậy, Hắn thấy đầu đau như búa bổ, Hắn khẽ giật mình vì nhận ra Hắn đang nằm ở một nơi xa lạ, trên người không một mảnh vải che thân, bên cạnh là cô gái lúc trước trong phòng hát. Mặc dù vẫn còn thấy choáng váng nhưng Hắn vội đứng bật dậy, mặc vội quần áo rồi lao nhanh ra cửa. Tại quầy rượu, Hắn đã thấy Thành đang ngồi nói chuyện với bà chủ quán điệu bộ hết sức lả lơi. Vừa nhìn thấy Hắn Thành nháy mắt: “Thế nào ông bạn, tuyệt vờ đấy chứ?”. Rồi Thành quay sang bà chủ: “Bạn tôi là họa sĩ đấy, khi nào thích bà đến anh ấy vẽ cho một bức mà treo, kể cả vẽ khỏa thân cũng OK”. Nói xong Thành phá lên cười khanh khách. Hắn chẳng nói được câu gì lạnh lùng đi ra xe. Thành vội chạy theo bảo Hắn: “Bây giờ vẫn còn sớm hay là ta đi đến đâu đó một lát cho đỡ buồn?”. Nhưng Hắn nói là bị nhức đầu muốn về sớm nên bảo Thành đưa về lại xưởng vẽ. Về đến nơi, trời đã nhá nhem tối, Hắn đi thẳng vào trong không quay đầu lại để mặc Thành gọi với vào: “Khi nào thích thì lại alo cho tôi nhé ông bạn. Tôi sẽ lại đưa ông đến đó”. Vào đến nhà Hắn ngồi phịch xuống tấm phản kê ở góc nhà, lúc này một cảm giác ghê sợ tràn ngập khắp người Hắn, Hắn không cho phép Hắn được làm như vậy. Hắn vào nhà vệ sinh xả nước vào mặt, nước lạnh khiến Hắn tỉnh táo, Hắn lại ra cầm bút định vẽ nhưng trong đầu vẫn cứ ẩn hiện hình ảnh cô gái lúc ban chiều, Hắn cảm thấy xấu hổ và tự nhủ: “sẽ không làm như thế thêm một lần nào nữa”. Những ngày tiếp sau đó, công việc lại cuốn hút khiến

Hắn dường như quên hẳn việc đó. Hắn lao vào vẽ như lấy đó làm liều thuốc để quên đi tất cả. Thằng bạn cùng lớp đến thăm thấy Hắn sáng tác được nhiều lấy làm mừng: “Cứ như mày bây giờ lại sướng, tự do tự tại chẳng như tao phải ép mình vẽ, biết thế tao cũng làm như mày”. Hắn cười: “Thế trước kia thằng nào bảo tao là hâm?”

Thằng bạn nói: “Ừ thì trước kia tao chưa nghĩ sâu xa, mà bây giờ tao thấy tiếc thì cũng đã muộn rồi”

“Thế dạo này có vẽ được nhiều không?” Hắn hỏi:

Thằng bạn Hắn buồn rầu: “Có vẽ được đâu, đi làm hết cả thời gian, về nhà thì đã mệt bở cả hơi tai lại cơm cơm nước nước rồi vợ con lấy đâu thời gian mà vẽ nữa, mấy tuýp màu đã khô, bút thì cứng đơ lại, nghĩ mà chán”.

Nghe thấy thế Hắn lại thấy mình đúng, Hắn nghĩ thật may mắn khi lựa chọn đúng con đường để đi mà hơn hết là Hắn đã thực hiện được đúng lời tuyên bố trước tụi bạn cùng lớp. Tối hôm nay Hắn tranh thủ về qua nhà để ăn bữa cơm cùng gia đình vì cũng đã mấy ngày do quá mải vẽ nên Hắn không thể về nhà ăn cơm được. Bố mẹ Hắn cứ gọi điện giục phải về để ông bà còn kiểm tra xem mấy hôm nay Hắn ăn uống thất thường sẽ trông như thế nào và hơn nữa Hắn nghĩ chắc là bố mẹ lại giục Hắn mau mau lấy vợ, có khi còn định giới thiệu cho một cô nào đấy vì dù sao Hắn cũng gần 30 tuổi rồi còn gì.

Hắn phi xe trên những con phố tấp nập, chiếc xe lướt chầm chậm trong gió và tiếng ồn ào của phố xá. Hắn đang mải nghĩ đến tác phẩm mà Hắn đang thực hiện, một tác phẩm mà theo Hắn là rất độc đáo và ấn tượng, Hắn dự định sẽ không bán mà sẽ giữ nó cho riêng mình, dù cho người ta có trả cao đến cỡ nào đi chăng nữa. Bỗng từ đâu lao tới một chiếc xe máy đi ngược chiều. Rầm, chiếc xe đổ ầm xuống đường, may mà Hắn đi chậm nên cả hai đều không bị thương nặng lắm, Hắn chỉ bị xây xát đôi chút tuy

nhiên máu cũng chảy khá nhiều nên để an toàn Hắn vẫn vào bệnh viện để kiểm tra cho chắc chắn. Hắn ở trong bệnh viện một đêm và để bố mẹ an tâm Hắn đã gọi điện nói dối là vì quá bận nên không thu xếp về được và hẹn lúc khác. Sáng hôm sau, khi đang chuẩn bị để ra viện thì Hắn được mời lên gặp bác sĩ trưởng khoa. Ông bác sĩ già nua với cặp kính lão trên khuôn mặt hiền từ nhìn Hắn như dò xét

Hắn ấp úng: “Có chuyện gì vậy thưa bác sĩ?”

Ông bác sĩ nhìn Hắn đầy vẻ e ngại, nửa như muốn nói nửa không, rồi ông ngập ngừng hỏi: “Tôi hỏi, anh phải trả lời thật… Anh có bị nghiện ma túy không?”

Hắn bỗng chùng mặt xuống tỏ vẻ khó chịu: “Làm gì có chuyện đó, tôi là một họa sĩ, họa sĩ ông có biết không?”

“Thế anh thử nhớ xem anh đã bao giờ truyền máu hay quan hệ lăng nhăng không?” Ông bác sĩ đáp lời.

Hắn nói: ”Truyền máu thì không?” bỗng Hắn sựng lại, Hắn thấy run run nói không ra tiếng: “Còn quan hệ … thì có … nhưng đã lâu rồi vả lại … Thế có chuyện gì vậy thưa bác sĩ?”

Ông bác sĩ lắc đầu tỏ vẻ ái ngại: “Có lẽ tôi phải nói cho anh một sự thật đau lòng và tôi mong rằng anh hãy bình tĩnh khi nghe nó”

“Có chuyện gì vậy? Tôi bị bệnh gì à?” Hắn hỏi trong run sợ, sự run sợ thật sự.

Ông bác sĩ tiếp lời: “Theo như xét nghiệm sơ bộ thì anh đã bị nhiễm HIV dương tính”.

Hắn không tin vào tai mình nữa, tai Hắn như ù đi, Hắn nghĩ đó chỉ là một cơn ác mộng. Không! Không thể như thế được, Hắn lảo đảo chực ngã, ông

bác sĩ già đỡ Hắn với lời an ủi động viên: “Anh cứ bình tĩnh, cứ sống tốt, sống khỏe thì anh có thể sống thêm một vài năm nữa thậm chí là mười năm nữa”

Một vài năm hay mười năm nữa ư? Làm sao mà đủ được cho những hoài bão và khát vọng lớn của Hắn. Hắn phải trở thành một họa sĩ nổi tiếng, một họa sĩ mà ai ai cũng phải biết đến, ai ai cũng phải ngưỡng mộ, thế là hết còn gì nữa đâu? Có lẽ sau lần không thành trong tình yêu thì đây là lần thứ hai Hắn thấy mình tuyệt vọng mà có lẽ lần này còn tuyệt vọng gấp trăm ngàn lần lần trước, vì dù sao lần trước Hắn vẫn còn có thể quên đi, còn có sự nghiệp để hướng tới nhưng lần này thì hết hẳn, Hắn nghĩ mình sắp chết rồi mà chết là hết còn có thể làm gì được nữa chứ, hơn nữa nếu biết chuyện mọi người sẽ khinh thường Hắn, xa lánh Hắn, Hắn sẽ là nỗi ô nhục cho gia đình, dòng họ, cha mẹ Hắn sẽ tủi hổ biết chừng nào khi có một đứa con như thế.

Trời ơi! Tại sao lại như vậy chứ? Hắn bỗng thấy Hắn trở nên bé nhỏ giữa một không gian bao la mà tất cả xung quanh toàn một màu đen tối. Hắn lảo đảo bước ra khỏi phòng, trên tay cầm tờ xét nghiệm mà Hắn đã vò nát tự bao giờ. Hắn cứ thế đi mà không biết mình sẽ đi đâu, một lần nữa Hắn lại bị mất phương hướng nhưng lần này thì còn tệ hại hơn. Hắn cứ thế nhắm thẳng ra phía sông Hồng mà không biết. Hắn bước đi trên cầu Thăng Long mà trong đầu chẳng có một thứ gì, Hắn đi đến giữa cầu rồi nhìn thẳng xuống dòng sông sâu thẳm, Hắn cảm thấy như dòng sông cũng đang chế giễu Hắn, bây giờ thì Hắn nhìn đâu đâu cũng thấy như thế. Hắn xé nát tờ xét nghiệm ra làm trăn mảnh rồi ném xuống dòng sông những mảnh giấy nhỏ bị dòng nước cuốn trôi đến khi chẳng còn thấy gì nữa. Lúc này Hắn bỗng nghĩ hay là Hắn cũng gieo mình xuống đó để cho dòng nước cuốn trôi Hắn đi như những mảnh giấy kia, có lẽ chỉ có thế mới có thể chôn vùi tất cả, Hắn sẽ kết thúc cuộc đời mình mà không một ai có thể biết lý do ngoại trừ Hắn và ông bác sĩ già. Gia đình Hắn sẽ không còn bị ô

nhục bởi Hắn nữa. Nhưng rồi Hắn lại nghĩ, Hắn vẫn còn khát khao được vẽ, được cầm bút để tạo nên những tác phẩm nghệ thuật. Hắn khóc, nước mắt giàn giụa, giữa cuộc sống và cái chết Hắn đang tìm một lối thoát và rồi Hắn bỗng nghĩ tới những kẻ đã gây ra cho Hắn tấn bi kịch này. Đúng rồi, chính những kẻ đó là nguyên nhân khiến Hắn ra nông nỗi này. Hắn phải trả thù, Hắn phải cho tất cả những kẻ đó chịu chung số phận như Hắn hoặc là sẽ phải chết. Mắt Hắn long lên đầy vẻ giận dữ, lúc này trông Hắn như một tên ác quỷ đội lốt người. Hắn đã thay đổi, Hắn không còn là Hắn nữa, trong Hắn giờ đây chỉ còn có sự thù hận mà thôi, mà con người ta sẽ không thể sống tốt được nếu trong người luôn tồn tại lòng hận thù.

Kẻ đầu tiên Hắn muốn trả thù là Thành, tay giám đốc giàu kếch xù nhưng lại ngu dốt về nghệ thuật, đã thế lại còn hay tỏ vẻ hiểu biết, Hắn nghĩ: “Thật khốn nạn cho những tác phẩm nghệ thuật nào rơi vào tay tên ngu dốt ấy bởi hắn chỉ mua cho oai xong rồi để đấy chứ đâu phải vì tình yêu nghệ thuật, chắc rằng những bức tranh đó sẽ chẳng thể có sự bảo quản, chăm chút nào cả”. Hắn nhổ một đám nước bọt: “Mẹ kiếp, vì mày mà tao phải ra nông nỗi này. Nếu ngày hôm ấy mày không đưa tao đến đó thì giờ này tao đã có thể yên vui cùng gia đình, có thể tận hưởng một cuộc sống thật đẹp và thực hiện tiếp ước mơ hội họa. Mày sẽ phải đền tội cho những gì mày đã gây ra”. Hắn bẻ đôi một khung tranh rồi dùng dao cắt nát bức tranh ra thành nhiều mảnh. Một kế hoạch đã được Hắn vạch ra hết sức chi tiết.

Sáng hôm sau, Hắn gọi điện cho Thành từ rất sớm, mời Thành đến xem tác phẩm mới nhất của mình nhưng dặn là hãy đi xe ôm đến, rồi sau đó Hắn sẽ đưa Thành đến một nơi còn hay ho hơn quán Quê Hương gấp nhiều lần. Nghe thấy thế Thành vội thu xếp đến ngay, Hắn đón Thành từ cửa, vẫn thái độ niềm nở như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hắn rót nước mời Thành uống rồi chỉ cho Thành tác phẩm mới nhất đang vẽ dở, ngoài ra Hắn còn bình luận cho thêm phần hấp dẫn. Hắn muốn khi Thành chăm

chú xem tranh, Hắn sẽ tiêm thẳng xi lanh có chứa máu Hắn vào cái tên mà theo Hắn là thủ phạm chính, kẻ đã gây ra cho Hắn cơ sự này. Chẳng một chút nghi ngờ, Thành lao ngay ra chỗ bức tranh hết lời tán dương. Thành cũng ngỏ ý muốn Hắn bán lại cho Thành bức tranh này. Đang mải xem tranh Thành bỗng thấy nhói đau ở bắp tay, chưa hiểu chuyện gì xảy ra, theo phản xạ Thành quay lại thì thấy Hắn đang tiêm một chất gì có màu đỏ như máu vào người mình, quá bất ngờ và sợ hãi Thành vùng tay ra toan bỏ chạy. Đang trong cơn giận dữ lại nghĩ Thành mà nói ra sẽ lộ hết mọi việc, lúc đó chắc chắn mọi người sẽ biết chuyện nên Hắn vội chồm tới ôm chặt lấy Thành, Thành vùng vẫy mong thoát ra, miệng ú ớ định la lên nhưng nhanh như cắt Hắn vớ vội con dao gần đó, con dao mà thường ngày vẫn được dùng để gọt hoa quả cắt một nhát thật ngọt nơi cổ Thành, khiến Thành chết luôn. Đang trong cơn điên loạn, sợ Thành vẫn còn sống Hắn đâm thêm ba nhát vào thẳng tim để chắc chắn là Thành đã chết. Xong xuôi Hắn kéo lê xác Thành vào trong, chặt xác Thành ra từng khúc, cho chúng vào các túi nilông rồi nhét tất cả vào một bao tải, định rằng khi màn đêm buông xuống Hắn sẽ mang đi phi tang. Hắn lau chùi rất cẩn thận hiện trường, không để lại bất cứ một vết máu nào, dù là nhỏ nhất. Xong việc Hắn cho tất cả vào gầm giường, tắm rửa rồi đi ăn.

Đêm đến Hắn trở về nhà, khi thấy không còn ai qua lại, Hắn vội ôm bao tải có chứa xác Thành cho lên xe, chở ra Sông Hồng vứt phi tang. Hắn nghĩ rằng sau khi xác Thành xuống dưới nước cũng sẽ như những mảnh giấy kia, dòng nước sẽ cuốn trôi và nhấn chìm tất cả, lúc đó sẽ không còn ai có thể biết được tội ác mà Hắn đã gây ra. Xong đâu đấy Hắn trở về nhà. Đêm đó, Hắn vừa cảm thấy sợ vì mình đã giết người nhưng cũng vừa cảm thấy mãn nguyện vì mình đã trả thù xong một tên trong số những kẻ đã gây ra cho Hắn bi kịch như ngày hôm nay. Hắn bỗng bật cười khanh khách, điệu cười của một tên sát nhân tàn bạo. Sáng hôm sau Hắn vẫn ung dung đi chơi, đi ăn như không có chuyện gì xảy ra. Tưởng chừng như

sau khi giết được Thành lòng hận thù của Hắn sẽ lắng xuống, Hắn sẽ sợ hãi mà từ bỏ ý định tiếp tục trả thù, nhưng không, ngay khi giết Thành xong Hắn lại nghĩ ngay cách để trả thù cho kì được những kẻ trong cái quán Quê Hương đáng nguyền rủa đó. Hắn sẽ phải giết, giết tất cả, không trừ một ai, bởi vì máu Hắn bây giờ là một dòng máu lạnh, tất cả trong Hắn chỉ còn là lòng hận thù.

Hai ngày kể từ khi giết Thành, Hắn đến quán Quê hương để tiếp tục thực hiện ý định trả thù của mình. Lòng hận thù đã làm mờ mắt Hắn, biến Hắn từ một người hiền lành thành một kẻ giết người dã man, vùi lấp những khát vọng của Hắn. Ôi chao, chỉ vì lòng Hận thù mà Hắn đã tự hủy hoại cả sự nghiệp mà Hắn đã kì công xây dựng với biết bao công sức và cả sự nỗ lực của mình.

Một ngày mới lại bắt đầu, những tia nắng ấm áp đã bắt đầu soi vào khu nhà biệt giam, len lỏi vào những ô cửa sổ phòng giam chỉ bé bằng bàn tay. Một vệt sáng trải dài trong căn phòng của Hắn, Hắn khẽ ngước mắt nhìn lên, bầu trời hiện ra trước mắt Hắn mờ mờ, phải chăng do nắng hay do mắt Hắn đã nhòe đi vì nước mắt. Bây giờ sao Hắn cảm thấy khao khát được tự do đến thế, chưa bao giờ Hắn lại thấy thèm tự do như lúc này, Hắn muốn được vẽ, được thả hồn vào những sắc màu kì diệu của nghệ thuật, được ngửi thấy mùi tanh tanh của sơn dầu và cao lanh, được ngửi thấy mùi thơm thơm của toan vải mới... Hắn bỗng nhếch mép cười, một cái nhếch mép từ xưa vẫn thế, nhưng có phần chua xót hơn. Đôi mắt Hắn bỗng trừng lên một cách dữ tợn khi nghĩ về những ngày sắp tới, nghĩ đến căn bệnh quái ác mà Hắn đang mang trong mình, và đặc biệt là bản án tử hình đang treo lơ lửng trên đầu Hắn. Các cụ thường nói sinh có hạn, tử bất kì nhưng với Hắn thì cái chết đã được định sẵn và chắc chắn là Hắn sẽ phải chết, dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể thay đổi được. Nghĩ đến đó Hắn lại nhớ lại cái ngày Hắn bị bắt, ngày mà Hắn rắp

tâm giết chết bà chủ và cô nhân viên của quán Quê Hương, hai kẻ mà theo Hắn là đáng phải chết.

Chiều hôm đó, Hắn đến quán Quê Hương. Đón Hắn vẫn là hai tên gác cửa bặm trợn. Nhưng lần này Hắn không còn thấy sợ nữa. Bà chủ quán ra đón Hắn với vẻ lả lơi thường trực: "Lại nhớ quá không chịu nổi chứ gì, thế chú Thành đâu mà lại đi một mình, bộ định ăn mảnh à?". Hắn ấp úng: "Thành nó bảo tôi đến trước, nó có việc sẽ đến sau". Bà chủ vồn vã kéo Hắn lên lầu, vừa đi vừa liến thoắng: "Thế chú chọn em nào, ở đây mới có thêm nhiều em mới lắm". Hắn mạnh bạo: "Bà cứ để dành em lần trước cho tôi là được. Tôi chỉ thích có mỗi mình em đó thôi". Như hiểu ý bà ta nháy mắt bảo Hắn ngồi đợi. Hắn nhếch mép cười đầy vẻ bí hiểm. Chỉ vài phút sau, cánh cửa mở ra và một cô gái bước vào, Hắn nhận ra ngay: chính là cô ta, vẫn khuôn mặt này, vẫn điệu bộ này và cũng chính giọng nói này. Người Hắn bỗng run lên, lòng hận thù đang bốc lên trong người Hắn chỉ trực trào dâng, Hắn cố tỏ ra bình tĩnh nhưng ánh mắt thì như đang muốn cấu xé lấy cô ta. Trong ánh sáng lờ mờ cô ta không thể nhận ra mối nguy hiểm đang rình rập mình. Cô ta vẫn ưỡn ẹo quấn lấy Hắn. Lợi dụng khi cô ta cúi xuống rót bia, Hắn đút vội tay vào túi và nhanh như chớp Hắn rút ra một sợi dây dù quàng vào cổ cô gái rồi dùng hết sức bình sinh siết chặt. Bị bất ngờ cô gái chỉ kịp giãy giụa, kêu ú ớ vài tiếng rồi tắt thở, biết cô gái đã chết Hắn buông ra để cho cái xác kia đổ vật xuống bàn. Hắn đứng dậy nhìn cô gái, nhổ một đám nước bọt tỏ vẻ kinh bỉ. Rồi Hắn bình tĩnh mở cửa phòng gọi với xuống: "Bà chủ ơi, lên đây tôi nhờ chút nhé". Nghe thấy tiếng Hắn gọi, bà ta chẳng chút nghi ngờ, vội vàng chạy lên...

Hắn sẽ giết tất cả, Hắn đã nghĩ như thế, Hắn đã giết được 2 kẻ thù, chỉ còn một kẻ nữa thôi là Hắn sẽ trả xong món nợ oan nghiệt này. Tay cầm sẵn con dao, Hắn chỉ trực khi bà ta bước vào là sẽ đâm tới tấp, đâm cho thỏa lòng thù hận của Hắn. Cửa phòng vừa mở, Hắn lao ra như một con thiêu thân: phụt, Hắn đâm một nhát chí mạng hòng cướp đi mạng sống của một

con người, nhưng không may cho Hắn là Hắn đã đâm trượt, con dao đã đi chệch khỏi tim găm vào bả vai bà ta. Bà ta hét lên một cách kinh hoàng, Hắn rút tiếp dao đâm liên tiếp nhiều nhát vào cơ thể phốp pháp của bà ta, vừa đâm Hắn vừa gằn lên từng tiếng: “Mày phải chết, con mụ già xấu xa”. Nghe thấy tiếng kêu hai tên gác cửa chạy vội lên xem, một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra trước mắt: cả căn phòng toàn máu là máu, bên cạnh Hắn là hai cái xác nằm chỏng trơ. Trên người Hắn cũng toàn là máu, tay Hắn đã buông con dao tự bao giờ và bây giờ thì Hắn đang ôm mặt mà khóc. Vì sao hắn lại khóc? Phải chăng vì Hắn cảm thấy thỏa mãn khi đã trả xong mối thù hay bởi vì Hắn đang nghĩ đến số phận của Hắn và căn bệnh quái ác kia.

Hắn bị bắt ngay sau đó, người ta đến khám nhà Hắn và tìm thấy con dao mà Hắn đã giết Thành trước đó, Hắn vẫn để nó dưới gầm giường. Hắn bị giải đến nhà giam, mọi người ai nấy đều cảm thấy ghê sợ trước những tội ác dã man mà Hắn đã gây ra. Cha mẹ Hắn khóc than, ngất lên ngất xuống. Thằng bạn thân của Hắn cũng khóc như một đứa trẻ, mọi người ai cũng vừa thương vừa giận Hắn.

Tại phiên tòa xử Hắn người ta đến rất đông. Ngoài bố mẹ, họ hàng là những người bạn, những người mê tranh của Hắn và còn có một người mà Hắn không hề nghĩ đến là cô bé có hai bím tóc xinh xinh và nụ cười thật tươi ấy. Cô đến để nhìn Hắn, để xót xa cho Hắn. Người ta kết án Hắn với mức án cao nhất cho những tội ác dã man và tàn bạo mà Hắn đã gây ra. Cha mẹ Hắn nấc nghẹn rồi ngất ngay sau khi tòa tuyên án, còn Hắn thì nhắm nghiền mắt lại, đầu óc quay cuồng. Hắn nghĩ thế là hết, chẳng còn gì nữa, Hắn sẽ phải chết, chết một cách nhục nhã, từ bây giờ Hắn sẽ phải từ bỏ tất cả những giấc mơ của mình ở đây.

Người ta đưa Hắn vào phòng giam chờ ngày thi hành án, Hắn không cảm thấy sợ, Hắn chỉ cảm thấy buồn, buồn vì từ nay sẽ không bao giờ được vẽ

nữa. Hắn biết Hắn phải chết là đáng lắm rồi, mà trước sau gì thì Hắn cũng phải chết, chi bằng chết luôn cho xong. Bỗng Hắn thấy mình nhỏ bé, Hắn nghĩ tới cha mẹ và những người thân của Hắn, Hắn thấy thương họ vô cùng. Đặc biệt là mẹ Hắn, đôi mắt của bà cứ ám ảnh khiến Hắn cảm thấy xót xa. Hắn nghĩ tới thằng bạn thân rồi tự nhủ: "Giá như tao nghe theo lời mày thì bây giờ tao đâu phải ra nông nỗi này, muộn mất rồi Minh ơi!". Chợt như nhớ ra một điều gì đó, Hắn xin ban quản lý trại giam được gặp thằng bạn thân của Hắn một lần cuối.

Ngồi trước mặt thằng bạn thân Hắn khóc nức nở, thằng bạn thân an ủi Hắn nhưng an ủi để làm gì chứ, Hắn sắp phải chết rồi. Hắn bảo với thằng bạn thân: "Minh, bây giờ mày có còn coi tao là bạn nữa hay không?, tao biết, tao đã gây ra một tội ác khó mà tha thứ, tao chết âu cũng là do luật nhân quả ở đời, nhưng tao mong mày hãy hiểu cho tao, tao không phải là một thằng mất dạy, tao..." Hắn nấc lên từng tiếng nghẹn ngào. Thằng bạn thân của Hắn mắt cũng ướt nhòe nói với Hắn: "Hùng à, tao biết mày không phải là một người như vậy, với tao mày vẫn là một người bạn tốt, một thằng bạn thân nhất trần đời, dù có thế nào đi chăng nữa tao cũng không bao giờ quên mày". Hắn cố gượng cười nhưng mặt thì méo xẹo: "Cám ơn mày vì vẫn còn coi tao là bạn, tao muốn nhờ mày một việc" Hắn nói như van nài.

"Có việc gì mày cứ nói tao nhất định sẽ làm" Thằng bạn tiếp lời

Hắn nghẹn ngào: "Hãy giúp tao chăm sóc cha mẹ, họ chỉ có mình tao, nay tao đã không thể chăm sóc được, chỉ mong mày hãy coi họ như cha mẹ mày. Hãy nói với cha mẹ tao rằng tao là một đứa con bất hiếu, tao xin cha mẹ hãy tha thứ cho tao. Còn một chuyện này nữa, mày hãy về nhà tao lục trong chiếc tủ gỗ ở góc nhà tìm lấy một tờ tranh vẽ một cô gái có hai bím tóc dài rồi đến tìm cô ấy ở trường Đại học Y Hà Nội, hãy trao nó cho cô ta

và bảo với cô ấy rằng tao xin lỗi và chúc cô ấy mãi mãi được hạnh phúc bên người mình yêu".

Thằng bạn thân của Hắn nói trong hai hàng nước mắt: "Mày cứ an tâm tao nhất định sẽ làm"

Vài ngày sau, Hắn bị người ta đưa ra pháp trường để đền tội cho những tội ác dã man mà Hắn đã gây ra. Trước khi hành hình người ta hỏi Hắn: "Anh có muốn nói điều gì trước khi chết không?" Hắn không nói gì chỉ cười nhếch mép nhưng trong đầu Hắn thì đang nhớ đến những kỉ niệm của ngày xưa, nghĩ đến những bức tranh mà Hắn đã vẽ, có lẽ chúng sẽ trở nên có giá thật sau khi Hắn chết. Hắn thầm nói: "Xin lỗi tất cả mọi người, bây giờ thì đã muộn mất rồi".

Những tiếng nổ chát chúa vang lên kết thúc cuộc đời Hắn, một cuộc đời đầy những vinh quang nhưng cũng đầy tội lỗi. Chỉ vì lầm đường lạc lối mà vĩnh viễn từ nay Hắn sẽ không bao giờ thực hiện được nốt bức tranh cuối cùng còn dang dở, bức tranh Hắn dự định là sẽ không bán mà giữ lại cho riêng mình.

Con người ta cả cuộc đời phải đối mặt với biết bao những cạm bẫy, nếu chỉ một chút không cẩn trọng thì rất dễ bị lầm lạc cả đời. Hãy sống sao cho tốt đẹp nhất, hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi làm một việc gì đó, đừng bao giờ coi rẻ cuộc sống của mình.

"Chỉ khi nào bạn không còn được tự do thì bạn mới thấy rằng tự do quan trọng đến mức nào và chỉ khi nào bạn sắp phải đối diện với cái chết thì bạn mới nhận ra rằng cuộc sống này thật đẹp đẽ biết bao"

Ngày sáng tác: 03/05/2021

Hai cây táo

Ngày xửa, ngày xưa tại một ngôi làng nọ có hai anh em mồ côi cả cha lẫn mẹ. Người anh tên An, còn người em tên là Bình. Cả hai đều tốt bụng, hiền lành, chăm chỉ và đặc biệt rất thương yêu nhau. Cha mẹ mất sớm khiến hai anh em phải sống một cuộc sống đầy khó khăn, khổ cực, ăn chẳng đủ no, áo chẳng đủ ấm. Tài sản duy nhất của hai anh em là túp lều và mảnh vườn nhỏ. Trên mảnh vườn nhỏ bé toàn là cây dại ấy có hai cây táo quanh năm xanh tốt. Hai cây táo này vốn được trồng từ thời bố mẹ hai cậu còn sống, chính vì vậy mà hai cậu quý lắm bởi chúng không chỉ sẽ giúp hai cậu có một khoản tiền nhỏ khi mùa quả chín và hơn thế nữa còn là vật kỉ niệm duy nhất mà bố mẹ hai cậu để lại. Hàng ngày hai cậu vẫn thường thay nhau chăm sóc cho hai cây táo ấy, nào là: tưới nước, nhổ cỏ, bắt sâu…

An vẫn thường nói với Bình: “Em à, hai cây táo này là tài sản quý giá nhất của hai anh em ta, chúng ta phải chăm sóc chúng thật tốt, anh tin chúng sẽ không phụ công hai anh em ta đâu em ạ”.

Nhờ bàn tay chăm sóc của hai cậu mà hai cây táo ngày càng xanh tốt và sum xuê. Thời gian thấm thoắt trôi qua, đã đến lúc hai cây táo bắt đầu đơm hoa kết trái, những bông hoa táo li ti trên cành cây đung đưa trước gió, mùi hoa táo sực nức khắp cả một vùng. Khi những bông hoa táo rụng xuống thì xuất hiện vô số quả táo con con như những bóng đèn điện nhỏ, hai anh em nhìn những quả táo non đầu tiên lấy làm vui mừng lắm, cả hai nhắm nghiền mắt mà mơ một ngày được hái những quả táo chín mọng đem ra chợ bán lấy tiền đong gạo, ôi chao cái mơ ước cỏn con ấy mới tuyệt vời làm sao.

Và rồi ngày ấy cũng đến, khi ông mặt trời ló ra khỏi rặng cây đằng đông, những tia nắng vàng ruộm chiếu vào những quả táo đang lúc lỉu trên cây, mùi hương của táo chín khiến ai cũng phải phát thèm.

Hai anh em lấy làm vui lắm, định rằng đôi ba hôm nữa khi táo đủ chín sẽ hái đem ra chợ bán.

Nhưng cuộc đời đôi khi có những điều bất ngờ mà ta không thể biết trước được...

Gần nhà hai anh em An, Bình có hai anh em nhà kia tên là Hải và Sơn cũng mồ côi cha mẹ nhưng cả hai vốn tính lười biếng chỉ thích ăn mà không thích làm, hàng ngày hai anh em đi khắp làng trên, xóm dưới, thấy nhà ai sơ hở cái gì là lẻn vào ăn trộm, nhiều lần bọn chúng bị dân làng bắt được nhưng vốn ngang ngạnh lại cậy to khỏe nên cả hai chẳng coi ai ra gì, không những không xấu hổ vì hành động của mình mà bọn chúng còn ngang nhiên hành hung cả người bị hại, dần dần dân làng thấy sợ chúng, luôn tránh chúng như tránh tà, chả thế mà ông trưởng làng còn bảo: “Mọi người ạ, tránh voi chẳng xấu mặt nào, thôi thì cứ mặc xác chúng làm gì thì làm, chứ không nhỡ ra bị chúng nó đánh cho thì khổ”.

Và thế là dân làng từ đó không còn dám tỏ bất cứ thái độ nào mỗi khi hai anh em Hải, Sơn xuất hiện, dường như biết được điều đó nên hai anh em chúng càng ngày càng trở nên ngang ngược, bọn chúng ngang nhiên trộm cướp, phá phách, mỗi lần ra khỏi nhà là y rằng khi về trong cái bịch màu đen quàng trên vai sẽ có một vài chiến lợi phẩm, khi thì con gà, khi thì quả bưởi...

Và tất nhiên hai cây táo của hai anh em An, Bình cũng không qua được cặp mắt thèm khát của bọn chúng

Hải bảo với Sơn: “Ê này, tao thấy nhà 2 thằng An, Bình có hai cây táo quả sai chíu chít, độ vài bữa nữa là có thể chén được. Tao định đến lúc đó

mình sang làm một bao tải về, ăn bao nhiêu thì ăn, còn đâu mang ra chợ bán lấy tiền đi nhậu"

Sơn cũng tán đồng: "Đúng đó, em cũng đã để ý lâu rồi, cũng định bàn với anh như thế, em nghĩ hai thằng đấy vừa gầy, vừa yếu thì dù ta có đào cả cây về trồng bọn chúng cũng chẳng dám ho he gì".

Hải tiếp lời: "Ý kiến rất hay, hai cây táo ấy vừa sai, quả lại to, nếu trồng ở nhà thì tha hồ mà ăn"

Nói đến đó Hải phá lên cười, Sơn cũng hò reo cổ vũ, tỏ vẻ đắc thắng lắm.

Lại nói về hai anh em An, Bình, vốn tính cẩn thận nên hai anh em cắt cử nhau mỗi người trông một gốc táo, An chịu trách nhiệm trông cây táo phía Nam, Bình trông cây táo phía Bắc, cả hai thấy vô cùng phấn khởi khi nghĩ đến ngày hái quả. Vậy là bao nhiêu công sức sẽ được đền đáp xứng đáng.

Đêm hôm đó khi An đang thiu thiu ngủ bỗng cậu mơ thấy bố mẹ hiện về, hai người nhìn cậu trìu mến rồi cất tiếng nói: "Hai con yêu quý của bố mẹ, tội nghiệp hai con quá, bố mẹ mất sớm để hai con phải chịu nhiều khổ cực", nói xong cả hai ôm mặt khóc, cũng trong giấc mơ An thấy mình chạy lại phía bố mẹ nhưng chưa kịp nói thì bố mẹ lại nói tiếp: "Hai con ơi, sắp tới sẽ có kẻ xấu muốn hại hai con, muốn chiếm lấy hai cây táo này, hai con phải hết sức cẩn thận..." An định đáp lại thì cả hai đã biến mất, cậu choàng tỉnh dậy nhưng chợt nhận ra đó chỉ là giấc mơ, trời vẫn còn tối lắm, cậu lại nằm xuống rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Sáng hôm sau, An tỉnh dậy thì Bình vẫn còn đang ngủ say, cậu lay gọi em dậy rồi kể lại giấc mơ cho em nghe, rồi cả hai cùng ôm mặt khóc khi nhắc đến bố mẹ.

Trưa hôm ấy, Hải và Sơn nghênh ngang tiến về phía nhà hai anh em An, Bình, trên tay chúng là hai bao tải thật to, có lẽ lần này chúng chỉ muốn hái táo chứ chưa thực hiện ý định đánh cả cây mang về nhà trồng. Đứng

trước cửa nhà, bọn chúng ngang nhiên trèo lên hai cây táo như của nhà mình, vừa nhồm nhoàm nhai, vừa bứt những quả táo chín mọng cho vào bao tải.

Hai anh em An, Bình trong nhà nghe thấy tiếng động liền chạy vội ra sân thì thấy hai kẻ ngang ngược đang trễm trệ trên hai cây táo của mình. Cả hai chạy lại gốc cây rồi quát: “Hai tên kia, tại sao lại dám vào nhà ta ăn trộm táo”

Hải và Sơn nghe thấy tiếng quát liền nhìn xuống rồi không ai bảo ai cùng cười như nắc nẻ. Hải bảo: “Hai Anh bạn làm gì mà nóng tính thế. Anh em tôi đi ngang qua đây thấy táo ngon quá nên vào xin mấy quả ăn chơi”

Bình quát to: “Xin gì cái lũ ăn cướp nhà các ngươi, các ngươi mang cả bao tải đi đựng thế kia mà bảo là mấy quả à”. An cũng quát: “Hai ngươi mau xuống rồi cút ra khỏi nhà ta ngay”

Thằng Sơn đang ở trên cây nhảy tót xuống gằn giọng: “Hai thằng ranh con, bọn tao nói nhẹ không nghe, ừ bọn tao ăn cướp thì đã làm sao, có giỏi thì vào mà cản. Mà tao báo trước, lần này bọn tao chỉ xin quả, chứ lần sau bọn tao xin cả cây”, nói xong nó ngửa mặt lên trời cười ha hả, Bình toan nhảy vào cho nó 1 trận thì An ngăn lại, An nói: “Em ơi hai anh em nó to khỏe thế kia, hai anh em mình không làm gì được đâu, thôi cứ để cho nó lấy quả rồi mình sẽ đem chuyện này thưa với ông trưởng làng”. Bình làu bàu: “nhưng…” An quát: “Thôi, không nhưng nhị gì cả, hai anh em ta đến nhà ông trưởng làng ngay bây giờ”. Dứt lời cả hai anh em hăm hở tiến về phía nhà ông trưởng làng. Trước khi đi Bình còn quay lại hăm: bọn ăn cướp, rồi bọn mày sẽ biết tay ông.

Tiếp hai cậu là ông trưởng làng với dáng nười nhỏ thó, gương mặt gầy gò và đen xạm vì nắng, ông ngước đôi mắt lim dim nhìn hai cậu rồi chậm rãi nói: “Hai cháu tìm ta có việc gì thế?”

Không để ông nói hết câu Bình nhanh nhảu: “Bọn thằng Hải, Sơn thật là quá đáng, bọn nó đang ăn cướp hai cây táo nhà cháu, ông xem có cách gì trừng trị hai thằng mất dạy ấy cho dân làng đỡ khổ”.

An cũng lên tiếng: “Vâng, ông xem thế nào chứ cháu thấy hai thằng ngày càng quá quắt”

Ông trưởng làng nghe xong lắc đầu rồi nói: “Thôi hai cháu cứ coi như của đi thay người, đừng động vào hai thằng ấy kẻo mang vạ vào thân. Ông già rồi cũng chẳng thể giúp gì hai cháu…”, nói xong ông quay gót lặng lẽ bước vào nhà.

Bình còn định nói thêm điều gì nhưng An ngăn lại: “Thôi về đi em, nói cũng chẳng ích gì đâu”

Cả hai lầm lũi đi về mà lòng buồn rười rượi, về đến nhà nhìn quang cảnh hai cây táo xơ xác, những quả táo bị rụng vương vãi khắp nơi, xem chừng số táo đã bị vơi đi mất nửa, cả hai nhìn nhau ngao ngán xen lẫn uất ức. Bình nấc lên: đúng là bọn mất dạy, cây táo đang đẹp mà bọn nó phá không thương tiếc. Trong khi đó An đang buộc lại những cành cây bị hai tên trời đánh đạp gẫy. Tuy không nói gì nhưng Bình biết là An đang đau xót lắm

Lại nói về hai tên Hải và Sơn sau khi từ nhà An, Bình về bọn chúng lấy làm hả hê lắm, Sơn bảo với Hải: không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng đến vậy, công nhận là táo nhà bọn nó ngon thật, vừa to, vừa ngọt, phen này anh em ta phải đánh cả cây về trồng mới được

Hải cũng cười đắc thắng: “Chắc chắn là vậy rồi, anh em ta đã muốn cái gì là phải có bằng được, chẳng kẻ nào có thể cản trở”.

Ngày hôm sau trong khi hai anh em An, Bình đang dọn dẹp dưới gốc hai cây táo thì Hải và Sơn hăm hở đi tới, trên tay chúng là cuốc và thuổng, có

lẽ bọn chúng nhất quyết đem hai cây táo quý về trồng trong vườn nhà chúng

Vừa thấy dáng hai anh em Hải, Sơn, An và Bình lao tới quát lớn: “Bọn mày còn định làm gì nữa, hôm qua chẳng lẽ bọn mày vẫn chưa ăn no, ăn chán sao?”

Hải và Sơn cùng phá lên cười, Hải: “No thì cũng no rồi, quả thật táo rất ngon, chính vì thế nên hôm nay anh em tụi tao đến xin hai thằng mày hai cây táo về nhà trồng để mỗi lần muốn ăn không phải chạy qua, chạy lại, mất thời gian”

Bình tức giận chỉ tay quát: “Đúng là một lũ mất dạy, quân ăn cướp, đã ăn cướp không táo nhà người ta nay lại muốn ăn cướp cả cây nhà người ta ư?”

An cũng không nén được cơn giận quát: “Bọn mày có thể ăn táo của tao nhưng nếu chúng mày dám động đến hai cây táo thì không xong với tao đâu”.

Sơn phá lên cười: “Ghê nhỉ, khẩu khí cũng ra trò đấy chứ, nói thật là khôn hồn thì tránh sang 1 bên để anh em ta làm việc, kẻo không thì đừng trách tụi tao ác”

Hải cũng hùa theo: “Đúng đấy, mau cút đi để anh em tao rảnh tay làm việc”

Vừa nói hai anh em Hải và Sơn cùng hăm hở tiến lại hai cây táo

Lúc này hai anh em An và Bình tuy cũng có chút sợ vì so về ngoại hình thì hai cậu chỉ bằng một nửa so với bọn chúng nhưng đứng trước nguy cơ hai cây táo mà bao mồ hôi công sức bỏ ra và trên hết là vật kỉ niệm của bố mẹ để lại sắp bị chiếm đoạt một cách trắng trợn hai cậu không ai bảo ai cùng

lao đến quyết 1 phen sống mái. Cả hai cùng hét lên một tiếng rồi dùng hết sức bình sinh chồm lên người hai tên to như hai con trâu mộng. Mặc dù bị bất ngờ nhưng Hải và Sơn vốn là hai tên khỏe mạnh đã mau chóng lấy lại thế thượng phong. Hải ghì chặt Bình còn Sơn ghì chặt An, hai chàng trai của chúng ta cố gắng vùng vẫy để thoát ra hai cánh tay chắc như 2 cây gỗ lim. Tình thế vô cùng nguy cấp bỗng An hét lên: bố mẹ ơi hãy giúp chúng con, đúng lúc đó 1 luồng ánh sáng vụt qua nhằm thẳng mặt Sơn lao tới, hắn vội đưa tay lên che, nhanh như cắt An chồm tới tặng cho hắn một đòn như trời giáng vào mặt làm hắn choáng váng, thấy em bị đau Hải lao tới toan cho An 1 trận nhưng vừa định chồm tới thì Bình đã kịp bật dậy đạp thẳng vào lưng của hắn, hắn rú lên đau đớn. Hai tên bị đau lại càng trở lên hung tợn, bọn chúng lồng lộn lao tới An và Bình, đúng lúc đó thì có tiếng bước chân rầm rầm mỗi lúc 1 gần, thì ra là dân làng biết chuyện đã hò nhau tới giúp sức cho hai anh em, người cầm gậy, người cầm sào hò nhau lao tới. An, Bình đã hiệp sức cùng dân làng vùng lên trừng trị hai tên kẻ cướp ngang ngược. Hải và Sơn bị 1 trận tơi tả, bỏ chạy thục mạng ra khỏi làng và từ đó không bao giờ còn dám bén mảng vào làng nữa. Còn hai anh em An, Bình vui mừng, xúc động cảm ơn dân làng và không quên hái những trái táo chín nhất, mọng nhất để mời dân làng cùng thưởng thức. Từ đó hai anh em sống hạnh phúc bên nhau trong vòng tay thân ái và yêu thương của dân làng, bên hai cây táo kỉ niệm.

Ngày sáng tác: 06/11/2022

Một chuyện tình yêu

Trích tuyển tập: Dù bận nhưng vẫn phải viết cho thỏa đam mê.

Em xin lỗi. Em không thể tiếp tục ở bên anh được nữa. Đã đến lúc em phải ra đi, mong anh hiểu cho e. Hãy tìm một người khác tốt hơn, đẹp hơn... Hãy quên em đi.

Không... em đừng đi... đừng đi.

Em đã quên rồi sao? Hơn 2 năm trời gắn bó với biết bao kỉ niệm, vậy mà giờ đây em lỡ bỏ anh đi thật ư. Đừng... đừng...đừng làm như vậy. Tại sao em lại chọn đúng vào giai đoạn anh khó khăn, túng quẫn nhất để nói lời chia tay, như vậy có quá nhẫn tâm không em? Thiếu em thì anh làm sao có thể sống nổi. Hãy ở lại, anh xin em hãy ở lại.

Anh à, em rất tiếc, cuộc đời em quá ngắn ngủi, dù muốn ở bên anh mãi mãi nhưng em không thể làm được. Hãy quên em đi, hãy nhớ đến em như nhớ một kỉ niệm. Anh hỏi em có còn nhớ không ư? Em vẫn còn nhớ chứ

Dù chỉ 2 năm nhưng chúng ta đã có biết bao những kỉ niệm vui buồn. Em vẫn nhớ những lúc cùng anh lang thang đi chụp ảnh ở khắp mọi nẻo đường, cùng dạo bước trên những chặng đường quen. Dù trời mưa hay trời nắng, những khi anh vui, cả những lúc anh buồn chán, thất vọng đều có em kề vai, sát cánh. Mỗi thành công, thất bại của anh cũng đều có sự chứng kiến của em, chắc anh vẫn còn nhớ chứ?

Em ở bên anh mọi lúc, mọi nơi. Chỉ đêm về, khi anh chìm vào giấc ngủ thì em mới tạm xa anh thôi.

Anh có còn nhớ ngày chúng ta gặp nhau không? Đó là một ngày mùa hè, trời rực nắng. Anh đã đến và mang em đi. Chính anh đã cứu vớt cuộc đời

em, đưa em thoát khỏi sự tù túng, chật hẹp. Anh đã cho em tận hưởng những tháng ngày vui vẻ, đầm ấm yêu thương. Ngày em gặp anh, em còn rất đỗi ngây thơ và trong sáng, lúc đó trông em thật rạng rỡ (đẹp từng centimet). Vậy mà chỉ sau 2 năm ở bên anh, em đã không còn nhận ra chính bản thân mình nữa. Cuộc đời em đã dành trọn cho anh, để rồi bị anh dày vò không thương tiếc. Em biết mình đã hi sinh quá nhiều nhưng em không còn có sự lựa chọn nào khác, vì em là của anh chứ không phải của bất cứ ai khác. Thế nhưng đến hôm nay thì em đã quá mệt mỏi, em không còn đủ sức lực để tiếp tục ở bên anh nữa, em đã cố gắng nhưng không thể...

Em biết, với anh em là một phần không thể thiếu trong cuộc đời. Thiếu em anh không thể làm được gì. Dẫu biết như thế nhưng em vẫn phải nói lời chia tay để nhường chỗ cho một người khác tốt hơn, đẹp hơn. Hãy nhớ đến em như nhớ đến một người bạn đã cùng anh gắn bó bao tháng ngày. Chào anh, em phải đi rồi... Vĩnh biệt anh

Vậy là em đã ra đi bỏ lại Anh một mình cô đơn trên cõi đời này. Hãy ra đi thật thanh thản em nhé. Còn Anh sẽ lại tiếp tục lên đường đi tìm một hạnh phúc mới trên đường Lê Duẩn...

Bác ơi, tìm cho cháu cái kính nào tốt và hợp với mẹt cháu một chút Bác nhé. Đấy Bác xem, cái kính này 2 năm trước cháu mua ở chỗ bác thế mà vừa bị gẫy làm đôi rồi bác ạ. Công nhận kính bền thật, dùng mãi mới hỏng.

Vâng, đó là chuyện tình đẹp của tôi và cô nàng kính. Mong em ra đi thanh thản, cám ơn em đã luôn ở bên tôi trong những ngày tháng qua, tôi sẽ luôn nhớ đến em...

Thôi thì có mấy vần thơ để tiễn biệt em:

Hơn 2 năm gắn bó

Em nỡ bỏ Anh đi

Giờ anh chẳng thấy gì

Ngoài một màu mơ trắng

Em ơi, Anh cay đắng

Ngậm ngùi nhớ mong em

Hey...

Em cứ nghĩ mà xem

Thiếu em đời vô dụng

Giờ Anh đành bấm bụng

Mua cái kính khác thôi.

Nay kính gẫy mất rồi

Ngày mai nhìn "bằng mắt"

Ngày sáng tác: 20/03/2015

Tôi ơi, mày đã già?

Tản văn & ký ức

Ơ kìa, đi đâu mà lơ nga lơ ngơ vậy ông bạn?

Ơ Minh, ông đi đâu mà lại ở đây?

Lạ nhỉ? Tôi đang hỏi ông mà ông lại hỏi tôi

À ừ, tôi đang lang thang chụp mấy kiểu ảnh, chẳng mấy khi được nghỉ lễ dài trốn vợ con đi tìm khoảng trời riêng ông ạ.

Ái chà, liều quá nhỉ, ông nói tôi mới để ý, súng to, máy nhỏ ra dáng nghệ sĩ quá đấy ông bạn

Nghệ sĩ gì đâu chụp để thỏa mãn cái sở thích thôi ông ạ.

À, ai lại cứ đứng nói chuyện mãi ở đây cho bụi bặm, tôi với ông tìm cái quán nào vào làm ly cafe, vừa nhâm nhi, vừa tâm sự chứ nhỉ?, lâu lắm rồi tôi mới gặp ông

Ờ, ờ, ok

Em ơi cho Anh hai nâu đá nhé.

Ái chà ông vẫn còn nhớ tôi thích nâu đá cơ à

Nhớ chứ, Tôi là dân kinh doanh nên đầu óc sáng suốt tinh tường lắm, đâu như đầu óc nghệ sĩ của mấy ông, lúc nào cũng như trên mây.

Ông cứ nói quá lên chứ tôi chưa đạt tới cảnh giới ấy, nhưng thú thực là nhiều lúc đầu óc cũng như treo ngược cành cây ông ạ, nhưng tôi lại tự cho là thú vì đôi khi nó cũng làm cho cuộc sống của mình thêm thi vị, âu cũng là điều tốt.

Đúng là triết lý của mấy tay nghệ sĩ. À mà thôi tôi không dám động đến cái tôi của mấy ông nghệ sĩ nữa kẻo lại...

À mà dạo này ông còn vẽ vời nữa không hay chuyển hẳn sang cái món chụp choẹt này rồi?

Thỉnh thoảng vẫn vẽ nhưng là vẽ bằng bút máy, màu máy ông ạ.

Sao mà cao siêu thế, tôi chẳng hiểu mô tê gì cả?

À bây giờ bận thế này thì thời gian đâu mà pha màu, rửa bút nữa, lên máy tính thích gì vẽ nấy, vừa nhanh gọn lại vừa có thể sáng tạo thỏa thích, nếu sai lại còn có thể ctrl + z được.

Ái chà ông bạn dạo này cũng tân tiến ra phết nhỉ. Cũng còm pu tờ với Internet cơ đấy. Nhưng mà cũng phải, xã hội nó phát triển thì mình cũng phải phát triển theo chứ không là tụt hậu ngay.

Ừ, à mà nói chuyện nãy giờ toàn là chuyện của tôi, chẳng thấy ông giới thiệu gì cả.

Tôi bây giờ làm kinh doanh, mở một công ty nhỏ cho nó bằng bạn bằng bè

Ái chà, oách nhỉ, thế là number one rồi còn gì?

Ôi ông ơi, vất vả lắm ông ạ, suốt ngày cứ phải tính tính toán toán, lo trước cái lo của thiên hạ, chưa kể mấy khoản tiếp khách, tiệc tùng, nhiều lúc mệt mỏi lắm mà không trốn được. Đúng là có tiền, có địa vị cũng thấy sướng nhưng nhiều lúc cũng thấy thèm được như ông tự do tự tại, mơ mơ mộng mộng.

Nói như ông thì như tôi lại là sướng à ha ha??

Sao ông lại cười, tôi nói thật đấy. Này nhé: ông được làm những gì mình thích, nhất là cái khoản ảnh ọt này này, nhiều khi cũng thú lắm chứ: suốt ngày được chụp cho mấy em chân dài đến nách thì nhất rồi còn gì?

Ấy tôi đâu có cái diễn phúc ấy, nhưng nói thật với ông mấy khoản chân dài, chân ngắn tôi lại không khoái, tôi chỉ khoái mấy thể loại phong cảnh, đời sống và bọn trẻ con thôi.

Ông đừng đùa chứ?

Tôi nói thật đấy, nhiều người cũng bảo tôi lẩm cẩm, già...cơ mà tôi cũng thấy hình như mình già thật ông ạ.

Vớ vẩn mới ba chục tuổi đầu mà đã kêu già, nhìn ông vẫn như thanh thiếu niên, ra đường khéo vẫn bị nhầm là học sinh ấy chứ?

À tôi không nói già về ngoại hình mà về tâm hồn đấy ông

Ái chà đúng là ông già thật rồi, nói như ông cụ non ấy. Nhưng sao ông lại nghĩ như vậy?

Không biết ông thế nào chứ tôi dạo gần đây cứ thấy tiêng tiếc...

Ông tiếc gì?

Tiếc thời gian ông ạ

Ha ha, ông hâm nó vừa vừa thôi, thời gian làm gì mà phải tiếc, ngày nối ngày, tháng nối tháng, năm nối năm, cứ thoải mái mà tận hưởng cuộc sống thôi ông ạ, nghĩ làm gì cho tổn thọ. Thời gian đi qua rồi thì có bao giờ trở lại, nghĩ đến hiện tại và tương lai đã đủ mệt rồi, thời gian đâu mà nghĩ về quá khứ nữa

Đấy, cái chính là ở chỗ đó. Cái tôi thấy tiếc chính là quá khứ đấy ông ạ

Nói thật nhiều khi nghĩ lại quá khứ thấy có nhiều điều thú vị thế, tiếc là mình không có gì để lưu giữ. Ngày trước thấy mình có nhiều thời gian tận hưởng cuộc sống chứ bây giờ hết đi làm, rồi lại về nhà, rồi ngủ rồi lại đi làm cứ như một vòng tròn lặp đi lặp lại, mình bị cuốn vào guồng quay công việc, rồi đến một lúc nào đó giật mình thì đã già mất rồi.

Ừ ông nói tôi mới thấy đúng, bấy lâu nay tôi như quên hẳn quá khứ, quên hẳn thời gian, suốt ngày đắm chìm trong công việc, trong những tính toán bon chen của cuộc sống.

Đấy, có lẽ như tôi cũng còn may, chứ như địa vị của ông thì quả là...

Thú thực là dạo gần đây tôi mới đam mê cái món nhiếp ảnh này đấy ông, mà ông có biết lý do tại sao không? Không phải để chụp mấy em chân dài như ông nói hay là để khoe mẽ hay gì gì đó mà lý do đơn giản là tôi muốn lưu lại quá khứ, chụp lại những khoảnh khắc của cuộc sống, vì tôi nghĩ mỗi tấm ảnh cũng như một trang nhật kí, để đến một lúc nào đó ta giở cuốn nhật kí đó ta sẽ nhớ lại một phần những gì đã trải qua trong cuộc đời. Đó là niềm vui mà không phải ai cũng có được.

Ôi, tôi không ngờ ông lại suy nghĩ thấu đáo như vậy, quả là tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, sau hôm nay có lẽ tôi cũng phải sắm cho mình một cái máy ảnh để theo ông những khi rảnh rỗi, ông thấy thế nào?

Ông cứ đùa, nhưng thôi, không quan trọng, nếu ông thấy hứng thú thì khi nào rảnh alo tôi, tôi sẽ dẫn ông đi

OK, thôi bây giờ tôi phải đi ngay vì sắp đến giờ hẹn với đối tác, khi nào rảnh anh em mình lại gặp nhau nhé ông bạn.

Ông cứ đi trước đi, tôi ngồi thêm chút nữa rồi sẽ đi sau.

OK, chào ông bạn nghệ sĩ nhé

Ông bạn tôi đã đi khuất bóng, chỉ còn một mình tôi với ly cafe, chẳng hiểu sau hôm nay ông bạn tôi có mua một cái máy ảnh để đi chụp như đã nói, nhưng tôi tin chắc Anh ấy cũng sẽ có một chút suy nghĩ về những gì tôi đã nói, và các bạn, chắc hẳn cũng thế nhỉ? Vậy còn chần chờ gì nữa hãy về đập lợn, rút tiết kiệm đi mua ngay một cái máy ảnh thôi nào…

Note: Khi nào đi chụp ở đâu thì rủ tôi cùng đi với nhé.

Ngày sáng tác: 29/04/2013

Chuyện về những chậu cây

Tản văn & ký ức

Phần 1

Trích: hè rồi... lại nóng rồi, nóng rồi... lại... rồi.

Dạo gần đây, không hiểu vì lý do gì mà A Tủn lại bỗng dưng thích trồng cây, chăm hoa. Phải chăng do cuộc sống giờ toàn u ám, buồn chán, nồng nặc nên phải trồng cây cho nó xanh, trồng hoa cho nó tươi và...thơm chăng??? Thực tình ngay đến bản thân A Tủn cũng đếch cắt nghĩa được là vì sao. Nhưng mà thôi, cứ tạm dẹp việc đó qua một bên để khỏi phải đau đầu, nhức óc, đoán già đoán non cũng chẳng để mà làm gì. Giờ thì thử xem A Tủn đã làm gì với cái thú vui tao nhã ngàn năm mới có một lần này, để rồi biết đâu một lúc nào đó ta lại bất chợt có cái thú vui tao nhã đó thì phỏng là sẽ rất chi là có ích chứ chẳng đùa.

Thích trồng cây, hoa nên nơi làm việc của A Tủn dạo gần đây cũng được trang trí đủ các loại cây xanh và hoa, tính sơ sơ cũng phải lên đến con số hàng chục chứ chẳng đùa: một chậu vạn niên thanh (hay là phát lộc gì đó), hai chậu lan ý, 1 chậu lưỡi hổ, 1 chậu kim tiền, 1 chậu nhất mạt hương, 1 chậu thủy sinh, 2 chậu sen đá và một chậu gì đó không biết tên (tạm gọi là chậu cây xanh đi cho nó có tên)

Kể ra thì cũng nhiều nhiều, nhưng quá nửa trong số đó đã rơi vào tình cảnh: một là chết, hai là ngắc ngoải... Thế có đau lòng con quốc quốc không cơ chứ, đau lòng nên lại cứ phải mỏi miệng than cái... gia gia.

Để dẫn đến cái tình cảnh đau lòng trên thật là một câu chuyện dài, nhưng cũng lần lượt xin nói ra để mọi người được rõ. Chuyện là...

1- Chậu vạn niên thanh (phát lộc) và nỗi buồn đến từ sự nhiệt tình nhưng ngu dốt.

Đây là chậu cây mà A Tủn tậu về đầu tiên. Lúc em nó mới về phải nói là tuyệt đẹp, xanh tốt, cao to sừng sững với 5 gốc to khỏe, mẫm mạp, cành là xum xuê. A Tủn thích lắm, chăm chút từng li từng tì một. Ngày ngày đều đặn tưới nước, nhổ cỏ, bắt sâu (à quên không có cỏ và sâu). Sau mấy tháng trời cây vẫn cứ xanh tốt, uy nghi như những cây rừng xà nu che chở cho T-nú và dân làng Xô-Man vậy. Tưởng chừng không một thứ gì có thể làm mất đi màu xanh mà ta xem như là vĩnh cửu đó. Ấy vậy mà một thời gian sau đó, chỉ một thời gian sau đó thôi thì chậu cây đã bắt đầu xuất hiện một vài là vàng úa. Trời ơi, tại sao lại có thể như thế được, A Tủn tự hỏi: Phải chăng thời khắc của sự suy tàn đã sắp đến và ta sẽ mất em à quên mất cây vĩnh viễn. Lo lắng, hoang mang A Tủn vội lên hỏi thánh nhân google, một vị thánh với sự uyên ác đến kinh ngạc, từ đông tây kim cổ, gi gỉ gì gi, cái gì cũng biết. Chỉ bằng vài ba mô tả bệnh lý thánh nhân đã bắt được bệnh. Theo như những gì thánh nhân chỉ dẫn thì em cây đã bị một căn bệnh trầm kha mà bất kì một loại cây nào cũng có thể mắc phải đó là... Thiếu chất dinh dưỡng. Như chợt bừng tỉnh, A Tủn lấy tay vỗ nhẹ lên trán mà than rằng: tại sao ta lại có thể ngu muội đến nhường vậy. Mọi sinh sinh trên trái đất này đều cần có chất dinh dưỡng để tồn tại và phát triển, chứ chỉ dựa vào mấy giọt nước không màu, ít mùi, ít vị tưới hàng ngày thì làm sao sống nổi. Thôi thì bệnh đã bắt, nguyên nhân đã rõ, giờ là tìm ngay cách khắc phục nhanh còn kịp. Vội vội vàng vàng, nhanh nhanh chóng chóng tìm mua phương thuốc bí truyền cho các loài cây... là đạm cho cây. Dù đã được dặn kỹ là đây là phương thuốc bí truyền, có công dụng cực mạnh, chỉ cần 10-15 viên là có thể hồi sinh cả một thế hệ. Nhưng đứng trước cảnh những tàu lá úa vàng, rủ xuống thì thực tình A Tủn không kìm được lòng. Ngay khi có thuốc trong tay chàng dốc vội vài chục viên ra, rồi hòa với nước thành một thứ dung dịch xanh lơ tơ phơ. Khi mọi

thứ đã hòa tan trong bọt nước A Tủn tưới vội vào chậu cây. Dường như tiếp nhận được nguồn sinh dưỡng, cây bỗng run lên từng hồi, từng hồi. Người ta thường nói, khi nắng hạn gặp mưa rào thì đâu đâu cũng đều rộn rã niềm hân hoan. Phải chăng lúc này cây đang reo mừng hân hoan vì trong lúc tưởng chừng như mọi hi vọng đều không còn, khi cái chết cận kề thì sự sống đã trở lại, sự hồi sinh trong cái chết gần kề khiến cho cây vui mừng đến như vậy chăng?

Ấy thế nhưng... A Tủn đã nhầm, những rung lắc đó là những cái với tay yếu ớt của một vài sự sống sắp lìa xa vĩnh viễn. Chỉ dăm ngày sau đó... 3 trên 5 gốc cây đã vĩnh viễn rời xa thế gian, chỉ còn để lại hai gốc cây đang trong trạng thái... ngắc ngoải. Những cái chết oan uổng chỉ vì một sự tham lam đến tàn nhẫn của một kẻ ngu muội nơi trần thế. Sự ngu muội đến... đắng lòng.

* Bài học rút ra: cái gì đủ thì tốt, thiếu tí dù có ngắc ngoải nhưng cũng chả chết ngay được. Chứ thừa một cái là rất dễ chết (thế nên ai đang thừa tiền, vàng, đôla, kim cương... thì chia bớt cho mọi người đê, không là... CHẾT LUÔN ĐẤY)

Hết phần 1

(Còn nữa - Thỉnh thoảng rảnh lại viết tiếp)

Phần 2- Chậu nhất mạt hương và cái chết từ sự thiếu hiểu biết

Phần 3- Sen đá và cái chết của của những sinh linh bé nhỏ

Phần 4- Lan ý kẻ mất người còn và bài học nhớ đời

Phần 5- Chậu cây vô danh và sức sống mãnh liệt

Phần 6- Lưỡi hổ, kim tiền... sức mạnh của kẻ cầm trịch

Phần 7- Thủy sinh... sự sống hồi sinh

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Ngày tận thế

20h30 ngày 20/12/2012

A bố đã về. Sao hôm nay bố về muộn thế?

Chào con gái, con gái bố ngoan quá, thế hôm nay đi học có vui không con?

Dạ có ạ, mà hôm nay con được cô giáo khen đấy bố ạ. Cô bảo con vẽ đẹp, ngoan ngoãn, cô còn thưởng cho con hai cái kẹo nữa cơ.

Thế cơ à? Chà chà, con gái bố giỏi quá. Hôm nào bố sẽ thưởng cho một chầu kem ăn mệt nghỉ, có thích không nào?

Ôi, thích quá, thích quá, bố hứa rồi đấy nhé.

Ừ, bố hứa, À mà mẹ Nhi đâu rồi con?

Mẹ đang trên gác bố ạ. Mẹ ơi bố đã về rồi này.

...

Anh đã về rồi à? sao hôm nay Anh về muộn thế?

Em đấy à. Ừ hôm nay thằng Huy, thằng Hùng với thằng Long hứng chí rủ nhau đi làm vài cốc, chẳng là thằng Huy nó nói mai tận thế rồi, chẳng biết có còn cơ hội mà ngồi với nhau nữa không? Thôi thì hôm nay mấy anh em đi làm một chầu gọi là chia tay, chia chân nhau, nếu chẳng may mai tận thế thật...

Đúng là mấy ông, thích uống thì có đủ lý do để mà uống, lại còn viện cái lý do giời ơi đất hỡi ấy nữa, nói ra không sợ thiên hạ họ cười cho à. Việc nhà không lo lại đi lo mấy cái tin đồn vớ vẩn ấy.

Vớ vẩn là thế nào? Em không thấy mọi người đang loạn hết cả lên à. Anh thấy ở nước ngoài họ còn chuẩn bị đối phó cả hàng năm giời ấy chứ. Nào là đóng tàu, nào là tích trữ lương thực... chỉ có Việt Nam mình là chủ quan nhất, chẳng may mà xảy ra thật thì có mà chết cả lũ, lúc đó chỉ khổ bọn trẻ con chứ mình sống gần nửa đời người rồi, có chết cũng chẳng tiếc.

Thôi thôi Anh ơi, Anh mau đi tắm còn xuống ăn cơm cho em nhờ, cứ đứng đấy mà diễn thuyết thì sẽ biết thế nào là tận thế với em.

Ờ ờ công nhận là các cụ nói cấm có sai: "nước xa không cứu được lửa gần". Đứng thêm chút nữa có khi tận thế thật. Con gái, đợi bố đi tắm rồi ăn cơm nhé.

Vâng ạ. Mà bố ơi tận thế là gì ạ?

Thôi nào Hân, bố nói linh tinh, con không được hỏi vớ vẩn

Nhưng con cũng thấy cô giáo con nói là sắp tận thế, mà con không hiểu.

À tận thế là thế giới vô tận con ạ. Khi nào lớn bằng bố thì con sẽ biết ngay thôi.

...

Bố tắm xong rồi cả nhà mình ăn cơm thôi

Ôi, hôm nay mẹ Nhinấu nhiều món ngon quá, biết thế bố không đi uống bia mà về nhà sớm có phải là ăn được nhiều hơn không Hân nhỉ?

Bố hư quá suốt ngày uống bia

Anh thấy chưa, con nó còn phải có ý kiến đấy, liệu mà chấn chỉnh lại cho mẹ con em nhờ.

Suốt ngày đâu mà suốt ngày, Hân chỉ đổ oan cho bố, à mà...thôi được rồi từ sau sẽ không uống nữa được chưa? Thôi ăn cơm đi cho nóng...

À mà hai mẹ con biết không, hôm nay lúc uống bia cả bọn chết cười với câu chuyện của thằng Hùng nó bảo: “các ông ạ, thật tình thì tôi cũng thấy hơi hoang mang vì cái tin đồn mai là ngày tận thế, nhưng không phải vì tôi sợ chết mà bởi vì chưa thực hiện được tâm nguyện của bố tôi”. Mà em có biết tâm nguyện của bố nó là gì không?

Làm sao mà em biết được với mấy chuyện trên giời của các Anh

Hi hi, thật ra tâm nguyện của bố nó cũng là tâm nguyện của biết bao ông bố khác đó là có thằng cờ u cu để chống gậy. Nghe nó nói với cái giọng hết sức thiểu não mà cả bọn không nhịn được cười, đúng là nghe thì buồn nhưng mà lại phải cười.

Bố ơi, sao phải là thằng cu mới chống được gậy, con cũng chống gậy được mà bố. Để con mang gậy ra chống cho bố xem nhé. Ôi giời lại được con gái, suýt làm bố sặc. Thôi thôi ngồi ăn đi, ừ con gái cũng chống gậy được cần gì thằng cu em nhỉ.

Thôi hai bố con ăn nhanh lên để em còn rửa bát, muộn lắm rồi đấy

Nhìn mẹ Nhi cáu sợ chưa con gái kìa, thôi hai bố con ăn nhanh rồi chơi ngôi nhà con nhé

Vâng ạ, hôm nay bố phải xây cho con ngôi nhà to hơn, đẹp hơn hôm qua nhé, để con còn cho được nhiều đồ chơi.

Được rồi, được rồi, nhưng con phải ăn hết bát cơm đó đã nhé

Vâng ạ

...

Thôi hết giờ chơi rồi nhé, hai bố con chuẩn bị đi ngủ đi

Tuân lệnh...

11h00. Em ơi hình như trời mưa rồi, mà kể cũng lạ trời thế này mà cũng có thể mưa được, mà rõ ràng dự báo thời tiết nói hôm nay trời chỉ lạnh chứ không mưa cơ mà.

Ôi chỉ là dự báo thôi, chứ chính xác 100% thế nào được, nắng mưa là việc của giời mình làm sao mà lường trước được. Ừ biết là thế nhưng anh đọc báo thấy bảo sẽ có một trận đại hồng thủy làm nhấn chìm tất cả khiến con người bị diệt vong và là nguyên nhân chính khiến trái đất bị ủy diệt, chả lẽ lại do cơn mưa này... Mà em à, giả sử mai mà tận thế thật thì tội cho bọn nhỏ quá em nhỉ?

Lại thế nữa rồi, Anh cứ nói linh tinh, làm gì mà tận với cả thế. Tin vào mấy cái tin đồn vớ vẩn ấy có mà mệt người. Thôi đi ngủ để mai còn đi làm, cả ngày vất vả em mệt hết cả người rồi...

Ừ ngủ thì ngủ

...tích tắc

...tích tắc

...tích tắc

... tích tắc

Anh ơi...

Anh ơi...dậy, dậy

G..ì...đấy em, đang ngủ ngon

Tự nhiên em thấy người bị rung rung, lạ lắm

Làm gì có, chắc em nằm mơ rồi tưởng tượng chứ gì?

Không, thật mà, Anh dậy xem thế nào

Thôi... Anh đang buồn ngủ lắm. Để mai đi.

...tích tắc

...tích tắc

Anh ơi...

Anh ơi.. dậy, dậy

Nó lại dang rung bần bật đây này

Ừ đúng rồi, Anh cũng cảm thấy thế, hay là động đất, nhưng bình thường anh thấy những trận động đât trước cũng chỉ diễn ra rất nhanh chứ không lâu và ngày một mạnh thế này, Hay là... không... không thể thế được, chỉ là mấy tin đồn nhảm nhí, mình cũng chỉ nói cho vui chứ làm sao mà có thể thành sự thật được, nhưng... Em bế con dậy đi, để anh bật điện.

Tách...mất điện rồi em

Anh tìm cái đèn pin bật lên xem

Bình thường không mấy khi dùng Anh có mua pin đâu

Ôi trời, thế Anh thắp tạm cây nến lên xem thế nào?

Ừ để Anh tìm bật lửa

...

Hu hu, con sợ lắm bố mẹ ơi

Ngoan nào, nín đi con, có bố mẹ đây rồi, con đừng sợ...

Anh ơi mọi thứ bắt đầu rung chuyển mạnh hơn rồi, em còn nghe có cả tiếng rắc rắc của ngôi nhà, có lẽ chúng ta phải chạy ra ngoài thôi, chứ cứ ở trong nhà nhỡ đâu nó đổ sập xuống thì nguy hiểm lắm.

Ừ em bế con đi để Anh đi trước soi đường.

Anh ơi, mọi người cũng đang túa ra đường nhiều lắm, hình như có chuyện gì nghiêm trọng lắm. Em nghe rõ cả những tiếng gào thét, la hét của mọi người... ôi em sợ quá anh à.

Ngày tận thế, thôi đúng rồi không còn nghi ngờ gì nữa, đó không phải là tin đồn mà là sự thật, bây giờ đã sang ngày 21, ngày tận thế theo lịch người Maya cổ đại.

Em thấy chưa, giờ thì em không còn bảo là mấy tin đồn vớ vẩn nữa nhé. Thế là hết, tất cả sắp kết thúc rồi.

Bây giờ, mà anh vẫn còn có thời gian để trách móc nhau nữa à, Anh mau mau nghĩ cách đi.

Trời ơi, tận thế thì tất cả đều nổ tung, tất cả đều phải chết, còn nghĩ cách gì được, có lẽ chỉ còn biết cầu trời Phật phù hộ chứ còn biết làm gì hơn nữa.

Ầm

Ầm

Bùm

Bùm

Tiếng gì thế Anh, hình như có gì vừa nổ.

Ôi con sợ quá

Bình tĩnh, để Anh mở cửa

Em ơi nước, nước ở đâu mà nhiều thế này, bốn bề xung quanh đều là nước, nước đang dâng ngày một cao, từng đợt sóng cuồn cuộn như những vách núi cao sừng sững đang đổ sập xuống như trực nuốt chửng những con người nhỏ bé, những người đang cố gắng dùng hết sức bình sinh để mong dành lấy sự sống.

Không được rồi, để Anh tháo cánh cửa tủ ra làm thuyền, chứ nước thế này mà đi thì chết chìm mất. ...

Mưa to quá em ạ, em che cho con khỏi ướt đi, để Anh chèo thuyền, nhưng mà... biết đi đâu bây giờ giữa mênh mông biển nước thế này. Hay là cứ trú tạm trong nhà xem chừng còn an toàn hơn.

Nhưng nhà sắp sập đến nơi rồi, em thấy nó rung lắc mạnh thế này thì có lẽ chẳng trụ được mấy hồi...

Bố mẹ ơi, con lạnh quá

Đây, em lấy tạm cái áo của anh quấn vào cho con khỏi rét nhé.

Ôi lạnh quá, sao mà lạnh thế này. Ngày tận thế đã đến, tất cả rồi sẽ phải chết. Thế là hết, trái đất thế là sẽ bị xoá sổ khỏi giải Ngân Hà vĩnh viễn. Đúng là không có cái gì là tồn tại vĩnh hằng, trái đất cũng nằm trong quy luật đó, nhưng chính con người, chính con người với ý thức kém, với những hành vi thiếu văn hoá đã hủy hoại trái đất khiến cho trái đất lâm vào cảnh bị diệt vong sớm hơn. Những cánh rừng bị tàn phá không thương tiếc, những nguồn tài nguyên bị khai thác cạn kiệt, ô nhiễm môi trường...Ôi chao đến lúc phải cận kề với cái chết mới thấy cuộc sống thật đáng quý biết bao, nhưng có lẽ đau xót hơn khi thấy những đứa trẻ mới sinh ra, chúng chưa được hưởng hết những điều tốt đẹp của cuộc sống đã phải gánh chịu thảm họa mà phần lớn là do lỗi lầm của ông cha chúng

gây nên, thôi vĩnh biệt tất cả, từ đây chúng ta sẽ không còn được ngắm cảnh bình minh lung linh vào mỗi buổi sáng, cảnh hoàng hôn lãng mạn mỗi buổi chiều về, không còn được thấy cuộc sống với bao niềm vui, tất cả sẽ chỉ còn là quá khứ... Hết, hết thật rồi.

...

...

Lạnh, lạnh quá, cái lạnh như thấm vào tận xương tủy, lạnh quá, lạnh quá, phải chăng ta đang dần chìm vào cõi chết...trời ơi, nước, nước đang bao trùm lấy ta, khiến ta càng thấy lạnh hơn.

Lạnh quá...lạnh quá... lạnh khủng khiếp...

...

...

....

Hân, không kéo chăn, vẩy nước vào mặt bố như thế. Con gái gì mà nghịch như con trai

Anh ơi dậy chuẩn bị đi làm đi Anh, muộn rồi đấy

Ôi, ta đang tỉnh hay mơ đây, em ơi đây là thiên đàng hay địa ngục vậy? Anh còn sống hay đã...

Anh nói linh tinh gì thế. Chuẩn bị xuống ăn sáng còn đi làm

Hân, xuống ăn còn đi học kẻo muộn con

Lêu lêu, bố dậy muộn hơn cả con nhé...

Ôi trời ơi, may quá, chỉ là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng thật đáng sợ.

Nhưng...

Phải từ bỏ chiếc chăn ấm áp này để dậy đi làm vào mỗi sáng mùa đông giá rét thì có lẽ ta thà tiếp tục với cơn ác mộng đó còn hơn... ôi điều đó mới thật sự đáng sợ, đáng sợ hơn cả ngày tận thế.

(chỉ mới nghĩ đến mà đã sợ són cả ra quần...)

Ngày sáng tác: 12/12/2012

Duyệt di chúc

Truyện vui & châm biếm

Trích: cuối tuần nằm nhà viết truyện... một tuần mới lại sắp bắt đầu.

Ông Tư Lĩnh vừa trút hơi thở cuối cùng vào sáng ngày hôm nay, xác vẫn còn đang nằm trên giường trong gian buồng của ngôi nhà 5 tầng bề thế với lối kiến trúc pháp được sơn màu vàng ở ngay đầu làng Hội Phụ. Họ hàng, con cháu, người quỳ thụp dưới giường mà than khóc nỉ non, người tất tả chạy ngược chạy xuôi lo công việc, khói hương tỏa ra nghi ngút. Trên gương mặt của tất thảy những người có mặt đều toát lên một vẻ sầu thảm, bi ai, có lẽ họ đang xót thương cho ông cụ, cho một kiếp người cả đời tần tảo sớm hôm thay vợ nuôi ba người con khôn lớn trưởng thành. Bà Sinh, vợ ông, ra đi từ khi cô con gái út tên Chi chưa đầy năm, người con trai cả mới mười hai, mười ba, còn người con trai giữa mới được 6-7 tuổi.

Thời đó, mấy căn bệnh hậu sản cũng nguy hiểm không kém gì các bệnh nan y bây giờ, chả thế mà người ta vẫn thường có câu: người chửa cửa mả là vì thế. Sau khi vợ mất ông quyết ở vậy gà trống nuôi con chứ không chịu tái giá vì ông nghĩ đến cảnh mẹ ghẻ con chồng. Nếu gặp bà tử tế thì không sao, rủi gặp phải bà chua ngoa, đanh đá thì các con ông sẽ khổ.

Đến giờ, cả ba người con đã đều trưởng thành, yên bề gia thất, con cái đề huề, người nào người nấy đều có công việc ổn định, có của ăn của để. Những tưởng ông sẽ được sung sướng an nhàn, để vui với cháu con thêm nhiều năm nữa... Vậy mà, đùng một cái ông lão ra đi chỉ sau một trận cảm.

Trong căn phòng đóng kín tại tầng 3, nơi những âm thanh ồn ào bị chặn lại gần hết bởi hai cánh cửa gỗ dày cộp. Bên trong căn phòng, có cả thảy

năm người, kẻ đứng, người ngồi, tất cả đều mặc trên người bộ áo xô trắng bên ngoài bộ quần áo màu đen, trên đầu quấn một vòng khăn xô màu trắng. Họ chính là các con trai, con gái, con dâu, con rể của người đang nằm dưới kia.

Trên chiếc ghế kê ở giữa phòng là một người đàn ông ước chừng hơn 40 tuổi, dáng người cao lớn, bệ vệ với mái tóc xù xoăn tít, điểm những sợi bạc xung quanh. Người đó là ông Mạnh con trai cả của ông cụ. Ông là chủ một doanh nghiệp có tiếng, một doanh nghiệp đang trên đà làm ăn phát đạt. Ông được coi là túc trí đa mưu nhưng lại có tiếng là người sợ vợ bởi nghe đâu ông bị bà vợ bắt vía.

Đứng ngay bên cạnh là bà Hiền năm nay độ chừng 38 tuổi vợ ông Mạnh, một người phụ nữ sắc sảo nhưng có phần chua ngoa, đanh đá và thực dụng. Tuy chỉ giúp chồng trong việc điều hành doanh nghiệp, nhưng hầu như mọi việc đối nội, đối ngoại xưa nay đều do một tay bà xoay sở. Mọi người sau khi tiếp xúc với bà ai ai cũng đều phải thốt lên: bà này đúng là chẳng giống với cái tên chút nào.

Trên chiếc giường kê ở góc nhà là Hùng, em trai ông Mạnh năm nay độ 36 tuổi, Anh là một bác sĩ thuộc khoa chấn thương chỉnh hình tại bệnh viện Bạch Mai, một con người của công việc và nghiên cứu. Cả người anh toát lên một vẻ tri thức với cặp kính dày cộp và khuôn mặt trắng trẻo, thư sinh. Ngồi chênh chếch với Hùng về phía tay phải, trên chiếc ghế dài là Lan. Lan năm nay chừng 35 tuổi vợ Hùng, cô hiện là một giáo viên tiểu học. Cô vốn xuất thân từ núi rừng nên có bản tính hiền lành, nhu mì. Cô yêu chồng và nhất nhất nghe theo lời chồng, có lẽ với một cô gái quen sống với nương với rẫy, với cỏ cây, hoa lá thì những xô bồ toan tính của cuộc sống cũng giống như những vết mực loang xấu xí mà bất cứ ai cũng đều không muốn nó dây vào vuông lụa trắng. Lan cũng giống một vuông lụa trắng cô đã quen sống một cuộc sống bình yên và biết vâng lời. Ngồi

kế ngay bên Lan là Chi năm nay độ chừng 30 tuổi cô em út bé bỏng của đại gia đình. Chi hiện đang là nhân viên cho một công ty đa quốc gia có trụ sở tại Hà Nội. Mặc dù đã ngoài 30 tuổi nhưng cô vẫn chưa lập gia đình, không phải cô không xinh xắn hay có vấn đề gì về tính cách mà ngược lại cô là một cô gái dễ thương, ưa nhìn, tính cách vui vẻ hòa đồng. Sở dĩ cô chưa lập gia đình vì còn đang mải phấn đấu cho sự nghiệp, hơn nữa, vốn là một người thích tự do nên chuyện chồng con lúc này đối với cô vẫn chưa thực sự quan trọng. Cô thường nói với đám bạn thân của mình rằng: lấy chồng thì dễ, nhưng lấy người thực sự hiểu mình mới là khó. Với tao chuyện chồng con không quá quan trọng, chỉ khi nào thật sự chán cuộc sống tự do tao mới lấy chồng, sinh con. Ấy nhưng, nói là nói vậy thôi chứ thỉnh thoảng cô cũng cảm thấy chạnh lòng khi có ai đó hỏi: khi nào thì lấy chồng? Hay khi nào thì cho ăn cỗ?..

Kì thực thì ngày đang còn là sinh viên cô cũng yêu say đắm một anh chàng khóa trên. Nhưng rồi vì nhiều lẽ mà đã chia tay, từ đó cô chưa yêu ai hay chính xác hơn là không thích yêu ai, mặc dù, quanh cô lúc nào cũng có bốn, năm anh chàng vây quanh tán tỉnh mà anh nào trông cũng đẹp trai, phong độ.

Ông Mạnh nhìn mọi người một lượt rồi vào đề: Bố vừa mới mất, vẫn còn nằm dưới kia, nhưng tôi vẫn phải gọi các cô chú lên đây để mà bàn liệu. Đáng lý ra tôi là trưởng, tôi có quyền quyết, nhưng tôi xưa nay vẫn thích dân chủ, hơn nữa, bố là bố chung nên tôi vẫn muốn hỏi ý kiến các cô chú xem ý các cô chú thế nào.

Hùng nãy giờ vẫn gục đầu tỏ vẻ buồn bã khẽ nhướn cặp mắt lên nhìn người anh của mình rồi thẽ thọt: Có chuyện gì xin bác cứ dạy, chúng em xin nghe.

Ông Mạnh vuốt vuốt chòm râu dưới cằm rồi đáp lời: Chuyện là thế này, tháng trước tự nhiên bố gọi tôi vào phòng rồi đưa cho tôi một bản di chúc

kèm theo những lời căn dặn. Có lẽ linh tính đã báo cho ông cụ biết là mình sắp đi xa.

Nói thật lúc nhận tờ di chúc tôi còn trách bố là sao bố lại lo xa thế, tự nhiên lại di chúc di chiếc làm cái gì. Ấy vậy mà…

Ông Mạnh bỏ lửng câu nói, với tay lấy chén trà đang để trên bàn đưa lên miệng nhấp một ngụm rồi khẽ đặt chén xuống, đoạn ông nói tiếp: Thật ra bản di chúc này cũng không có gì đáng bàn vì tất cả tài sản, đất đai, ruộng vườn bố đã chia cho mọi người cả rồi. Ai cũng đã có phần của mình, riêng cô út tuy là phận nữ lại chưa lập gia đình nhưng bố cũng chia cho cô một phần đất trong mảnh vườn ngôi nhà này. Việc này bố và các anh đã bàn qua ngày bố còn sống nên không có gì phải bàn thêm nữa, duy chỉ…

Nói đến đó ông Mạnh khẽ ngập ngừng

Bà Hiền thấy chồng ngập ngừng liền giục: ông cứ nói cho các cô chú ấy biết để còn lo liệu công việc chứ giờ không còn nhiều thời gian nữa đâu, chiều là nhập quan rồi. Bây giờ phải chuẩn bị ngay còn kịp, chứ ngồi mãi trên này không tiện. Bà con, làng xóm, họ hàng đang chạy đôn chạy đáo lo công việc mà không thấy có mặt con cái đâu thì họ lại xì xào rách việc.

Ông Mạnh gắt vợ: Biết rồi, tôi cũng đang định nói luôn ra đây.

Chi lúc này vẫn đang dấm dứt khóc khi nghĩ về người bố thân yêu, nghĩ về những hi sinh vất vả mà bố đã dành cho 3 anh em, thỉnh thoảng cô lại nấc lên vài tiếng. Ông Mạnh quay sang nhìn Chi rồi nói: thôi thôi, cô đừng có mà sụt sịt nữa, cô có để anh tập chung họp cho xong hay không đây? Muốn khóc thì tí nữa xuống dưới kia tha hồ mà khóc. Nghe ông Mạnh nói vậy Chi mím chặt môi lại cố ngăn tiếng khóc, mặc dù trong lòng cô vẫn đang trào lên một niềm tiếc thương khôn nguôi dành cho người bố kính yêu.

Thấy em đã ngưng khóc, ông Mạnh lại tiếp lời: Duy chỉ có 3 điều trong bản di chúc là tôi thấy chưa được hợp lý, nói đúng hơn là cần xem xét và thay đổi. Mặc dù, tôi biết từ xưa đến nay di chúc vẫn được coi là một văn bản mang tính thiêng liêng của người đã khuất gửi cho người còn sống và tất cả những gì được viết trong đó được coi là tâm nguyện cuối cùng của người đã khuất mà người còn sống phải có trách nhiệm thực hiện. Ấy nhưng, đó cũng chỉ mang tính lý thuyết, tôi là tôi theo trường phái thực tế. Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, thế cho nên nếu thấy điều gì chưa hợp thì ta nên điều chỉnh cho đúng.

Dường như đã thấy sốt ruột vì sự trình bày dài dòng của chồng nên bà Hiền vội chen ngang: Thôi thôi, toàn anh em trong nhà, ông rào trước đón sau mà làm gì, ông cứ nói thẳng ra cho các cô chú ấy biết để còn thống nhất cho nó nhanh chóng, chứ cứ dềnh dang mãi sốt ruột.

Lan vợ Hùng cũng tiếp lời: bác Hiền nói đúng đấy ạ, có gì xin bác cứ nói thẳng ra luôn để chúng em còn liệu ạ.

Ông Mạnh nhấp thêm một ngụm nước trà nữa rồi mới nói: tôi cũng định vào đề luôn đây, đang nói thì mọi người cứ nhảy vào chặn họng lại thì ai mà nói cho đặng. Thôi giờ tôi nói ngắn gọn thế này cho nhanh nhé. Trong di chúc bố để lại có 3 điều mà bản thân tôi không đồng ý là:

1- Tổ chức đám tang đơn giản, không kèn trống, hương hoa...

2- Không nhận tiền phúng điếu

3- Chôn cất theo phương thức truyền thống

Tôi là trưởng nên tôi xin ý kiến trước thế này để mọi người nắm được. Tất nhiên đây chỉ là ý kiến của riêng cá nhân tôi, chưa phải quyết định cuối cùng nên cũng chỉ mang tính chất tham khảo.

Về vấn đề thứ nhất sở dĩ tôi không đồng ý vì từ xưa đến nay, tiếng kèn trống vẫn được coi là khúc nhạc cuối cùng để đưa tiễn người đã khuất về với đất mẹ, hơn nữa, nó cũng như lời khóc thương của con cháu dành cho ông bà cha mẹ mình. Nếu bây giờ mà không có thì không được. Thế cho nên, tôi vẫn quyết định là phải có.

Về vấn đề thứ hai thì không biết ý mọi người thế nào, chứ riêng tôi thì tôi thấy chẳng tội gì mà lại không nhận. Thứ nhất, đó là tình cảm của mọi người, thứ hai đó cũng là lẽ thường tình ở đời, từ xưa đến nay vẫn thế. Mình đi họ, họ đi mình, họ đi mình, mình đi họ ấy vẫn được coi là việc tất lẽ dĩ ngẫu thôi.

Còn vấn đề cuối cùng thì tôi kịch liệt phản đối. Không biết mọi người nghĩ thế nào chứ tôi thì tôi cho rằng bây giờ là thời đại nào rồi mà vẫn còn theo cái nếp cũ, chôn xong rồi 3-4 năm lại đào lên cải táng, mất vệ sinh, quá mất vệ sinh. Ai làm được thì làm chứ tôi là tôi chịu, dù có là bố mình thì tôi cũng không dám nhảy xuống mồ mà vớt từng khúc xương lên tắm rửa xong rồi lại chôn xuống. Bây giờ là thời đại tiên tiến, hỏa táng rồi lấy cốt về mà chôn, đào sâu chôn chặt luôn cho nó an tâm. Tôi là tôi theo khoa học chứ tôi không theo mấy cái tập tục lạc hậu

Ông Mạnh vừa dứt lời thì Hùng tiếp lời: vậy ra đây là 3 điều mà bác bảo là còn băn khoăn?

Trong 3 điều này thì em đồng ý với bác hai điều là 1 và 3. Riêng điều thứ 2 thì em có ý tưởng như này: một phần cũng để thực hiện được di nguyện của bố, một mặt lại tạo phước đức cho con cháu. Theo em thì chúng ta vẫn nhận tiền phúng điếu nhưng sau khi đã đưa bố về nơi an nghỉ cuối cùng mồ yên mả đẹp chúng ta sẽ dùng số tiền đó để làm từ thiện, âu cũng là một việc làm hay và ý nghĩa. Không để Hùng nói hết bà Hiền đã nói ngay: từ thiện thì đã có các tổ chức xã hội họ lo cả rồi, thế nên, nếu nhà chú có của thì chú cứ đem đi làm từ thiện chứ đây là tiền của cả nhà tôi, nhà chú

và cô Chi thì theo tôi cứ tiền của nhà ai thì chia về cho nhà ấy, sau đó ai muốn làm gì thì làm, chú muốn làm từ thiện thì làm, chẳng ai cấm cản. Lan vợ Hùng thấy bà chị dâu ăn nói móc mỉa liền quay sang nhìn chồng rồi nói đỡ: vâng, nhà em suy nghĩ chưa thấu đáo xin hai bác bỏ qua. Em nghĩ hai bác là trưởng thì các bác quyết thế nào chúng em xin nghe theo thế đó.

Chi lúc này cũng đã lấy lại được bình tĩnh vội lên tiếng: em thì thế nào cũng được, anh chị bảo sao thì em nghe vậy. Riêng tiền phúng điếu của bạn bè em thì em cứ xin gửi anh chị để anh chị lo cho bố, còn em nghĩ tiền tuy có quý nhưng cũng chỉ là vật ngoài thân, không quan trọng bằng tình cảm của con người với con người mà trong trường hợp này là gia đình chúng ta. Cả đời bố đã vất vả lo toan cũng chỉ mong chúng ta lên người, mong chúng ta hòa thuận yêu thương lẫn nhau mà thôi.

Hùng nghe cô em gái nói vậy cũng tiếp lời: cô Chi nói rất đúng, em cũng xin gửi anh chị cả phần của chúng em để anh chị lo công việc cho bố được chu toàn. Bọn em tuy không giàu có, khá giả bằng anh chị nhưng chúng em có công việc ổn định nên cũng không cần dùng đến số tiền đó.

Ông Mạnh lại nhấp thêm ngụm trà rồi nói như phân trần: Ấy ấy, cô chú cứ suy nghĩ cho thấu đáo rồi hẵng quyết định, không phải anh tham lam gì nhưng anh chỉ phân tích ở góc độ cuộc sống, chứ số tiền đó nào có thấm là bao so với anh chị. Nhưng anh là chủ 1 doanh nghiệp nên anh có sự tính toán cân nhắc theo tình hình thực tế. Mọi thứ đều phải được tính toán cẩn thận thì công việc mới trơ tru được.

Bà Hiền từ nãy đến giờ có vẻ muốn nói lắm rồi nhưng thấy ông chồng cứ thao thao bất tuyệt nên đành im lặng, nên khi vừa thấy ông Mạnh dứt lời bà vội nói luôn: Thôi giờ các cô chú ấy đã nói vậy thì theo tôi cứ thế mà làm cho kịp. Nói đoạn bà đứng lên đi về phía cửa, khi gần đến cửa bà quay lại nói với mọi người: Thôi tôi xuống nhà trước để còn quán xuyến

công việc, mọi người cũng nên bàn cho nó nhanh nhanh lên rồi còn xuống mà thu xếp công việc, sắp đến giờ nhập quan đến nơi rồi, nói đoạn bà mở cửa bước ra.

Khi cánh cửa khép lại ông Mạnh vội lên tiếng: Cô chú cũng biết tính chị rồi, lúc nào cũng vậy thôi nhưng mà không quyết được gì đâu, mọi chuyện đều do anh quyết hết. Nhưng dù sao thì anh thấy bà ấy nói cũng có lý, cứ như lời các cô chú là anh thấy ổn rồi. Nếu các cô chú không còn ý kiến nào khác thì coi như ta đã duyệt xong bản di chúc bố để lại. Bây giờ, ta giải tán để còn xuống lo công việc. Thấy mọi người không ai lên tiếng ông Mạnh rút điện thoại ra bấm số gọi: alo Minh đấy à? mọi chuyện đúng như dự kiến, chú triển khai công việc luôn cho anh để còn kịp nhé… rồi rồi chú cứ an tâm… đâu khắc có đó.

Dưới nhà, khói hương vẫn nghi ngút, tiếng khóc xen lẫn với những tiếng bước chân, tiếng bàn tán xôn xao, tiếng kê bàn ghế, tiếng rửa chén bát… tạo lên một thứ âm thanh hỗn tạp mà ta vẫn thường nghe thấy ở bất cứ một đám tang nào.

Phía ngoài sân, đội nhạc điếu đang chuẩn bị đồ nghề, người bắc loa, người sắp trống, người thử kèn… một đám tang thật sự sắp bắt đầu.

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Truyện bẩy ngày

Truyện vui & châm biếm

Hôm nay, tại trang viên của Ngài Moon diễn ra một cuộc họp vô cùng đặc biệt. Đó là cuộc họp bất thường của anh em nhà thứ. Thứ ở đây là các ngày trong một tuần chứ không phải thứ hạng, thứ tự... Bình thường, đáng lý ra anh em họ chỉ họp mặt nhau một lần vào ngày cuối cùng của tháng. Thế nhưng hôm nay mới là giữa tháng mà đã có giấy mời họp thì quả thật là một sự lạ. Chủ trì cuộc họp vẫn là Bác chủ Nhật người nhiều tuổi nhất, Bác đã về hưu nên cũng được coi là người rảnh rang, cũng chính vì rảnh nên Bác thường xuyên cập nhật tin tức thời sự nóng hổi trên đủ mọi phương tiện thông tin đại chúng, đủ mọi thứ kênh: ti vi, đài báo, trên FB, báo mạng và có khi cả mấy trang báo lá cải... Cũng chính sự hiểu biết thông kim bác cổ ấy mà mọi người kính nể Bác, Cũng như ao ước được như Bác...

Khi tất cả đã yên vị, Bác chủ nhật lật đật tiến về phía bục, lôi cặp kính lão đưa lên mắt, dòm tất cả một lượt rồi thủng thẳng: e hèm... như vậy là đông đủ cả... Tốt... Tốt...E hèm... Xin chào tất cả anh em nhà thứ. Hôm nay, sở dĩ tôi phải triệu tập gấp anh em lại vì đang có một vấn đề vô cùng nóng hổi, phải nói là nóng hơn cả cái nóng của mấy ngày hôm nay Cộng lại.

Ở dưới có tiếng xì xầm: có việc gì thế nhỉ? Có chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng thế nhỉ???

Trật tự, trật tự...đề nghị mọi người không làm ồn

Cái sự vụ này tưởng chừng như không liên quan gì đến anh em nhà thứ chúng ta nhưng ngẫm ra lại có một sự liên quan rất mật thiết đấy các chú ạ.

Thứ 4: Có chuyện gì thì xin bác cứ nói thẳng đi ạ, bác cứ úp úp mở mở làm chúng em hồi hộp, tò mò quá

Ấy, gượm đã nào, chuyện gì thì cũng phải có đầu có đũa, có trước có sau nó mới thông suốt, chứ lúc nào cũng vội vội, vàng vàng, nhanh nhanh, chóng chóng thì hỏng.

Nhưng thôi, tôi cũng không để các chú phải đợi lâu, việc mà tôi muốn nói đến là việc mà báo chí gần đây đang ầm ĩ cả lên đấy, nếu chú nào chăm cập nhật thông tin thì ắt hẳn sẽ nắm được.

Thứ 2 nhanh nhảu: À ý bác là việc hot girl Ngọc Trinh bị tung ảnh nóng lên mạng đúng không ạ? hì hì, em ngọc Trinh thì hot không phải hỏi

Chủ nhật: Ấy ấy, Không phải, không phải, chú đừng phát biểu hàm hồ.

Thứ 5: Nếu không phải vậy thì đích thị là việc công nhân Bình Dương đập phá nồi cơm của chính mình rồi, việc này em có nghe phong thanh mấy hôm trước.

Chủ nhật: Đấy đấy, gần đúng rồi đấy, rộng hơn tí nữa là chuẩn khỏi cần phải chỉnh

Thứ 5: Rộng hơn ạ, xem nào, xem nào...Thôi em chịu, có gì bác nói luôn cho bọn em biết với

Chủ nhật: Thôi được, thôi được, thì cũng như chú 5 vừa phát biểu, vụ công nhân ở Bình Dương đập bể nồi cơm của mình đấy, vậy các chú thử nghĩ xem nguyên nhân tại sao?, vì lý do gì?, chả phải tất tần tật đều do cái giàn khoan HD -981 gây ra sao, mà cái giàn khoan ấy là của ai? Của thằng Trung Quốc chứ của ai, đúng không nào?

Thứ 5: à, ý Bác muốn nói đến vụ Biển Đông chứ gì?, ôi giời việc đó thì bọn em cũng có nghe qua nhưng thú thực bọn em bận quá nên chưa có thời gian mà tìm hiểu bác ạ.

Chủ nhật: Ấy chết, vận mệnh của quốc gia, dân tộc mà các chú cứ coi như trò đùa, Bảo sao...

Nhưng thôi muộn còn hơn không? Hôm nay tôi triệu tập các chú đến đây, trước là để gặp mặt, sau là để hỏi xem các chú suy nghĩ thế nào về vấn đề này? Biết đâu chúng ta lại có thể bàn định ra một phương án nào đó giúp ích cho quốc gia đại sự.

Trước hết tôi muốn nghe ý kiến của chú thứ 2, chú là người trẻ nhất, chắc hẳn thường xuyên nắm bắt thông tin, chú cho ý kiến xem nào?

Thứ 2: Dạ thưa, Em ít tuổi nhất, đáng nhẽ phải kính lão đắc thọ, nhưng nay Bác đã hỏi thì em cũng xin thưa. Em tuy trẻ nhưng yếu lắm bác ạ, thân thể gầy gò, ốm yếu, lại bị bệnh...thèm ngủ nên sở thích và mối quan tâm duy nhất của em là ngủ, ngoài ra em chẳng muốn quan tâm đến cái gì sất. Người em lúc nào cũng uể oải, mền mệt nên có mấy khi em lên mạng đọc thông tin đâu, với lại em cũng là người lắm công, lắm việc vặt nên có mấy khi rảnh mà đọc với cả xem. Bác thứ lỗi chứ việc quốc gia đại sự em xin phép không tham gia ạ.

Chủ nhật: Thật chán cho chú, trẻ tuổi mà suốt ngày chỉ biết ngủ, không lo thể dục thể thao, khéo có ngày chú đi trước cả anh đấy.

Chủ nhật: E hèm... giờ thì tôi muốn nghe ý kiến của các chú thứ 3, 4, 5

Thứ 3: Em xin phép đề nghị bác thứ 5 thay mặt anh em trả lời ạ

Thứ 5: Ấy ấy, các chú cứ đùn đẩy cho anh, anh biết trả lời sao bây giờ, thôi thì chú thứ 4, chú mau mồm mau miệng trả lời giúp anh đi

Thứ 4: Biết trả lời sao bây giờ??? nhưng thôi bác 5 đã có lời em cũng xin mạnh dạn đưa ra ý kiến của mình. Như bác chủ nhật và anh em đã biết, tôi với anh năm và em ba cùng làm cho một công ty, mà lại là công ty tư nhân mức độ bận rộn thì không ai có thể hiểu bằng anh Năm và em Ba đây. Thời gian làm việc còn chẳng đủ, nhiều khi phải ở lại OT tối mắt tối mũi thì thời gian đâu mà đọc với cả tìm hiểu. Nói dại chứ nếu cái thằng Trung Quốc nó có oánh mình thật, thì lúc nào có lệnh tổng động viên lên đường nhập ngũ có lẽ phải đến lúc đó em mới biết chứ không thì em cũng chịu. Xem ra vấn đề này bác hỏi anh Sáu, anh ấy dù sao cũng làm công ty nhà nước có nhiều thì giờ rảnh rỗi, chắc sẽ nắm bắt hơn bọn em đấy ạ.

Chủ nhật: Rõ chán, nhưng thôi thế cũng được, chú thứ 6, chú cho chúng tôi nghe ý kiến của chú xem nào?

Thứ 6: Chú 4 nói như vậy là hơi phiến diện, anh tuy làm công ty nhà nước nhưng cũng có lúc rảnh lúc bận, lúc bận tối mắt tối mũi thì không thấy ai khen, cơ mà cứ rảnh rảnh 1 chút là lại có người nói ra nói vào. Nhưng thôi tôi cũng không chấp vặt, việc mình mình làm, Nhưng thú thực với bác cả, em cũng ít khi quan tâm đến mấy vấn đề thời sự, chính trị. Em là em chỉ quan tâm đến mấy em chân dài, chân ngắn, mấy em người mẫu diễn viên thôi, mọi người cũng phải thông cảm cho em, em ngần này tuổi rồi mà chưa vợ, nên em cũng cần...tự tìm niềm vui cho bản thân mình chứ.

Mà xem ra vấn đề này bác nên hỏi anh 7 vì anh 7 là dân nghệ sĩ, làm việc tự do nên có nhiều thời gian, chắc anh ấy nắm được tình hình.

Thứ 7: Ấy dà, sao chú lại lôi anh vào, anh rảnh thật nhưng anh là dân nghệ sỹ, anh chỉ quan tâm đến thơ ca hò vè, rồi ảnh ọt chứ có khi nào quan tâm đến vấn đề thời sự đâu mà nói. Bác và các chú cứ hỏi em về máy ảnh, về thơ ca thì em còn trả lời được chứ về trính trị, thời sự thì em xin kiếu.

Chủ nhật: Thật là, nghe các chú trả lời cũng bằng thừa, vận mệnh của quốc gia, dân tộc mà chú nào cũng tậm tịt, cũng như gà mắc tóc. Chú 2 chỉ lo ăn lo ngủ, chú 3, 4, 5 chỉ biết công việc với công việc

Chú 6 suốt ngày chỉ lo gái gú, gặp chú thứ 7 thì gặp đúng ông văn nghệ sỹ, lúc nào cũng như trên mây...haizz tôi thật không hiểu nổi các chú. Ai cũng chỉ bo bo nghĩ cho mình, ai cũng muốn sống cuộc sống riêng của mình, không ai quan tâm đến cuộc sống xung quanh gì cả. Các cụ đã có câu: nước mất thì nhà tan, thử hỏi đến lúc đó các chú có còn được ngủ ngon, được ngắm gái đẹp, được rảnh rang mà làm thơ, đuổi hoa bắt bướm nữa không??? hay sẽ thành bọn nô lệ sáng chui vào hầm mỏ, tối trở về nhà với khuôn mặt như quỷ đói hả??? Tôi thấy thật thất vọng vì các chú

Thứ 7: Anh cả, em xin lỗi, bọn em sai rồi...hị hị

Chủ nhật: Anh nóng nên hơi nặng lời có gì mong các chú bỏ qua, nhưng anh nghĩ từ nay các chú phải nên tự thay đổi mình, phải sống khác trước đi, chú thứ 2 trẻ tuổi phải bớt ăn bớt ngủ, dành nhiều thời gian mà làm những việc có ích cho gia đình, cho xã hội. Chú 3, 4, 5 làm việc chăm chỉ là tốt nhưng cũng nên dành thời gian giải trí, và tìm hiểu mọi thứ xung quanh, như vậy cuộc sống mới thật sự có ý nghĩa. chú 6 có nhiều thòi gian thì nên cập nhật thông tin để có thêm kiến thức, tri thức là vốn quý, bất kể thời đại nào người ta cũng sẽ luôn quý trọng những ngườicó tri thức chú có hiểu không? Có tri thức không những giúp ích được cho bản thân mà còn giúp ích cả cho xã hội nữa. Còn chú 7 từ nay cũng nên bơn bớt cái tính nghệ sỹ đi một chút, hướng tới cái đẹp là tốt nhưng cũng phải gắn liền với thực tế để những gì mình tạo ra sẽ được phục vụ tốt nhất cho cuộc sống. Các chú thấy anh nói có đúng không?

Thứ 7: Bác cả nói chí lý, từ nay bọn em sẽ sửa, sẽ xin nghe theo lời chỉ dạy của Bác

Thứ 5: Em xin phép có ý kiến, nhân dịp hôm nay có đông đủ anh em, em xin đề nghị chúng ta ra Hải Xồm làm một chầu cho vui vẻ, mọi người thấy thế nào?

Thứ 2: Đúng đấy, đúng đấy, anh em mình ra Hải Xồm đi

Chủ nhật: Sao bình thường chú thứ 2 nhìn ủ rũ thế mà cứ nghe nói đến ăn, chơi là chú lại nhiệt tình và mạnh mẽ thế nhỉ??

Thứ hai: Hì hì, bác cứ trêu em, em đã hứa là sẽ sửa rồi mà

Chủ nhật: Thôi được, anh em ta lên đường thẳng tiến tới Hải Xồm quán, à mà này chú thứ 4, chú gọi điện xem anh bạn Moon của chúng ta đang ở đâu, rủ đi cho vui. Anh bạn Moon uống cũng hơi bị được đấy khà khà.

Thứ 4: OK let's go

Ngày sáng tác: 22/05/2014

Lý sự con muỗi

Truyện vui & châm biếm

Trích tuyển tập: Mỗi ngày một truyện vui cho đời thêm ý nghĩa

Chuyện kể rằng:

Xưa xửa xừa xưa (nói chung là rất xưa). Kể từ ngày, loài người xuất hiện trên trái đất thì loài muỗi cũng xuất hiện. Chẳng thế mà nhiều người (không biết bạn có nằm trong số những người đó không thì tôi không biết) đã biết rằng nếu như ngày nay ta có câu: muỗi đốt inox thì cách đây hàng ngàn năm trước: cụ của cụ của cụ chúng ta cũng đã từng có một câu tương tự: muỗi đốt khủng long (xem trong cuốn: sự phát triển của loài người chương 6 trang 1337 dòng thứ 29 từ dưới lên của tác giả: chả ai biết)

Ấy nhưng, câu chuyện hôm nay, không phải đề cập đến vấn đề inox hay khủng long mà là để đề cập trực tiếp đến... Lũ Muỗi. Phải gọi là lũ vì có lẽ không còn từ nào trên đời này tốt hơn, chính xác hơn để chỉ về cái sự đông, nhiều và láo của chúng. Đông và nhiều thì hẳn rồi, còn láo thì thật không biết phải nên nói thế nào cho phải, chỉ biết rằng bọn chúng: Đốt mọi lúc, mọi nơi, đốt vô tội vạ, vô ý thức. Người bị đốt thì bất kể nam thanh nữ tú, nam phụ lão ấu... và nhất là địa điểm đốt thì cứ gọi là every where: chả kể chỗ nào, cứ hở đâu là đốt đó.

Bị đốt nhiều sẽ làm cho con người ta nổi cáu mà đã cáu thì xin đừng hỏi bố cháu là ai. Ván này cứ gọi là kiện lên tận trung ương chứ không nhàng nhàng ở mấy tầm địa phương nữa. Vậy là, vội thảo cái đơn để kiện: Ông Giời

Vậy lý do tại sao tôi lại kiện Ông Giời? mà không phải là Lũ Muỗi khốn nạn kia, âu cũng vì cái suy nghĩ sau:

Mọi sinh linh trên trái đất này đều: một là do chúa sinh ra hai là do Ông Giời tạo ra, mà mình vốn không theo đạo, không chơi với Anh jesu thì chỉ còn biết kiện Ông Giời chứ còn kiện ai nữa. Xét một cách toàn diện thì kiện Giời là chuẩn không cần phải chỉnh. Vậy là chuyển ngay cho ông một lá đơn kiện với nội dung như sau:

Cộng hoà xã hội à quên Thiên Hà xã tắc...

Đơn kiện... Ông Giời

Tên con là: Mùn Ngai biệt danh A Tủn. Con đại diện cho xã hội loài người và đặc biệt là đại diện cho những ai đã từng bị... Muỗi đốt

Xin trình bày đơn kiện như sau:

Trong xã hội, mọi người sinh ra đều có quyền bình đẳng, không ai được phép làm tổn hại đến sức khỏe, nhân phẩm, danh dự của ai. Theo khoản A điều B hiến pháp một nước nào đó cũng đã nói: với bất cứ hành vi xâm phạm nào làm ảnh hưởng đến sức khỏe, tinh thần của một ai đó thì sẽ bị xử phạt theo khoản X Y Z. Luật pháp đã ghi rõ dành dành ra đó. Ấy vậy mà hà cớ làm sao năm lần bảy lượt à mà không nghìn lần, vạn lượt lũ muỗi do ngài tạo ra nó lại dám làm tổn hại đến con, đến những người thân, không thân và chả quen của con. Người ta thường nói: con dại thì cái mang. Nay con nó dại rồi thì ông phải xử lý sao cho con tâm phục, khẩu phục thì con mới hả lòng, hả dạ. Bằng không thì con xin phép cười khẩy một cái rồi sau đó thẳng tay mà đàn áp, gặp đâu là con oánh đấy, gặp đâu là còn đốp đấy. Lúc đó, thì xin phép ông đừng cho con là loại sát nhân máu lạnh, không có lòng từ bi bác ái, không biết thương hại chúng sanh...

Rất mong ông sớm đòi lại công bằng cho con, cho gia đình, bạn bè, thân bằng cố hữu, đại chúng sanh loài người chúng con.

Con xin chân thành cám ơn và ngàn lần cảm tạ

Đơn gửi đi bằng đường email nên cũng khá nhanh. Ngay ngày hôm sau đã có mail phản hồi của Mr Giời tức Ông Giời (thật là vi diệu, thật không thể tin nổi). Theo đó thì đúng giờ dần, ngày ngọ, tháng tuất, năm mùi tôi sẽ phải lên Thiên Đình một chuyến để nghe Giời phán xét.

Vậy là vội vội vàng vàng thu xếp công việc, khăn gói lên đường.

Chả dư giả mấy nên nào đâu dám đi mây ôm. Đành phải qua bác Táo mượn tạm con cá chép (phương tiện Bác vẫn thường dùng mỗi dịp về Giời). Sau dịp 23 tháng chạp Bác không dùng đến cá vì tiền nhiên liệu đang tăng cao. Hàng ngày, ngoài đi bộ thì xe đạp là phương tiện Bác hay dùng nhất. Bác bảo: ngày nào cũng đi cá có mà chết tiền, làm chả đủ nuôi cá thì sống sao nổi, lấy tiền đâu mà nuôi mấy đứa táo con đang học ở mấy trường top đầu ngành giáo dục. Vậy là sau dịp lên chầu Giời, Anh cá được Bác cẩn thận gói ghém và treo tạm ở gác bếp, thành thử ra nó bị xuống cấp. Mượn cá của Bác xong tưởng tiết kiệm được ít tiền hoá ra cũng chẳng tiết kiệm được là bao vì phải mất: 30k tiền rửa cá, 180k tiền sửa chữa, bảo dưỡng duy tu, tổng cộng cũng hơn hai xịch. Ngẫm nghĩ: biết thế làm chuyến mây ôm cho nó lành. Giá đâu cũng chỉ có 450k mà được cái vừa êm lại vừa an toàn. Nhưng thôi, có phương tiện đi lên Giời là tốt rồi, chỉ mong mau mau chóng chóng lên tới nơi để mà trút hết những điều bức bối bấy lâu nay.

Thiên Đình ở ngay trước mắt, nguy nga và tráng lệ, xem ra Ông Giời cũng thuộc hạng dân chơi và chịu chi: Trên hai trụ cổng là hai em nghê xinh xắn với cái đuôi xoăn tít nhìn khá cute. Hai bên cổng là hai em rồng bề thế, đáng yêu nhưng xem chừng cũng khá dữ tợn. Mới bước đến gần mà hai em ấy đã thở phì phì mang đầy tính chất hăm doạ, ra chiều muốn ăn tươi nuốt sống lấy kẻ đối diện, làm tôi sợ mất mật, tí nữa thì són ra quần. May có Anh Lôi ra lôi vào chứ không thì có mà bố bảo cũng chả dám.

Vào đến nơi, ngước mắt lên trên bệ rồng đã thấy Ông Giời nghiêm trang, vững trãi trên chiếc sofa màu đỏ huyết dụ theo mốt Tàu những năm Tống. Ông diện Bộ pijama màu vàng có thêu mấy con bướm đậu trên đoá sen. Tay ông vuốt vuốt bộ râu theo phong cách quý tộc Pháp những năm 30 của thế kỉ trước. Đầu ông đội chiếc mũ ô sa cũng vàng chói lọi. Trông Ông khá đạo mạo và vương giả.

Tôi cúi đầu thi lễ theo kiểu nhà Thanh pha chút lễ nghi của quý tộc Anh. Ông nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân rồi hắng giọng: e hèm ngươi chính là kẻ đã dám đâm đơn kiện ta?

Đơn ta đã xem, ý ta đã hiểu. Hôm nay ta vời ngươi lên đây để giải quyết một lần cho nó xong, chứ dềnh dang mệt mỏi mà thiên hạ nó lại khinh ta không làm được việc gì thì không còn ra cái thể thống gì sất nữa.

Kia là lão muỗi, đại diện cho họ nhà muỗi. Ta cũng đã cho gọi lên để nhà ngươi đối chất.

Ô hô hoá ra là có cả nhân vật chính của chúng ta ở đây cơ à? Nếu Ông Giời không nói thì nhà cháu cũng không để ý vì lão bé quá, cứ xíu xịu xìu xiu thế kia thì làm sao mà thấy. Ấy nhưng mà nhớ lại thì rõ ràng từ khi bước chân vào điện rồng cứ thấy tiếng e e ở đâu. Lại đang tưởng trên này nuôi con gì làm cảnh và những tiếng e e đó là do nó đang hót cho vui cửa vui nhà. Tôi đánh mắt sang theo hướng tay Ông Giời chỉ, nhìn thật kỹ thì thấy 1 nhân vậy bé tí. Lão bận một bộ cánh với những sọc ngang vằn vện trông khá bắt mắt. Lão có một cái mũi dài, nhọn và nhiều râu. Đôi cánh của Lão cứ đập lên, đập xuống liên hồi nhìn đến chóng cả mặt. Họng lão phát ra những tiếng e e nghe thật nhức óc. Lão nhìn tôi với ánh mắt không mấy thiện cảm, cảm tưởng như đang muốn trực lao vào để mà hút chích tôi cho thỏa thuê. Ở lão hiện ra một sự căm tức pha chút thèm muốn rõ rệt.

Lão nhìn tôi, tôi nhìn lão còn Ông Giời thì hết nhìn tôi lại nhìn lão rồi nhìn sang Anh Lôi. Và rồi dường như muốn xoá tan cái không khí im lặng đáng sợ đó ông hắng giọng lên 3 tiếng. Sau 3 tiếng hắng giọng ông

chậm dãi nói: hai ngươi đều là do ta tạo lên, tính theo y học thì đều là con lai đời F1 của ta. Xét về mặt di truyền học mà nói thì hai ngươi đích xác là Anh em với nhau. Mà đã là Anh em thì phải như chân với tay, như răng với môi, môi hở răng lạnh, tay đau, chân buồn... chứ???

Hà cớ làm sao mà lại quay lưng với nhau để đến nỗi lôi cả ta ra mà... Kiện

Tôi vội thưa: bẩm ông, như ông nói thì con với Anh Muỗi đây là Anh em, nếu quả có như vậy thì con thấy Anh Muỗi đây đáng tội gấp hai ba lần nữa là đằng khác. Người xưa có câu: Anh em như thể chân tay, ấy thế mà Anh muỗi và họ hàng nhà Anh ấy sao lại cứ nhằm chúng con ra mà đốt vào chân tay đến nỗi sưng vù cả lên là cớ làm sao. Mà đâu chỉ một lần 2 lần cho cam. Đằng này cứ hở ra là Anh ấy đốt, thật không thể nào chịu nổi. Đến nước này thì con cũng xin từ mặt Anh ấy luôn chứ chẳng thèm coi là máu mủ ruột già gì nữa.

Không để tôi nói hết, lão Muỗi liền lao đến trước mặt Ông Giời mà thưa rằng: Bẩm ông, như ông đã biết: họ nhà muỗi chúng con tồn tại được là nhờ đi hút máu các loài khác, trong đó có con người đây. Đó là nguồn sống duy nhất của chúng con. Nếu không có nguồn sinh dưỡng đó thì chắc họ nhà con nguy mất. Mà ông cũng thử nghĩ mà xem: chúng con bé tí tị tì ti thế này, trong khi con người to lớn là thế thì con đây xin tí tị tì ti huyết thì cũng có làm sao đâu. Như dưới hạ giới đấy ạ: họ xây các công trình lớn, bé... mà dù lớn hay bé thì mỗi ông cũng phải làm một tí, mỗi ông ăn một tí, mỗi ông đục một tí, to đục to, bé đục bé mà công trình nó vẫn cứ sừng sững có sao đâu. Xét ra thì thấy Anh người đây cứ làm quá lên, chứ mọi chuyện nó rất chi là bình thường, chả khác gì công an phường bắt cướp.

Nghe đến đó tôi thấy bực mình quá đỗi liền chỉ mặt lão Muỗi mà nói: Cha chả cái nhà Anh này. Đã ăn cướp còn già mồm. Nào đâu chỉ có đốt không đâu. Các ngươi còn lây cho chúng ta biết bao căn bệnh quái ác, điển hình là bệnh sốt xuất huyết, sốt rét. Biết bao người đã chết vì lũ Muỗi đáng ghét các ngươi, ngươi có biết không? Như thế là giết người rồi đấy chứ không phải dạng vừa đâu...

Lão muỗi khẽ cười khẩy một cái rồi vẫn cái giọng kẻ cả lão nói: Anh nói thế là hơi quá. Đâu có bao nhiêu đâu. Người nào bị là người ấy... Xui thôi. Cũng giống như giao thông dưới hạ giới ấy. Cùng đi trên đường mà có Anh bị tai nạn Anh không. Thế mới có câu: đen thì phải chịu chứ đỏ thì... Quên đi

Nói rồi lão quay mặt tỉnh bơ

Tôi định lao đến túm cổ để cho lão một trận thì Ông Giời ngăn lại: Này này tên người kia. Ngươi đừng có manh động. Có chuyện gì thì từ từ tính. Dù sao ta vẫn còn ở đây cơ mà

E hèm: Ta đã nghe hết ý kiến trình bày của các ngươi và ta cũng hiểu nỗi khổ của mỗi bên. Thôi thì con dại cái mang ta không thể bênh bên này mà xử ép cho bên kia được. Vậy ta có ý thế này:

Với con người thì việc bị muỗi đốt, rồi lây bệnh là điều khó chịu, để lâu sẽ thành ra ức chế. Mà nhất là bị lây bệnh từ loài muỗi thì quả thật không thể chấp nhận được. Còn với họ hàng nhà muỗi nếu không có máu của con người thì cũng không thể tồn tại được. Ấy thế nhưng nếu ta để cho con em mình lâm vào cảnh diệt chủng thì thật không nỡ. Vậy cho nên ta thiết nghĩ, mỗi bên chịu thiệt một tí cho dĩ hoà vi quý: Muỗi bây giờ phải hạn chế đốt người. Khi nào vật quá thì làm tạm một bi, chứ đừng bạ đâu đốt đó.

Còn với loài người, ta ban cho cây: vợt muỗi thần chưởng để khi nào bức xúc quá thì xử tạm mấy Anh cho bõ tức. Lâu nay có nhiều người bị chết bởi các căn bệnh do Muỗi gây ra thì nay lấy mạng đổi mạng cũng là lẽ công bằng.

Hiện tại ta mới chỉ nghĩ được đến đó. Khi nào có phương án khác ta lại gọi các ngươi lên bàn định tiếp.

Còn bản thân ta, ta cũng xin nghiêm túc kiểm điểm bản thân, sẽ không lăng nhăng bậy bạ nữa kẻo lại cho ra đời những loài không những không có ích cho cuộc sống lại còn gây hại cho bá tánh. Ta sẽ chấp nhận tự phạt bằng cách "kiêng" trong 10 ngày (1 ngày trên thiên đình bằng 1 năm dưới hạ giới) không ABC, ABC nữa. Các ngươi thấy ý ta thế nào???

Tôi tuy có hơi thất vọng về cách xử chả đâu vào với đâu của Ông Giời, nhưng thiết nghĩ chắc cũng chả thể làm gì hơn nên đành ấm ức chào từ biệt ra về. Quay sang vẫn thấy cái bản mặt dương dương tự đắc của lão Muỗi mà tức nổ đom đóm mắt.

Tay tôi siết chặt chiếc vợt muỗi thần chưởng do Ông Giời ban cho còn trong lòng bỗng trào lên một sự thôi thúc: trả thù. Tôi khẽ đọc mấy câu thơ vừa chợt loé lên trong đầu:

Thù kia ta quyết không tha

Muỗi kia ta quét sạch nhà nay mai

Được rồi, các ngươi cứ chờ xem hừ hừ

Note: truyện viết nhân dịp vừa mua được... cái vợt muỗi

Ngày sáng tác: 04/05/2021

Vụ kiện cái cối vỡ

Truyện vui & châm biếm

Trích: Vụ kiện có một không hai và đã thành giai thoại ở làng tôi - Chuyện thật mà tưởng như đùa.

Ngày nảy ngày nay, ở làng Hội Phụ, có hai bà vô cùng nổi tiếng, nổi tiếng đến mức trẻ con trong làng mới nghe thấy tên đã lật đật chui vào gầm giường trốn, gà đang gáy cũng phải im bặt - ấy là bà H và bà T. Hai bà đều có tiếng là chanh chua, ghê gớm, sẵn sàng cãi nhau với bất cứ ai, bất cứ nơi nào. Nói về độ ngang thì cua còn phải gọi hai bà bằng cụ.

Khổ nỗi, hai bà lại sống sát vách nhau, sát đến độ gà nhà bà H có thể nhảy tường sang đẻ trứng bên chuồng gà nhà bà T, còn tiếng chửi của bà T thì có thể xuyên tường sang ru ngủ... con chó vện nhà bà H.

Bà H có tiếng chanh chua, mới sáng sớm tinh mơ đã nghe tiếng bà dạy chồng bằng... loa mồm:

Ông đúng là cái đồ đàn ông ăn hại, sống chỉ tổ chật đất, chật nhà!

Bà T cũng chẳng kém cạnh, trưa nắng chang chang vẫn thấy oang oang mắng con:

Mày mà còn ăn vụng cá kho thì tao đánh tuốt xác mày ra, tao ném cho chó nó tha.

Cả làng gọi hai bà là "song sát cãi lộn vương", đi đâu cũng dắt theo hai tiếng "thị phi”, tiếng đồn vang xa, bay khắp làng trên, xóm dưới.

Một hôm, bà T sang gõ cửa bà H, lễ phép như người ta đi hỏi vợ:

Chị H ơi, chị cho em mượn cái cối đá về giã cua làm bát bún cho thằng Tũn nó ăn, dạo này nó cứ ốm tong, ốm teo thấy mà thương, tiện thể em xin biếu chị một bát ăn lấy thảo.

Bà H vốn chẳng phải người dễ mềm lòng, nhưng nghe đến bún cua thì cũng tặc lưỡi:

Ừ, cô cứ lấy mà giã. Nhớ rửa sạch, phơi khô, trả đúng chỗ, sai một ly là tôi kiện...

Ấy thế mà trời xui đất khiến thế nào, cái cối đá, thứ từng giã nát bao nhiêu con cua cũng đến ngày quy tiên. Bà T vừa giã được hai hai ba giã đã "rắc" một tiếng, cái cối bổ đôi như củ khoai lang bị bẻ nửa. Bà T mặt tái xanh như đít nhái, lập cập chạy qua nhà bà H, vừa chạy vừa la oai oái:

Ối chị H ơi là chị H, em... em lỡ tay... cái cối... nó... vỡ mất rồi... em... em...

Chưa kịp nói hết câu, bà H từ trong nhà lao ra, miệng gầm lên:

Cái gì? Cái cối gia truyền nhà tôi từ đời ông bà cố nội, bao lâu nay có sao đâu mà cô vừa mượn có một tí đã vỡ?

Thì em có biết đâu, em vừa mới giã có hai ba giã nó đã vỡ toác ra làm đôi. Mà thôi, cái cối chứ có phải cái gì to tát đâu, vỡ thì em mua đền cho chị cái mới, đẹp hơn, xịn hơn, em sẽ lên tận chợ huyện mua cho chị, chị cứ an tâm.

Cô nói hay nhỉ, cái cối này là vật gia truyền nhà tôi, gắn bó bao nhiêu kỉ niệm từ thời tôi còn cởi chuồng. Khi lấy chồng, nó cũng là của hồi môn của bố mẹ tôi cho tôi, chứ đâu phải cái cối thường mà cô bảo đền là đền.

Tôi không cần cối mới! Tôi cần đúng cái cối cũ của tôi, cái cối có hồn có vía nhà tôi. Cô làm sao thì làm, trả cho tôi đúng cái cối nhà tôi còn nguyên xi, lành lặn như lúc cô mới mượn.

Ơ bà này hay chửa, cối vỡ rồi thì làm sao mà trả cho bà như lúc chưa vỡ được. Bảo tôi ăn hết một con trâu thì em ăn được, chứ đền như bà nói thì tôi chịu.

Cô không chịu, cũng phải chịu, nếu cô không đền cho tôi thì tôi sẽ kiện. Tôi nói là tôi làm

Á à cái nhà bà này, nói chuyện ngang ngược chó nó cũng không ngửi được, đã thế chẳng đền điếc gì hết, muốn kiện thì đi mà kiện nhá, đừng tưởng tôi sợ, con này chưa biết sợ ai bao giờ đâu.

Thế rồi, sự việc không dừng lại ở đấy, đúng như bà H nói, ngay buổi sáng hôm đó Bà H đã ôm cái cối vỡ lên tận trụ sở ủy ban xã để kiện, vừa đi vừa chửi, vừa đi vừa kể lể sự việc cho những người bà gặp trên đường. Mọi người nghe xong, người thì lắc đầu ngao ngán, tỏ ý thương cảm cho... cái cối, người thì che miệng cười khúc khích.

Từ đó câu chuyện cái cối vỡ trở thành giai thoại trong làng Hội Phụ và cả những làng xung quanh. Trẻ con trong làng vẫn thường đố nhau:

Cái gì vỡ rồi mà lại có thể trở lại như lúc ban đầu?

Đáp rằng:

Cái cối nhà bà H chứ còn cái gì nữa.

Và từ đó, dân làng Hội Phụ có truyền nhau mấy câu thơ như sau:

Cối kia sao vỡ làm đôi

Để cho tao phải lôi thôi thế này

Mày thương mày hãy liền ngay

Để tao trả lại chủ mày... tao xin.

Note: Nghe kể nhiều lần nay mới viết lại để cho mọi người cùng đọc và cười vui sau một ngày làm việc.

T6/2025

Ngày sáng tác: 11/06/2025

Chử Đồng Tử thời...

Truyện vui & châm biếm

Trích tuyển tập: mỗi ngày một truyện vui cho đời thêm ý nghĩa

Tôi là Chử Mạnh Tuấn cháu đời thứ n của cụ Chử Đồng Tử. Một trong tứ bất tử của nước Nam ta. Chắc hẳn nhiều người ở đây vẫn còn bán tín bán nghi về điều đó. Nhưng tôi xin khẳng định đó là sự thật không thể chối cãi. Nếu ai đó có dịp về Đông Anh, thăm nhà thờ họ Chử ở thôn Hội Phụ, được chiêm ngưỡng chiếc khố huyền thoại mà năm xưa cụ tổ nhà tôi vẫn thường mặc, chắc chắn sẽ tin như Mỵ Châu tin Trọng Thủy.

Theo truyền thống dòng họ và gia phả để lại thì cứ mỗi năm sẽ có một gia đình được vinh dự rước khố về nhà thờ phụng, điều đặc biệt nữa là sẽ có một thành viên duy nhất trong gia đình được vinh dự "đóng khố" cho một ngày bất kì trong năm, chỉ một ngày duy nhất, không hơn không kém. Cũng theo gia phả thì bất cứ ai được vinh dự "đóng khố" sẽ có quý nhân phù trợ, gia tăng may mắn, cầu được ước thấy.

Năm nay, đến lượt nhà tôi có được cái vinh dự ngàn năm mới có ấy và người may mắn được mặc nó lại chính là tôi. Nhưng thú thực trong khi các thành viên trong gia đình vui mừng vì điều đó thì tôi lại cảm thấy hoang mang và lo lắng. Tôi lo lắng cũng phải thôi, bởi ở cái thời đại này còn có thấy ai đóng khố nữa đâu, chả lẽ tôi lại đóng khố rồi mặc quần ra ngoài, như thế thì cũng thật bất tiện. Chính vì suy nghĩ đó mà tôi chưa có dũng khí cũng như cơ hội mặc nó.

Hôm nay, nhân dịp gia đình có chuyến du lịch biển nên tôi mới có dịp để thực hiện trọng trách đầy cao quý đó. Phải nói tâm trạng "lần đầu làm chuyện ấy" thật hồi hộp và lo lắng. Hồi hộp vì không biết khi mặc vào

trông tôi sẽ như thế nào, còn lo lắng vì nếu chẳng may có ai nhìn thấy thì thật xấu hổ, không hiểu lúc đó họ có cho tôi là bị dở hơi hay không nữa?

Nhưng rồi tôi tự trấn an, phải cố gắng để thực hiện tốt trọng trách được giao, một phần vì muốn tiếp nối truyền thống gia đình, một phần cũng mong những lời truyền dạy trong gia phả là đúng: ai mặc nó sẽ có thêm nhiều may mắn, cầu được ước thấy. Thú thực giai đoạn này tôi đang thực hiện mấy kế hoạch cá nhân nên rất cần đến yếu tố may mắn để có thể thực hiện được những kế hoạch đó một cách trọn vẹn.

Vậy là đã đặt chân đến biển, biển rộng mênh mông, bãi cát dài tít tắp, xa xa là những con thuyền đánh cá với những cánh buồm nâu, quang cảnh thật yên bình và dịu mát khiến

cho tôi cũng cảm thấy khoan khoái, dễ chịu.

Sau thủ tục nhận phòng, ăn uống, nghỉ ngơi là màn đi bơi tập thể. Lấy lý do bị đau bụng tôi xin phép được đi ra sau. Khi mọi người đã đi được khoảng 10 phút tôi mới nhẹ nhàng mở chiếc vali kéo ra, lấy chiếc túi màu huyết dụ, trên đó có in hình hai con rồng vàng chầu mặt nguyệt. Khi đưa tay vào bên trong túi tôi vội rụt tay lại bởi có cảm giác vừa chạm vào một thứ gì đó ram ráp.

Quả thật từ khi nhận chiếc túi do chính tay bố tôi giao cho đến nay, tôi chưa một lần dám mở ra vì bố tôi đã dặn: khi nào mặc mới được mở ra nếu không sẽ mất linh nghiệm. Mọi người chắc chắn sẽ thắc mắc là ở trên rõ ràng tôi có nói: nếu về Đông Anh sẽ được chiêm ngưỡng cái khố của cụ tổ tại nhà thờ họ thì cái khố tôi đang có ở đây là cái khố nào? Thú thật với mọi người cái đang dùng để trưng bày trong tủ kính chỉ là hàng fake, hàng demo mà thôi. Mục đích để tránh những kẻ có ý đồ xấu nhòm ngó, còn cái trong tay tôi đây mới là hàng thật, thật 100%. Cái này chỉ được lưu hành nội bộ, chứ không public ra bên ngoài.

Mạnh dạn đưa tay vào thêm một lần nữa, với một hành động dứt khoát tôi đã lấy được chiếc khố huyền thoại. Sau đây là bài văn tả về chiếc khố:

Chiếc khố của cụ tổ nhà em đã có từ lâu lắm rồi. Khố có màu nâu nhạt, dài chừng 40cm (chưa kể tua rua). Mặt ngoài khố được làm bằng chất liệu vải dây gai thô ráp, mặt trong làm bằng chất liệu vải lưới mềm, mát và khá thoáng. Khố tuy đã sờn rách nhưng vẫn giữ được form và style của một chiếc khố xịn, made in Vietnam. Em rất yêu quý chiếc khố vì chiếc khố giúp chúng ta che... He he. À mà thôi quay về với nội dung chính, không nghĩ lan man nữa.

Tôi tặc lưỡi, thôi kệ cứ mặc thử xem sao. Mặc xong tôi khẽ suýt xoa, ái chà thoải mái ghê, xem ra còn thoải mái hơn cả mấy cái quần under mà tôi vẫn thường mặc: thoáng, mát, mặc mà có cảm giác như... không mặc gì. Tuy thích thú là thế nhưng khi nhìn bộ dạng của mình trong gương tôi lại lưỡng lự. Tôi đoán với bộ dạng này thì thể nào cũng sẽ thu hút mọi ánh mắt nhìn khi ra đường. Nghĩ vậy nên tôi cẩn thận vào nhà vệ sinh với chiếc khăn tắm cuốn quanh hông rồi tự tin tiến ra bãi tắm. Tất nhiên, đã có sự tính toán từ trước nên tôi không đi ra bãi tắm chính mà tìm một nơi vắng vẻ để thỏa sức thể hiện tình yêu bơi lội của mình. Tôi nghĩ ra đến biển mà không biết nước biển mặn nhạt thế nào thì chán chết. Cuối cùng, sau những nỗ lực không biết mệt mỏi tôi đã tìm được chỗ lý tưởng, một bãi tắm nhỏ lẩn khuất sau mấy hòn đá tảng cao ngang thân người. Trút bỏ chiếc khăn quấn quanh hông ra một bên tôi lao ngay xuống biển vẫy vùng. Tắm chán lại chạy lên bờ nằm sải lai ra nghỉ ngơi, tận hưởng những giây phút tuyệt vời. Đang lim dim mơ màng thì bỗng tôi nghe có tiếng động xa xa. Nhổm đầu dậy, đưa mắt về phía nơi có tiếng động phát ra tôi phát hoảng khi thấy một bầy tiên nữ, à quên một bầy nữ sinh, độ hơn chục em đang tiến về phía tôi. Lo sợ mọi người sẽ nhìn thấy tôi trong bộ dạng như vậy nên tôi vội tìm cách trốn. Nhưng bây giờ, tôi mà đứng lên thì kiểu gì cũng bị phát hiện. Trong lúc đang bối rối tôi bỗng nảy ra một ý

tưởng: tôi vội dùng tay bới thật nhanh phần cát dưới chân thành một cái hố to rồi chui ngay xuống đó. Nhanh chóng bới cát lên che hết thân mình. Khi thân thể đã ẩn hoàn toàn trong cát chỉ hở mỗi hai con mắt và lỗ mũi thì đám người đó cũng vừa đến nơi. Tiếng cười nói râm ran, tiếng bước chân uỳnh uỵch. Trong khi các cô đang vui vẻ thì ở dưới đám cát tôi cảm thấy vô cùng khó chịu vì nóng và ngứa. Nhưng tôi vẫn cố chịu đựng vì sợ rằng nếu bây giờ mà bị phát hiện thì thật xấu hổ. Vậy là, dù nóng, dù ngứa tôi vẫn cứ nằm im không dám nhúc nhích. Thế nhưng thật không may, bất chợt một cơn gió thổi qua khiến mấy hạt cát đáng ghét bay thẳng vào lỗ mũi khiến tôi muốn hắt xì hơi. Nói thật nhịn ăn, nhịn uống thì tôi nhịn được chứ nhịn hắt hơi thì tôi chịu. Vậy là một tràng hắt hơi được phát ra, người tôi cũng bật luôn dậy như lò xo.

Tiếng la thất thanh của các cô gái vang cả một góc trời. Tôi đứng im như một pho tượng sống còn các cô thì sửng sốt, bàng hoàng. Quả thật, lúc này cả hai bên đều đang cảm thấy vô cùng bối rối và xấu hổ. Nhất là tôi, lúc đó tôi có cảm giác người tôi đang run lên, mặt nóng bừng bừng.

Sau một vài phút hoảng loạn vì bất ngờ các cô dường như đã lấy lại bình tĩnh, rồi không ai bảo ai tất cả cùng lao vào tôi...hí hí hí (ngại chẳng dám kể)

...

...

Khi tôi tỉnh dậy, đã thấy mình đang nằm trong bệnh viện, cả người băng bó kín mít. Vậy đấy, cùng một sự việc diễn ra như nhau mà lại cho hai kết quả khác nhau. Trong khi cụ tổ lấy được công chúa Tiên Dung lưu danh sử sách thì tôi lại chỉ lấy được mấy cân bông băng thuốc đỏ. Thế mới nói, giày dép còn có số huống chi là con người. Cụ tổ ơi, cụ đúng là số hưởng. Còn con, con đích thị... Số Nhọ...hu hu hu

Ngày sáng tác: 01/05/2021

Tấm Cám - Kịch ngắn vui

A- Phân vai:

1- Tấm: ghê gớm, đanh đá, hay bắt nạt Cám những lúc không có dì ghẻ, hay nịnh dì ghẻ

2- Cám: ghê gớm nhưng nhát gan

3- Dì ghẻ: ghê gớm độc ác nhưng ưa nịnh

4- Bụt: lanh chanh, nói nhiều

B- Lời thoại:

1- Lời dẫn chuyện:

Truyện xưa kể rằng:

Ngày xửa ngày xưa, có 2 chị em cùng cha khác mẹ là Tấm và Cám. Khi cha qua đời Tấm sống với mẹ kế là mẹ của Cám.

Bà dì ghẻ của Tấm là một con người độc ác, ngày nào cũng bắt Tấm phải làm tất cả mọi công việc ở trong nhà còn Cám thì bà ta không bắt làm gì nên suốt ngày chơi bời lêu lổng.

Đó là chuyện xưa, tích cũ. Còn Tấm Cám của ngày nảy ngày nay thì sẽ như thế nào?

Xin mọi người hãy chú ý lắng nghe tôi kể:

2- Lời thoại:

Dì ghẻ: (đi ra)

Con Tấm đâu… Tấm… (giọng rít lên và kéo dài)

Tấm: Dạ, con đây ạ (lao ra)

Dì ghẻ: Mày chết dấm chết dúi gì ở trong đó mà tao gọi mãi không ra

Tấm: Con... Con...

Dì ghẻ: Con... con cái con khỉ, làm gì... mà cứ lúi húi trong đó thế hử?

Tấm: Con đang đan tặng dì "Chiếc khăn gió ấm" để "Mùa đông không lạnh" đấy dì

Dì ghẻ: Ớ ớ, thế hử... hí hí, đúng là con yêu, chỉ có con mới hiểu dì, chỉ có con mới tốt với dì, chứ đâu như con cám, suốt ngày chỉ ăn với chơi, chả được cái tích sự gì

À mà nhắc đến mới nhớ. Từ sáng đến giờ con có thấy nó đâu không?

Tấm: Dạ, hình như em Cám đang lướt FB ở trên cây mít hay sao ấy dì

Dì ghẻ: Cám, cám đâu, về ngay đây cho tao bẩu đây

Cám: Lững thững đi vào. (Trên tay vẫn cầm cái điện thoại, mặt chúi vào màn hình)

Dì ghẻ: Cám, mày điếc hay sao mà tao gọi mãi mới chịu vào

Cám: (Liếc mắt nhìn, không nói gì rồi lại cắm mặt vào điện thoại)

Dì ghẻ: (Lao tới giật phăng cái điện thoại) suốt ngày phây búc với chả phây beo. Lớn rồi mà không làm được tích sự gì

Tấm: Đúng đấy dì, dì là dì cứ vứt ngay cái điện thoại iphone 6 plus của nó xuống giếng cho con nhờ.

Cám: (ngồi bệt xuống ăn vạ, hai chân dãy đành đạch) Trả con đây, trả con đây. Đang chat với soái ca mà giật mất, không chịu đâu, không chịu đâu

Dì ghẻ: Nín, mày khóc tiếng nữa là tao cho ngay cái điện thoại này bay về nơi xa đấy.

Cám: (nín ngay lập tức)

Dì ghẻ: Điện thoại này tạm thời ta tịch thu, giờ hai đứa lại đây ta có việc cần nhờ đây.

Tấm và Cám cùng lao tới: Có việc gì vậy mẹ, có việc gì vậy dì?

Dì ghẻ: Hôm nay tiết trời mùa thu mát mẻ, tự dưng ta lại thèm ăn bát canh cá nấu chua. Nên giờ hai đứa xách giỏ ra đồng bắt ít cá về cho ta nấu canh. Đứa nào bắt được nhiều ta sẽ thưởng cho 1 chiếc điện thoại chính hãng Mì Xào à quên Xiaomi

Tấm và Cám: ôi thích quá, thích quá, chúng con đi ngay đây ạ

Dì ghẻ: nhớ bắt nhiều nhiều vào để còn nấu bữa chiều nữa nhé (nói rồi đi vào)

Tấm và Cám quay sang nhìn nhau hằn học rồi mỗi người đi về 1 phía cánh gà

Lúc sau đi ra mỗi người cùng cầm 1 cái giỏ

Tấm nói với Cám: Này Cám, cuộc thi hôm nay phải có kẻ thắng người thua. Nhưng nói trước để Cám đừng buồn là phần thắng sẽ thuộc về tay chụy nhé cưng.

Cám: úi giời còn lâu nhé, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu bà chị thơ ngây và gian ác ạ

Tấm: Cảnh báo mà không chịu nghe, đến lúc thua cuộc thì đừng trách chị vô tình.

Hai chị em cùng đi lòng vòng rồi tiến ra phía trước làm động tác vén quần lội xuống bùn, cúi xuống lần mò

Mỗi chị em đi về một hướng (quay lưng vào nhau)

Tấm: (đứng dậy lau mồ hôi) lạ nhỉ sao không có lấy 1 con tôm, con cá nào nhỉ? Cơ mà nhìn nước ô nhiễm thế này thì cá nào sống được mà bắt haizz (quay lại)

Cám: (đứng dậy lau mồ hôi) lạ nhỉ sao không có lấy 1 con tôm, con cá nào nhỉ? ơ mà nhìn nước ô nhiễm thế này thì cá nào sống được mà bắt haizz (quay lại)

(cúi người xuống kiểu săm soi xem có cá không)

Tấm và Cám đụng vào nhau la thất thanh: cá, cá, cả hai cùng lao tới bắt (quay mặt vào nhau)

Tấm chụp xuống trước: Chết này, tao bắt được rồi. Cám lao tới nhưng vồ hụt

Tấm cho cá vào giỏ cười lớn: ha ha cô em gái yêu quái ơi, ván này em mì xào về tay chị là cái chắc rồi...

Cám: nhanh tí nữa thì có phải...

Tấm và Cám tiếp tục mò nhưng cũng không được con nào

(Tấm và Cám lên bờ)

Tấm: bắt mãi mà chẳng được thêm con nào mà trời cũng trưa rồi, thôi chúng ta đi về

Cám: Chị Tấm ơi, chị Tấm. Đầu chị lấm, chị lội cho sâu kẻo về dì mắng

Tấm: (Quay sang nhìn với ánh mắt ngờ vực) Định lừa bà à, bà xuống gội để mày lấy cá của bà à, còn lâu em nhé. Vở đó xưa rồi diễm

Cám: bà này đúng là cú cáo, định lừa bà mà khó quá. Hic hic ván này mất toi em Mì xào rồi.

Tấm: khóc lóc cái gì, đi về còn cơm nước không dì đánh cho tuốt xác

Cả hai đi về

Tấm: (Đến gần chỗ cái giếng làm động tác móc cá ra để rửa) Ta phải lấy nước giếng rửa cá cho sạch sẽ để dâng lên dì

(làm động tác tuột tay làm cá rơi xuống giếng)

Tấm: ối ối, chết tôi rồi, cá rơi xuống giếng mất rồi hu hu hu

Bụt hiện lên: làm... làm... làm... sao... sao... con... khóc... óc... óc... óc...

Tấm: hu hu hu ông là ai???

Bụt: Ta là Bụt

Tấm: Bụt là ai???

Bụt: Bụt là bụt, đánh vần là bờ út bút nặng Bụt

Tấm: Ông làm nghề gì???

Bụt: nghề của ta là... làm Bụt, mà ngươi hỏi thế ta khó trả lời quá. Thế vì sao con khóc???

Tấm kể lại sự tình rất nhanh

Bụt: người nói chậm thôi, ta nghe mà choáng hết cả óc

Tấm: thủ thỉ vào ta Bụt

Bụt: ờ ờ, ta hiểu, ta hiểu rồi

Tấm: đấy, chuyện là như vậy, giờ bụt xem có cách nào giúp con với, không thì con mất toi em Mì Xào hịn đó Bụt

Bụt: Thật ra thì ta có thể lấy ngay con cá đó lên cho con. Nhưng ta có vụ làm ăn này, xem chừng có lời hơn nhiều

Tấm: vụ gì vậy Bụt? nói nhanh con nghe, con hồi hộp quá

Bụt: từ từ đã nào... e hèm. Từ giờ, hàng ngày, con đem thức ăn ra bờ giếng này để cho cá ăn. Cố mà nuôi cho nó mau lớn. Rồi 1 ngày khi cá lớn, con đem ra chợ bán thì 1 cái chứ 3 cái Mì xào cũng có, hàng tàu giờ rẻ bèo, đôi tháng nữa nó lại còn rớt giá nữa thì có đáng là bao.

Tấm: chí lý, chí lý... công nhận bụt tính toán như thần

Bụt: Chuyện ta mà lại, cơ mà con nhớ khi cho cá ăn thì phải nói: cá cá... à mà quên mất ta không hỏi, con cá đó là giống gì con nhỉ?

Tấm: là cá bống bụt ạ

Bụt: ờ thế thì sẽ là: Bống bống bang bang lên ăn cơm vàng, cơm bạc nhà ta, chớ ăn cơm hẩm cháo hoa nhà người. Con nhớ kỹ chưa, thôi ta thăng đây

Tấm: ấy ấy bụt đi thật à, bụt đi mạnh khỏe nhé, đi luôn nhé (vẫy tay chào)

Tấm: Con đội ơn bụt, hí hí ván này ta tha hồ mà mua sắm hàng hịn rồi. Bống ơi, cố ăn cho nhiều để mà nhanh lớn, cá lớn thì ta mới... có tiền hí hí (nhìn xuống giếng) sau đó đi vào trong.

Cám và dì ghẻ đi ra, Cám bù lu bù loa: Mẹ ơi, chị Tấm chị ấy lấy cá của con hu hu

Dì ghẻ: cái gì, con Tấm láo toét thật, Tấm... Tấm đâu

Tấm: Con đây ạ

Dì ghẻ: sao mày lại lấy cá của con Cám

Tấm: oan cho con quá. Đó là con cá con bắt được định đem về cho dì, nhưng không may đánh rơi xuống giếng, con thề, con mà nói sai thì Dì và con Cám sẽ chết

Dì ghẻ: á á, mày lại còn dám trù ẻo bà à, bà sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ (lao vào)

Cám: (Cũng lao và) cho nó một trận đi mẹ

Tấm: Dừng ngay lại, bà tưởng ăn hiếp được tôi à. Bà mà dám tiến thêm 1 bước thì tôi sẽ cho hai mẹ con bà biết tay, Ki.. A (thủ thế võ), con giun xéo mãi cũng quằn nhá.

Hai mẹ con dì ghẻ dừng tay lại, thay đổi sắc mặt. Ấy ấy, làm gì mà nóng thế, mẹ chỉ đùa thôi mà, chứ mẹ biết con học karate mấy năm nay rồi. Thôi, cá mất thì cũng đã mất rồi, mau vào thay quần áo rồi ra ăn cơm, mẹ làm sẵn mấy món con thích rồi. Ăn xong mẹ sẽ cho cái Mì Xào mà chat với giai như con Cám.

Cám: mẹ, lại thế nữa rồi, con không chịu đâu

Dì ghẻ: mày ngu lắm, giờ mà động vào nó nó oánh cho gãy răng. Khôn hồn thì vào bưng mâm ra đây, bảo đi học võ bao nhiêu lần rồi mà cứ suốt ngày phây với cả búc, còn oan ức nỗi gì mà kêu với ca.

Dì ghẻ và Cám đi vào

Tấm: (chạy lại giếng) Bống chờ chị nhé, ăn xong chị sẽ mang đồ ăn ra cho Bống. Chụy giờ võ nghệ đầy mình rồi, động vào chụy là chụy cho biết thế nào là lễ độ (xắn tay áo, hùng dũng đi vào).

Ngày sáng tác: 01/05/2021

Cá mập và cáp quang - Cuộc thi răng nhọn, răng khỏe

Phần 1

Trích tuyển tập: đứt cáp rồi cạp đất mà ăn...

Nào nào, đề nghị mọi người trật tự, xếp hàng cho ngay ngắn vào nhé.

Anh mập trắng nép cái đuôi vào một tí cho anh mập búa còn đứng

Ấy ấy, chị mập lùn kia đứng ra đằng sau, cho mấy cháu nó còn nhìn chứ...

Mấy cháu mập nhí đứng yên một chỗ không chạy lung tung nữa...

E hèm... trật tự nào... trật tự nào.

Sau đây, tôi xin thay mặt ban tổ chức thông báo sơ qua về cuộc thi: "răng nhọn răng khỏe" được tổ chức thường niên (dăm tháng một lần) bởi hiệp hội chăm sóc cáp quang Tung Của.

Lần này, rất vui mừng vì cuộc thi đã có thêm một nhà tài trợ mới là ủy ban kìm hãm sự ổn định và phát triển kinh tế VN (gọi tắt là: Hãm VL à quên Hãm VN), do đó giải thưởng lần này sẽ cao hơn so với các lần trước. Chính vì vậy, rất mong mọi người hết sức cố gắng để có thể giành được vị trí cao nhất.

Và ngay sau đây, tôi xin giới thiệu anh mập ú lên thông qua thể lệ cuộc thi. Đề nghị mọi người cho một tràng vỗ... đuôi nhiệt liệt.

Alo... alo

Tôi xin phép được thông qua thể lệ cuộc thi như sau:

Đối tượng: không hạn chế về đối tượng, độ tuổi tham gia, miễn răng khỏe là tham gia được tuốt

Cách thức thi: Sau khi có hiệu lệnh xuất phát, mọi người khẩn trương di chuyển đến khu vực cáp quang. Chú ý lựa chọn thật kỹ cáp quang được đánh giấu bằng chữ VN. Nếu cắt nhầm sang cáp quang không đánh đúng kí tự như đã thông báo sẽ bị loại ngay lập tức. Sau khi chọn đúng cáp, mọi người hãy dùng hàm răng chắc khỏe của mình để cắt sao cho đứt nhanh nhất.

Ai cắt nhanh nhất sẽ được trao giải nhất là 1 chiếc cúp vô địch với dòng chữ: đệ nhất phá cáp, cùng một chuyến du lịch dành cho hai người. Ngoài ra chúng tôi cũng có những giải phụ như: phá nhiều nhất, phá nghiêm trọng nhất… cắn càng nhiều càng tốt, phá càng nhiều càng tốt.

Chúng tôi cũng lưu ý các cháu mập nhí, và các cụ mập già nên cân nhắc thật kỹ có nên tham gia hay không, kẻo sứt hay gãy răng thì ban tổ chức chúng tôi hoàn toàn không chịu trách nhiệm.

Tôi xin hết…

Vâng cám ơn anh mập ú. Và sau đây tôi xin mời anh mập búa, thay mặt cho các thí sinh tham gia lần này lên phát biểu và đọc lời tuyên thệ.

Vâng, xin cám ơn. E hèm… Tôi mập búa xin gửi lời cám ơn đến ban tổ chức đã cho chúng tôi cơ hội được tham gia cuộc thi này. Cuộc thi đã giúp chúng tôi được cọ sát, giao lưu và hơn hết là để cho cả thế giới biết rằng: loài mập chúng ta không chỉ biết cắn người mà còn biết cắn cả… cáp nữa. Tôi cũng thay mặt cho những thí sinh tham gia xin hứa sẽ: cắn nhiệt tình, cắn hết mình…xin hứa, xin hứa, xin hứa

Rào rào rào… tiếng vỗ đuôi vang dậy cả một vùng biển

Alo alo...

Mọi người chú ý, vào điểm tập kết.

1...2...3... chuẩn bị...

Xuất phát...

Sau đây là tường thuật trực tiếp của bình luận viên mập đầu đinh

Xin mời anh

Vâng xin cám ơn

Chúng ta đang chứng kiến một cuộc thi vô cùng hấp dẫn và sôi nổi

Các thí sinh của chúng ta đang lao nhanh về phía những sợi cáp quang

Họ đang phân loại, tìm kiếm để tìm ra sợi cáp đánh giấu kí tự VN. Kia rồi, họ đã tìm thấy...

Cắn cắn cắn... họ đang cắn

Nhá nhá nhá... họ đang nhá

Họ đang cắn và nhá vô cùng nhiệt tình, nhịp nhàng như những phím đàn piano đang chơi một bản nhạc hào sảng.

Chưa bao giờ tôi lại được chứng kiến một cảnh tượng như thế. Phải nói là... và rất chi là... vâng tôi không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả về điều đó. Có lẽ sắp tới tôi phải xin anh Tạ Biên Cương phù đạo cho mấy buổi để ngôn từ được dồi dào hơn...

Và kia rồi, kia rồi...

Chúng ta đã tìm ra người chiến thắng

Đó là ai... là ai...

Tôi dám chắc người chiến thắng là người đã thắng những người không giành chiến thắng, còn những người thua là những người đã thua người chiến thắng.

Nào chúng ta hãy lại gần hơn với người chiến thắng phỏng vấn để biết rõ hơn. Oh đó là một cụ mập già.

Xin chào cụ, xin chúc mừng cụ đã trở thành người đầu tiên cắn đứt cáp quang trong cuộc thi ngày hôm nay. Cụ đã là tân vô địch. Xin cụ cho biết bí quyết để vượt qua những thanh niên có bộ nhá khỏe hơn cụ rất nhiều...

Cám ơn anh đã chúc mừng

Thật sự thì tôi đang rất vui

Tham gia lần đầu mà đã dành được giải ngay.

Nói thật với cậu, nhá tôi cũng không khỏe lắm đâu. Mới đi nha sĩ về, răng giả đấy chứ, có phải thật đâu. Cơ mà, nay tôi may mắn vì ngoạm đúng phải chỗ sắp đứt nên nhai nhai vài cái là nó đã đứt rồi, chứ bình thường mà nhai phải chỗ xương có mà rụng răng cũng chả được.

Cụ quả là may mắn, một chiến thắng không thể nào... rùa hơn được nữa

Nhưng dù sao cũng xin chúc mừng cụ. Tiện đây cũng xin cụ phát biểu cảm nghĩ và xin cụ cho biết cụ sẽ đi đâu khi được lựa chọn một chuyến du lịch Free dành cho hai người.

Nói thật là tôi vừa vui lại vừa chợt buồn cậu ạ. Vui vì mình đã giành được chiến thắng, nhưng buồn vì nghĩ cái việc mình làm nó thất đức quá. Mình cắt cáp quang thế này sẽ ảnh hưởng đến nhiều người lắm cậu ạ. Không có cáp quang, mạng chậm, họ làm việc thế nào được, công việc bị đình trệ,

kinh tế giảm sút... nói thật: tự nhiên tôi thấy áy náy và xấu hổ với việc mình làm. Thế nên chuyến du lịch lần này tôi sẽ xin đến cái nơi bị ảnh hưởng bởi hành động của tôi để mà xin lỗi họ. Chúng ta được vui nhưng lại khiến người khác buồn cũng là cái tội lớn. Mà không biết chừng giờ này họ đang réo mả tổ chúng ta ra mà chửi là khốn nạn ấy chứ. Thôi tôi xin phép về chuẩn bị để sớm mai còn lên đường

Vâng, xin chúc mừng cụ một lần nữa, xin chúc cụ: thượng lộ bình an, đi đến nơi về đến chốn. Khi đi đủ bộ, khi về đủ vây (vây cá mập dạo này lại mới tăng giá đó cụ)

Alo... alo, tôi xin thay mặt ban tổ chức xin thông báo: kết thúc cuộc thi, ai về nhà nấy, dăm ba tháng nữa ta lại thi tiếp

Tạm biệt và hẹn gặp lại

Oh yeah

Mr.Moon

Note: bức xúc vì mạng chậm nên lại đăng đàn để giải tỏa

Phần 2

Trích: cá mập và cáp quang

E hèm, e hèm, xin mọi người hết sức giữ trật tự, chỉnh đốn hàng ngũ để ban tổ chức chúng tôi bắt đầu làm việc. Mấy anh Mập Vệ (Mập bảo vệ) làm ơn giúp chúng tôi ổn định hàng ngũ để tránh ồn ào. Mấy cháu mập nhí bơi im một chỗ không bơi linh tinh nếu không chúng tôi buộc phải dùng biện pháp mạnh... nhốt vào cũi.

Sau đây, xin quý vị cho một tràng pháo tay giòn giã để chào mừng người dẫn chương trình quen thuộc của chúng ta, Anh Mập Ú... Ú... U... Ú...Ù (bởi vì anh của ngày hôm qua...)

Vâng xin cám ơn...

Xin hân hoan chào đón quý vị và các bạn đến với cuộc thi "Răng Nhọn Răng Khỏe" lần thứ 2 được tổ chức thường niên dăm tháng một lần bởi hội chăm sóc cáp quang Tung Của và ủy ban kìm hãm sự ổn định và phát triển kinh tế VN (gọi tắt là hãm VN)

Tại cuộc thi lần trước, cách đây không lâu, chúng ta đã được chứng kiến một cuộc thư hùng loạn đả vô cùng cam go và khốc liệt của những thí sinh tham gia cuộc thi. Thật tình cờ và bất ngờ, người chiến thắng trong cuộc thi đó lại là một bác mập già (ngạc nhiên chưa). Trong cuộc thi lần này, Bác cũng có mặt nhưng với một vai trò hoàn toàn mới đó là thành viên ban bánh khảo à quên ban giám khảo. Ngay sau đây, xin mời bác lên phát biểu mấy lời để cổ vũ tinh thần cho những thí sinh sẽ tham gia trong cuộc thi ngày hôm nay.

Tèn ten ten ten, tèn tén tèn ten (nhầm nhạc đám cưới rồi bố)

Alo, Alo

Xin chào khắp lượt bà con họ hàng nhà Mập. Hôm nay, tôi rất vinh dự và tự hào có mặt ở đây, phải nói là xúc động vô cùng. Trong cuộc thi lần trước, tôi đã may mắn giành được chiến thắng, một chiến thắng mà đến bản thân tôi cũng không thể tin nổi, một chiến thắng mà đến cả ban tổ chức cũng đầy sửng sốt và bất ngờ. Báo chí khắp nơi đăng tin và đều gán cho chiến thắng đó một cụm từ không được hay ho cho lắm (1 chiến thắng rất rùa). Ấy thế nhưng, dù thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng đã là người chiến thắng của tất cả những người thua. Tôi biết nhiều người không phục nhưng biết làm sao, Ngọc Trinh 27 tuổi yêu đại gia 72 tuổi còn bị

hàng nghìn người chửi mà vẫn cứ cười như hoa thì tôi đây đã xá gì. Cơ mà, càng nói thì lại càng cho là trình bày nên tôi xin đi thẳng vào vấn đề. Lần trước, sau cuộc thi, tôi đã được thưởng 1 chuyến du lịch free dành cho hai người và như đã nói lúc đó: tôi sẽ đến cái nơi bị ảnh hưởng nặng nhất bởi việc đứt cáp quang do chúng ta gây nên. Ối giời ơi, nhục, nhục lắm, đâu đâu cũng thấy họ chửi, nào là: éo vào được skype thì còn làm ăn gì, tiên sư bọn mập nó suốt ngày cắn cáp quang làm bố mày không check được mail... nghe xong chỉ muốn độn thổ, thú thực lúc ấy mà có cái lỗ ở đó thì thể nào tôi cũng sẽ chui ngay xuống mà trốn. Thế nên hôm nay, tôi cũng xin nói một lời từ đáy tâm can tôi là: họ càng chửi thì mình càng cắn... quẩy lên anh em ơi, hú hú hú

À ôi, à ôi, à ôi

Xin cám ơn bác mập già, quả thật, sau khi nghe bác tâm sự tôi cảm thấy tinh thần của các thí sinh như có thêm khí thế, như được truyền thêm lửa.

Vậy thì...

Không để mọi người phải chờ đợi lâu hơn nữa tôi xin tuyên bố cuộc thi chính thức bắt đầu. Và ngay sau đây, tôi xin phép thông qua thể lệ cuộc thi. Thể lệ cuộc thi lần này cũng không khác tí tị tì ti gì so với cuộc thi lần trước, thế nên nếu ai chưa rõ thì hãy tìm đọc lại phần 1 (đã viết) để nắm rõ về thể lệ cuộc thi. Còn ai cố tình không đọc mà làm sai thì sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm, nhẹ thì sẽ bị loại khỏi cuộc thi lần này, nặng thì sẽ bị cấm tham gia vĩnh viễn. Năm nay, ban tổ chức chúng tôi cũng xin phép bỏ qua màn tuyên thệ của đại diện thí sinh tham gia vì chúng tôi thấy nó hoàn toàn không có giá trị và hoàn toàn sáo rỗng. Thế nên, ngay bây giờ sẽ là phần quan trọng nhất của ngày hôm nay, phần thi "Răng Nhọn Răng Khỏe".

Nào, xin mời các thí sinh hãy vào vạch xuất phát, khi tôi đếm oăn, tu, thờ ri, (lần này tôi dùng tiếng anh cho nó thông dụng và có tí anh ngữ, hội nhập rồi nên cũng cần phải biết anh ngữ thì nó mới hợp thời và sang choảnh) chú ý là đến đúng chữ thờ ri không hơn không kém thì mọi người mới được bắt đầu tiến hành rời khỏi vạch xuất phát để cắn và nhá... nhá mọi người

Nào, chuẩn bị, oăn, tu, thờ ri... lét gâu...

Rào rào rào

Ngay sau đây, là phần bình luận trực tiếp từ quán trà đá của anh mập búa, chúng tôi sẽ lai sờ trim toàn bộ cuộc thi đến những người đang theo dõi cuộc thi qua kênh truyền hình: phacapTV

Vâng, vâng, vâng

Tôi đây, tôi mập búa đây. Trời ơi, tại sao lại có thể có một cuộc thi hấp dẫn đến như thế này, thật không thể tin nổi. Các thí sinh đang lao đi với một vận tốc nhanh hơn rùa và chậm hơn tên lửa. Họ đang lao đến những sợi cáp quang được đánh các giấu kí tự khác nhau, một mớ bùng nhùng, bùi nhùi như tơ vò, và họ đang lựa chọn một cách nhanh chóng, cứ có kí tự VN là chén không cần phải hỏi bố con thằng nào. Đã có người tìm ra, cắn cắn cắn họ đang cắn, nhá nhá nhá họ đang nhá, vâng họ đang cắn và nhá vô cùng nhiệt tình và hết mình. Góc 3h đã xảy ra thương tích một cháu mập nhí đã bị gãy răng sữa, góc 8h một bác mập già đã bị mẻ răng khôn, phía xa xa là màn giật kinh phong của một anh mập lùn, anh đang lắc lư cái đầu hết sang trái lại sang phải nhằm hạ gục con mồi.

So với cuộc thi lần trước, cuộc thi lần này quy tụ được số thí sinh nhiều hơn gấp đôi, mức thưởng cũng cao hơn, ngoài chiếc cúp vô địch + 1 chuyến du lịch free dành cho hai người thì sẽ có thêm 1 phần thưởng nữa

là hai cặp nút tai để khi đi du lịch nếu bịt vào sẽ không còn phải nghe những tiếng chửi rủa của dân tình nữa, quá hấp dẫn phải không nào.

Và kia rồi, hình như đã có người chiến thắng, người chiến thắng rõ ràng đã thắng những người thua, còn những người thua đã bị thua người chiến thắng, tôi chắc chắn là như vậy. Xin mời mọi người hãy cùng tôi tiến lại phía người chiến thắng để phỏng vấn

Ô hô, lại là một bác mập già khác (thật kì diệu). Không hiểu sao biết bao cái mồm với những bộ nhá khỏe mà lại thất bại trước một bộ nhá có lịch sử lâu đời, được xếp vào di tích như thế này, hay lại là một chiến thắng rùa nữa???

Chào bác

Chào anh

Xin chúc mừng bác đã trở thành người chiến thắng, trở thành tân vô địch, phải nói là thật tình cờ và thật bất ngờ.

Cám ơn anh đã chúc mừng, tôi đang rất vui

Xin bác cho biết quý danh, tuổi tác và bí quyết giành chiến thắng

Xin chào mọi người tôi tên là mập già, nick name quả cà, người ta vẫn thường gọi tôi là: mập già như quả cà

Tuổi thì quả tôi cũng không nhớ vì đợt đó mẹ tôi ABC, ABC với ông mập nào đó trong số những ông mập ở đây mà đẻ ra tôi nên tôi không có giấy khai sinh, chính vì vậy đến bây giờ với tôi tuổi tác vẫn là một ẩn số

Còn bí quyết giúp tôi dành chiến thắng là PS, xin phép được đọc 1 bài thơ do chính tôi sáng tác để mọi người thấy được tầm quan trọng của PS đối với cuộc sống của chúng ta:

Sáng ngủ dậy làm 1 phát

Tối trước khi lên giường ta làm phát thứ 2

Mỗi ngày chỉ cần 2 phát thôi

Răng chắc chắn, người khỏe khoắn

PS, PS, PS kem oánh răng số 1 ocean bank

Dạ, thơ bác quả là quá hay và quá xúc động đậy, cháu nghe mà chỉ muốn về ngay nhà đè em bàn chải ra làm phát.

Vâng, bây giờ thì cháu cũng như mọi người đã hiểu bí quyết giúp bác giành được chiến thắng trong cuộc thi ngày hôm nay. Xin chúc bác luôn giữ tinh thần oánh răng hàng ngày và làm thơ ngày càng hay hơn.

Sau cuộc thi lần này chắc chắn bác sẽ tham gia hành trình du lịch đến 1 vùng đất mới, rất mong bác nêu cao tinh thần: biển là nhà, lên bờ là nồi lẩu. Bác hãy ghi chép lại những gì mắt thấy tai nghe (nếu bác bỏ cái bịt tai ra) để lần sau tiếp tục truyền lửa lại cho những thí sinh tham gia.

Vâng, cám ơn anh. Tôi cũng xin gửi lời cám ơn sâu sắc đến ban tổ chức đã thường xuyên tổ chức cuộc thi này để họ nhà mập chúng ta được rèn luyện bộ nhá. Qua đó cũng chứng minh cho cả thế giới thấy rằng: Mập không chỉ biết cắn người mà còn biết cắn cả cáp nữa.

Thôi tôi xin phép lên nhận giải còn về cho sớm chợ, lát tôi còn phải chạy qua chợ mua mấy thùng PS về dùng dần

Vâng, xin mời bác lên nhận giải

Xin cám ơn quý vị đã chú ý theo dõi cuộc thi lần này qua kênh phacapTV, mọi người hãy lai và se nếu thấy hay, hãy cò men những suy nghĩ của các

bạn về cuộc thi lần này để chúng tôi rút kinh nghiệm cho các lần tổ chức sau

Sau đây tôi xin tuyên bố kết thúc cuộc thi, ai về nhà lấy, dăm tháng sau ta lại tiếp tục thi tiếp

Hãy sử dụng PS thường xuyên để có cơ hội trở thành người vô địch

Mọi nguồn tài trợ cho cuộc thi xin gửi về kênh phacapTV qua email: phacapTV@gmail.com hoặc mobile: 0868 660 XXX (Mr Tủn). Chúng tôi xin chân thành cám ơn. Thân ái và hẹn gặp lại

Note: Mạng chậm nên viết cho nhanh

Ngày sáng tác: 01/09/2021

Cỗ... lỗ

Truyện vui & châm biếm

Trích: Thà teo cơ còn hơn... bó bột

Hôm nay, Cả Phệ được buổi về quê ăn cỗ, cỗ cưới hẳn hoi nhé bà con.

Đấy là cỗ cưới thằng em họ xa của Cả Phệ, thằng Ba Tít ở xóm Mít lấy con Tư Liền ngay bên xóm Tiền (thấy trong thiệp viết thế, chứ bản thân Cả Phệ cũng chưa biết mồm ngang mũi dọc mắt mọc hai bên của cô em dâu nó ra làm sao).

Tuy là ở quê nhưng nhà thằng em họ lại thuộc hàng khá giả trong làng nên chắc chắn cỗ sẽ to, Cả Phệ thầm nghĩ rồi chợt thấy như mở cờ trong bụng. Vốn là một người theo trường phái phồn thực nên với Cả Phệ bữa ăn không thể thiếu i tờ ít thờ ít thít nặng thịt, thịt càng nhiều thì Cả Phệ lại càng thích. Thế nên, được đi ăn cỗ xem như là một niềm vui bất tận đối với anh cu chàng.

Xe vừa đỗ xuống đầu ngõ đã có dăm ba anh cu trẻ trâu chạy ra đon đả: thằng dắt xe, thằng ghi vé, thằng mời chào. Tự nhiên anh cu chàng thấy mình oai hết nấc. Cả Phệ nghĩ thầm: chắc tổng thống Mỹ Đỗ Tấn Phát cũng chỉ được đón tiếp cỡ như vậy là cùng chứ mấy, vừa nghĩ Cả Phệ vừa bật cười khanh khách.

Ghé mặt vào chiếc gương xe bên cạnh, lấy tay vuốt vuốt mấy sợi tóc bướng bỉnh đang thò lên một cách phá hoại ngay sau khi anh cu chàng bỏ mũ bảo hiểm ra khỏi đầu. Đúng là phá hoại thật, bởi trong khi đa số tóc đã nằm im theo nếp vuốt thì có mấy sợi cứ pửng lên như đang biểu tình. Ấy nhưng, cứ nỗ lực vuốt vuốt, ẹp ẹp thì kiểu gì nó cũng phải chịu nằm xuống cho giống chúng bạn, chỉ có điều, độ dăm phút sau không biết chừng nó sẽ

lại… pửng lên như chưa bao giờ được pửng. Cơ mà thôi kệ xác nhà chúng mày, chúng mày thích pửng thì cứ pửng, ông là ông chỉ cần căng da bụng là được.

Cả Phệ vừa đi vào phía rạp chính thì đã gặp ngay bố mẹ chú rể đang đon đả mời chào khách khứa. Nom ông bà hôm nay thật oách: Ông mặc com lê vét sờ tông màu đen, giày tây súng lục à quên chỉ giày tây thôi chứ không có súng lục, bà mặc áo dài lụa đỏ, trên cổ thò lõ một sợi dây chuyền bằng vàng ta chính hiệu 4 con chín vàng chói lọi.

Nhìn thấy Cả Phệ ông bà vồn vã mời chào. Khách đông nên trong khi vừa bắt tay Cả Phệ mà miệng ông bà đã lại đon đả chào mời những vị khách tiếp theo. Ờ thôi thì cũng thông cảm, anh cu chàng tặc lưỡi rồi tự kéo cái ghế ra ngồi xuống. Một cô bé lễ tân đon đả chạy lại rót nước mời Cả Phệ. Ấy nhưng, ngay khi Cả Phệ vừa đưa chén nước chè nóng thơm phức lên miệng định nhấp một ngụm thì một bàn tay to lớn, hộ pháp túm vào vai áo anh cu chàng, đoạn 1 giọng đàn ông cất lên:

Đây rồi, đây rồi, mời anh sang dùng bữa, mâm kia còn thiếu đúng một người là đụng đũa được rồi, mời anh sang ngay cho.

Ấy ấy, gượm đã, tôi không vội nên ăn sau cũng được. Nói là nói vậy thôi chứ kì thực anh cu chàng cũng muốn được ăn cỗ lắm rồi.

Sau trước gì cũng thế, mời anh sang ngay cho kẻo 5 người kia phải ngồi đợi thì thật tội cho họ lắm lắm.

À, à, vâng, vâng, vậy để tôi sang

Theo chân người đàn ông mà Cả Phệ cũng không biết là ai đến 1 mâm cỗ thịnh soạn với đầy đủ sơn hào hải vị: thịt gà, cá chiên, canh măng... ôi mới thật thích thú làm sao. Ngồi án ngữ xung quanh mâm đã có mặt 5 người đang ngồi sẵn, nhìn ai cũng có vẻ bần thần, có vị còn đang ngáp ruồi.

Trông thấy Cả Phệ bước vào tất thảy mọi người đều tỏ ra vui mừng, vồn vã mời anh cu chàng ngồi xuống mâm, không quên cám ơn người đàn ông kia một cách rối rít.

Ngồi xuống mâm, Cả Phệ chào qua loa, vì rằng bản thân chẳng quen, chẳng biết ông nào với ông nào, tất cả đều toát lên một sự lạ lẫm đến kinh ngạc. Miệng cười tươi, mồm đon đả chào mà trong bụng dường như anh cu chàng đang khóc thầm: lạ hoắc lạ huơ thế này thì làm sao mà ăn uống tự nhiên cho đặng?

Nhưng cuối cùng thì cũng xong màn chào hỏi, ban đầu có chút ngượng ngùng của những con người lần đầu được gặp nhau, nhưng ngay sau đó, tất thảy mọi người đã lại lấy lại được trạng thái phấn khích vui mừng vì màn chơi chính chuẩn bị được bắt đầu: màn phá cỗ.

Đồ ăn được tháo giấy bóng, canh được chan nước dùng và rượu cũng đã được rót ra lênh láng, tràn trề theo đúng khẩu hiệu người rót: rót rượu là cứ phải tràn trề thì tình cảm mới được mặn nồng…

Thôi mời các bác xơi trước rồi hẵng uống, một ông lên tiếng

Thế nhưng…

Ấy ấy không được, cái gì nó cũng phải có lộ trình, bài bản, không thể ăn cắp công đoạn như công nhân Việt Nam làm cho doanh nghiệp nước ngoài được, một ông dáng người bệ vệ lên tiếng.

Nào xin mời mọi người nâng chén lên nào.

Đầu tiên là 1 chén chào mâm gọi là làm quen, Anh cu chàng nhắm mắt, nhắm mũi vào mà uống, ái chà, rượu quê nặng gớm uống đến đâu là biết đến đó, chén lại to cỡ mắt voi thế này thì chả mấy mà phê. Cả Phệ khẽ chép miệng khi chén rượu đầu tiên được trôi khỏi miệng xuống dạ dày.

Phải nói thật là Cả Phệ chỉ giỏi cái khoản ăn chứ cái khoản uống thì không được giỏi cho lắm. Nếu xếp theo thứ hạng thì chắc chỉ được xếp vào hạng lông hay cùng lắm là hạng ruồi (xếp thứ hạng uống rượu cũng tương tự như xếp thứ hạng của giải vô địch quyền Anh)

Chén đầu xong chắc là có thể ăn được rồi, Cả Phệ thầm nghĩ. Thế nhưng, vừa đặt đít xuống ghế, chưa kịp gắp miếng gì bỏ vào bát thì một ông đã với ngay cái chén rồi lại rót thật đầy mời cả mâm, nghe giới thiệu thì ông này là bạn của bạn ông anh trai họ xa của bố chú rể. Cả Phệ đỡ chén rượu mà thấy lòng đắng ngắt nhưng vẫn đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, rốc chén rượu vào mồm như rốc chén thuốc độc, khi rượu vừa xuống đến dạ dày thì anh cu chàng hự lên 1 tiếng rồi vội lấy tay bụm lại, rất may là chưa có gì thoát ra ngoài mà đúng hơn là có muốn thoát ra cũng chẳng có gì mà thoát vì rằng sáng đi vội anh cu chàng đã kịp ăn uống gì đâu. Cả Phệ vốn đã tính toán: cỗ quê ăn sớm, độ 10h đã nhập mâm thì thôi cố nhịn mà ăn cỗ chứ ăn sáng làm gì nữa cho tốn tiền. Ấy nhưng, cũng chính vì thế mà bây giờ anh cu chàng phải khổ sở, đói cộng với rượu khiến Cả Phệ thấy nhộn nhạo hết cả người.

Chén thứ 2 vừa dứt khỏi mồm, anh cu chàng vừa lấy tay bụm miệng lần 1 thì một ông có vẻ đã lớn tuổi tiến đến, trên tay cầm theo một chiếc chén không. Vừa đến nơi ông cụ đã đon đả: nào nào cho lão xin chén rượu mừng thằng cu cháu lấy vợ nào. Tôi phải mang chén không sang đây này, kẻo mọi người lại bảo tôi mang tài liệu vào phòng thi thì chết

Dạ cụ là?

Tôi là anh trai họ của mẹ chú rể

À ra vậy

Vâng kính cụ một li ạ, nói đoạn Cả Phệ với chai rượu rót cho ông cụ một tí chút gọi là

Ấy ấy, rót gì mà như tráng chén thế, đầy, rót phải đầy vào chứ, nhà có thiếu rượu đâu mà lại rót như thế?

Nhưng rượu nặng lắm cụ ạ

Ăn thua gì, rượu này chỉ tầm hơn 40 độ thôi, chả nhằm nhò gì. Mà cậu thanh niên thanh niếc gì mà yếu thế, như tôi đây ngoài bảy chục mà cỡ rượu này cũng phải được đôi chục chén là ít

Cả Phệ nghĩ thầm: cụ ơi, cụ có tuổi rồi, gần đất xa trời lắm rồi mà cụ lại uống như thế thì có bằng tự sát hả cụ, nhưng nghĩ là nghĩ vậy thôi chứ trong thâm tâm Cả Phệ cũng phải lắc đầu lè lưỡi trước tuyên bố hùng hồn của ông cụ.

Nào, uống đi chứ anh bạn trẻ, nghĩ gì mà ngẩn hết cả người ra như thế?

Chúng tôi đều uống xong cả rồi, chén chổng mông hết cả rồi đây này, nói đoạn ông cụ dốc ngược chén rượu để chứng minh là không còn rượu trong chén. Cả Phệ tay run run đưa chén rượu lên miệng rồi nhắm mắt nhắm mũi vào mà uống. Rượu vào cơ thể khiến cả người anh cu chàng nóng bừng, đầu óc bắt đầu chếnh choáng, Cả Phệ vội đặt chén xuống bàn rồi lấy tay bụm miệng lần 2.

Ông cụ cười khà khà: làm gì mà nhắm hết cả mắt, cả mũi vào như thế, rượu chứ có phải thuốc độc đâu, các cụ đã dạy rồi "rượu này từ gạo mà ra, ta đây uống rượu cũng là ăn cơm", mấy bát cơm nấu ra mới được 1 chén rượu cơ đấy, thế nên, cứ uống no rượu là cũng coi như đã ăn no cơm rồi. Nói đoạn ông cụ lại với lấy cái chai rồi rót đầy các chén cho mọi người, đoạn ông cụ nói tiếp: thôi, lượt đi coi như đã xong, giờ xin phép làm thêm 1 chén lượt về cho nó tình cảm. Cả mâm cùng nhấc chén lên, riêng Cả Phệ vẫn cứ ngần ngừ chưa muốn nhấc. Thấy thế, cụ vội giục: nào cầm chén lên anh bạn trẻ, kẻo tôi lại phạt cái tội không tuân lệnh người già bây giờ.

Vừa nghe nói đến chữ phạt là Cả Phệ xoắn hết cả lên vội nhấc ngay chén và đưa lên miệng uống ừng ực

Đấy, phải như thế chứ, nam vô tửu như cờ vô phong. Uống rượu là cứ phải thùm thụp như thế thì nó mới thú, thôi tôi xin về mâm, trả lại tự do cho mọi người.

Ông cụ vừa bước đi được dăm bước lại đến bố chú rể đến mời cả mâm một chén. Sau bố chú rể là đến thằng cu nhà chủ à quên thằng chú rể đến mời các anh, các chú, các bác một chén gọi là cảm tạ tình cảm.

Sau chú rể lại đến mấy ông mâm bên cạnh sang chúc

...

Khi đã có độ gần chục chén rượu vào trong người thì một ông mới tuyên bố: thôi anh em ta ngồi ăn đi, chắc cũng vãn vãn rồi, phải tranh thủ mà ăn để có sức tí nữa còn tiếp các đợt tấn công của địch.

Thế nhưng bây giờ, trong người Cả Phệ đã nhộn hết cả nhạo lên rồi, anh cu chàng vội vàng loạng choạng bước ra khỏi mâm vừa bước vừa quay lại nói với: Thôi các bác cứ việc ăn, em xin phép, em... đủ rồi. Nói xong vội đưa hai tay lên bụm vào miệng rồi lao ngay vào nhà vệ sinh, gục xuống toa lét mà... Huệ ơi... Huệ ơi...

Lúc này, bên tai cả Phệ vẫn văng vẳng những tiếng hô: 1 2 3 zô, 1 2 3 uống, 1 2 3 hết.

Trong này Phệ đang Phê.

Note: Phệ ơi, phê nhưng vẫn phải nhớ mà gửi phong bì mừng đấy nhé...

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Hồi ký: Tướt... Tườn... TƯỢT

Tản văn & ký ức

Trích: đen thôi, đỏ quên đi

Hơn chục năm qua, chả thi với cử gì, mà nói chính xác là nhà cháu sợ thi lắm rồi. Ám ảnh suốt bao năm giời, đôi khi ngay cả trong giấc ngủ cũng vẫn cứ mơ... thi tượt để rồi lại giật mình thon thót. Ấy vậy mà, vừa rồi nhà cháu lại phải khăn gói quả mướp, cắp đít đi thi.

Phần Lý thuyết hơn 400 mạng, thôi thì nhà cháu cứ mạnh dạn nhờ Bác Hồ dẫn đường chỉ lối cho nhanh chứ thời gian và tâm trí đâu mà học. Nhưng thực hành thì có lẽ Bác Hồ cũng chịu, chả giúp gì được, vậy nên nhà cháu đành phải tay bo mà chinh chiến.

À mà, trước khi kể về vụ thi cử thì cũng phải nói qua một chút về quá trình học tập và tu dưỡng chứ không mọi người lại bảo thằng này liều, không học không hành mà dám vác mặt đi thi.

Có, chắc chắn là nhà cháu có học, có hành đàng hoàng. Cũng tu cũng dưỡng đâu hơn tháng giời (tuần 1-2 buổi mỗi buổi hơn 1h, tính theo buổi thì được khoảng hơn chục buổi, cơ mà tính theo giờ thì chắc chưa được 1 ngày)

Theo như lời thầy giáo thì nhà cháu có khả năng đỗ vào khoảng 50% (nói thế thì có lẽ mấy ông thầy bói mù cũng nói được chứ đừng nói là thầy)

Với lại thầy cũng luôn miệng bảo môn này dễ lắm, thi kiểu gì cũng đỗ (ấy... hình như thầy quên không nói về số lần thi mà chỉ đề cập đến kết quả).

Thôi tạm kể lể về quá trình học như vậy thôi không lại bảo lắm lời. Coi như là xong con ong phần học với hành đi. Giờ lại quay về thời điểm của cái ngày hôm đó.

Hôm ấy... trời quang mây tạnh, gió thổi liu diu, cành lá phất phơ, như chờ... nắng nóng.

Sáng 6h nhà cháu đã phải lục tục dậy để lên đường đi thi rồi. Loanh qua loanh quanh, đến nơi cũng đã gần 7h, ấy vậy mà các thí sinh đã tề tựu đông đủ hết cả trong phòng hội trường (thế cho nên là nhà cháu có lẽ chẳng kịp ăn sáng rồi). Vội vội vàng vàng phi vào phòng đợi, vớ vội cái số báo danh mà đeo vào cổ (tất nhiên cũng phải mất tiền mới có cái mà đeo chứ chả ai cho không). Số báo danh 326 (tính theo chơi 3 cây là 26 tháng 3... Tịt, điềm báo tượt hay sao ấy nhể) trên tổng số 355 người dự thi. Theo thông báo thì nhà cháu sẽ nằm trong tốp thi thứ 9 trên tổng số 10 tốp thi. Lúc đó tự nhiên thấy trách thầy u thế không biết, đặt tên gì vần lại là vần T với chả tiếc, đi thi đi cử toàn phải nằm cuối cuồi cuội.

Thi lý thuyết thì khá đơn giản và dễ thở vì có Bác Hồ dẫn đường rồi, bố bảo cũng không tượt được. Cơ mà thi xong lý thuyết sẽ phải đến phần hồi hộp, gay cấn nhất của ngày định mệnh.

Vì là tốp gần cuối nên thôi thì cứ phải vật và vật vờ để mà chờ mà đợi đến lượt thi khai ấn, vừa đói, vừa mệt, vừa run, vừa hồi hộp, vừa hoang mang, vừa...

Hôm nay, hình như giời lại "thương" nên cho nắng như đổ lửa, ngồi không cũng vã mồ hôi chứ chưa nói đến cái cảnh chút nữa sẽ phải ngồi trong cái "hộp diêm" bé tí mà không được bật điều hoà.

Ngày hôm nay, theo chiêm tinh, phong thủy thì hình như là ngày Sát Phá Lang, và giờ là giờ Chiến Lang nên có vẻ tượt cũng nhiều. Hai đồng đội đi

cùng cũng đã tử chiến nên nhà cháu lại càng cảm thấy hoang mang và lo sợ.

11h30 mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì, thôi thì đành ra làm tạm cái bánh, chai nước cho nó đỡ hạ đường huyết rồi sẽ lại tiếp tục vào ngồi để mà... hoang mang tiếp.

12h00 (rung hồi chuông vang réo rắt, 12h...) cũng vẫn chưa thấy động tĩnh gì, thây kệ cứ ngồi im mà đợi, chứ giờ này cũng chẳng biết làm gì hơn.

13h00 nhóm thứ 9 đã được gọi tên ra thi hết mà vưỡn không thấy gọi đến tên nhà cháu 325... 327... Ơ thế 326 của em đâu???

Thắc mắc thì được thông báo: Hồ sơ bị lộn xộn nên em chịu khó thi nhóm cuối nhé... ơ..ơ... đùa nhau à??? Nhưng thôi không sao, đã đợi đến tầm này rồi thì đợi thêm tí nữa cũng không thành vấn đề.

13 h30 rồi 14h00... Bỗng 1 anh đầu trọc, thân hình cao lớn oai vệ bước vào, đứng giữa phòng rồi dõng dạc ra chỉ thị: còn ai chưa thi thì ra cả đây cho nó... sớm chợ

Ù ôi, may quá, cuối cùng cũng đến lượt nhà cháu. May thế, tưởng đến chiều mới được thi, ai ngờ được thi sớm (à mà hình như tầm đó là chiều rồi hay sao ấy nhỉ?)

Đợi đọc đến tên để thi mà cũng run không kém tội phạm chuẩn bị ra "pháp trường" là mấy.

Chui vào cái hộp diêm bé tí tí, nóng, ôi chao là nóng, nóng như hỏa diệm sơn, nóng như lò bát quái, nóng như... có lẽ hết cái để mà so sánh rồi cũng nên. Thôi lệnh xuất phát cũng đã bắt đầu rồi, vuốt vội những giọt mồ hôi đang lăn dài trên mặt mà thúc ngựa lên đường.

Cửa 1 qua dễ dàng, cửa 2 đến gần chỗ phải dừng thì ơ ơ viên gạch của tao đâu, hôm qua lúc thi thử tao đã lấy cái viên gạch làm chuẩn giờ thằng mất dạy nào đã bỏ của tao đi đâu rồi. Hôm qua, thầy tao còn dạy cứ nhìn viên gạch làm chuẩn cơ mà hu hu. Mất điểm tựa, mất điểm nhìn và cũng mất điểm luôn, trừ 5 điểm còn 95 điểm, thôi cố vẫn còn tiền đi chợ. Đến cửa hai là cửa lo lắng nhất nhưng cuối cùng cũng qua mặc dù bị trừ thêm 5 điểm (theo lời thầy thì thà mất 5 điểm ở cửa này còn hơn là... trượt luôn). Ờ thôi vẫn còn 90 điểm, dưới 80 điểm mới tượt cơ mà, chả lo, các cửa sau chắc dễ thở hơn. Cửa 3 đã đến, rón ra rón rén đi thật cẩn thận nhưng cũng không tránh được hết nắng, trừ tiếp 5 điểm tội quá cẩn thận. Vậy là còn có 85 điểm, lúc đó thấy hoang mang tột độ và có cảm giác đang tượt... dần dần đều. Cửa 4 đang ở phía trước, nhà cháu dũng mãnh tiến đến, đang ngon lành cành đào thì khực khực em hộp diêm lăn ra chết, trừ thêm 5 điểm nữa. Quả diêm này qua chơi thử thì thấy khá OK nên đã chấp nhận mất tí phí để cưới em ấy cho ngày trọng đại, ấy vậy mà không ngờ em ấy là "... cao cấp" nên có nhiều Anh nhòm ngó quá. Dốc sức chiến đầu suốt từ 8h sáng đến giờ nên đến lượt nhà cháu chui vô thì ẻo con nhà bà èo. Cố vỗ về thì em ấy cũng hăng máu thêm được tí chút rồi lại... èo con nhà bà ẻo. Trừ thêm 5 điểm nữa là vừa vặn đủ điểm... Tượt.

Lặng lẽ bước ra về mà trong đầu thấy trống rỗng vô cùng, không thể tin nổi là nhà cháu đã... tượt vì rằng hôm qua lúc thi thử cả 3 lần thì nhà cháu đều vừa vặn đủ điểm đỗ, ấy vậy mà...

Một cơn gió "cái" khẽ lướt qua làm nhà cháu sực tỉnh, như chợt nhớ ra điều gì đó, nhà cháu vội lôi điện thoại ra, bấm... bấm... bấm... bấm...

Tít... tít... tít

Đầu dây bên kia mãi mà chưa có ai nhấc máy... sốt ruột quá...

Quá sốt ruột...

A đây rồi, đã có người nhấc máy: Alo...

Alo...

Alo... Tủn à?

Alo... Em đây

Thầy: Sao rồi???

...

Nhà cháu nói như reo mừng: Thầy ơi, em báo cho thầy một tin mừng, sắp tới em lại được học với thầy thêm 1 khóa nữa rồi thầy nhé.

Thầy: ơ... ơ... ơ...

Không để thầy kịp nói thêm tiếng nào, nhà cháu vội tắt máy, dúi cái điện thoại vào túi quần, lặng lẽ ra bãi đỗ xe, trả vé, dắt xe ra về.

Trưa nắng, yên nóng, đường hấp hơi và nhà cháu đang... chơi vơi.

Note: Buồn mấy hôm rồi, sầu mấy hôm rồi, nay mới dám... bung lụa để mà kể với lể.

Ngày sáng tác: 25/08/2021

Bùa Yêu

Câu chuyện về hành trình đi tìm bùa yêu đầy gian nan vất vả với đầy đủ những cung bậc hỉ nộ ái ố cùng cái kết không mấy vui vẻ tưởng chừng đã kết thúc. Và chiếc bùa yêu cuối cùng còn sót lại sẽ mãi nằm im trong chiếc hộp gỗ trong ngăn tủ chứa đồ, nơi lưu giữ những kỉ niệm của một thời trai trẻ. Vậy mà hôm nay...

Khi tôi đang say sưa làm việc thì chiếc điện thoại để trên bàn bỗng reo lên. Khẽ liếc mắt đưa sang tôi thấy trên màn hình hiện lên một số máy lạ. Với tay lấy chiếc điện thoại, kéo thanh trượt sang chế độ nghe, đưa lên tai, tôi khẽ nói: Alo, xin lỗi ai đó ạ?

Đầu dây bên kia là một cô gái, giọng nói trong trẻo, nhưng tôi có cảm giác cô đang cố kìm nén một điều gì đó, giọng đứt quãng và không đều: Alo... Xin lỗi cho hỏi đây có phải là số máy... của Anh A Tủn không ạ?

Tôi vội đáp: Vâng, tôi A Tủn đây, xin lỗi bạn là ai?

Em... Em... Em nghe nói Anh có một chiếc bùa yêu. Anh... Anh... có thể bán nó cho em được không? Em đang rất cần nó.

Tôi: Tại sao bạn lại biết tôi có bùa yêu. Ai đã nói cho bạn biết?

Cô gái: Nói thật với Anh, em có một người bạn và cô ấy đã nói cho em biết

Tôi: Là ai vậy? (Thật sự thì rất khó đoán vì phần 1 đã trót up lên FB rồi lên chắc cũng có nhiều người biết)

Cô gái: Em xin lỗi em không thể nói cho Anh biết được. Nhưng nếu Anh đồng ý bán cho em thì em sẽ rất biết ơn Anh.

Tôi: Thôi được, vậy thế này em nhé, hiện Anh đang bận. Để tối về em gọi lại cho Anh, có gì ta bàn tiếp nhé

Cô gái: Vâng, tối nay em có chút việc bận, khoảng 10h em sẽ gọi lại cho Anh

Một ngày với nhiều công việc bận rộn đã khiến tôi gần như quên bẵng cuộc nói chuyện với cô gái đó.

Buổi tối sau khi cơm nước xong tôi thả mình trên giường đọc sách.

Khi đồng hồ điểm đúng 10h thì điện thoại tôi reo. Nhìn vào màn hình tôi nhận ra số của cô gái đã gọi cho tôi hồi sáng

Tôi bấm nút nghe, chưa kịp alo đã ghe thấy giọng cô gái ở đầu dây bên kia: Alo Anh Tủn ạ. Anh có rảnh không? Chúng ta tiếp tục câu chuyện đang nói dở sáng nay Anh nhé

Tôi: À ừ, Anh rảnh. Bùa yêu thì Anh có nhưng cũng chỉ có một chiếc thôi. Nếu em cần Anh sẽ để cho em. Vậy em định trả bao nhiêu?

Cô gái: Thú thật với Anh là em đang rất cần, nhưng em cũng mới đi làm được ít tháng nên cũng không có nhiều. Nếu Anh thông cảm cho em thì em xin gửi Anh 1 triệu

Tôi nhủ thầm trong bụng: Trời trả hẳn 1 triệu cơ à, xem chừng là đang cần lắm đây. Thật ra tôi đâu có định lấy tiền vì hiện tại tôi cũng chỉ để đó như một vật kỉ niệm mà thôi. Nhưng tôi cũng muốn trêu cô bé mà thật ra là tò mò muốn biết lý do vì sao cô bé đó lại muốn có chiếc bùa yêu của tôi đến như vậy.

Tôi: 1 triệu thì rẻ quá em ơi. Em có biết là Anh đã phải vất vả thế nào mới có được nó không?

Cô gái: Em... Em... Vậy Anh định bán nó bao nhiêu?

Tôi: Ít ra cũng phải gấp 3 như thế

Cô gái: 3 triệu thì nhiều quá, Anh... có thể giảm xuống cho em được không?

Tôi nghe giọng cô lạc hẳn đi, những tiếng thút thít nho nhỏ. Hình như cô đang khóc, tôi đoán vậy

Tôi: Thôi được rồi, bây giờ còn một cách là em kể cho Anh nghe toàn bộ câu chuyện của em, lý do tại sao em lại cần bùa yêu đến vậy. Sau khi kể xong Anh sẽ tặng em chiếc bùa yêu này, sau đó khi nào rảnh chỉ cần em mời Anh một chầu cafe là được, em đồng ý không?

Một chút ngập ngừng rồi cô gái tâm sự:

Em là sinh viên mới ra trường, sau nhiều nỗ lực tìm việc em đã xin được công việc tại công ty chuyên bán thiết bị y tế. Tại đây em có quen một Anh tên Lâm người Hà Nội hơn em 2 tuổi. Ngay từ ngày đầu vào công ty em đã thích Lâm. Vậy là ngày nào đi làm em cũng để ý đến Anh ấy. Có lẽ Anh ấy cũng cảm nhận được điều đó nên cũng hay mỉm cười mỗi khi gặp em. Dần dần tình cảm của chúng em cũng có sự nảy nở. Ba tháng trước em đã chính thức nhận lời làm bạn gái Anh ấy. Mọi thứ đang tốt đẹp thì ngày hôm qua Anh ấy nói lời chia tay, với lý do là không hợp. Thú thật với Anh em là một cô gái quê mùa, tuy cũng có chút nhan sắc nhưng cũng không thể so sánh được với những cô gái thành phố. Nên em nghĩ Anh ấy đã có người con gái khác. Anh hãy hiểu cho em, bây giờ em không thể sống nếu thiếu Anh ấy. Chính ví vậy em rất cần chiếc bùa yêu của Anh để... xin Anh hãy giúp em

Tôi: Anh hiểu, nhưng Anh nghĩ em nên suy nghĩ thật kỹ, tình cảm không nên miễn cưỡng. Chiếc bùa yêu này Anh sẽ tặng em theo đúng lời hứa. Nhưng em hãy suy nghĩ trước khi dùng nó

Cô gái: em cám ơn Anh, em mong Anh hãy giúp em

Tôi: Khi nào em cần? Làm sao Anh có thể đưa nó cho em

Cô gái: Ngay bây giờ được không Anh?

Tôi: Ngay bây giờ hả em. Tôi hỏi lại với một giọng thảng thốt vì bất ngờ

Cô gái: Vâng, em đang rất cần

Tôi: Thôi được rồi. Em qua chỗ Anh, Anh sẽ đưa cho

Cô gái: Anh có thể mang qua cho em được không? Xe em bị hỏng vả lại em cũng không thông thuộc đường xá Hà Nội lắm

Lại một sự bất ngờ không hề nhẹ. Lần này thì tôi cảm thấy hơi bực mình.

Tôi: Anh đã tặng nó miễn phí cho em rồi, giờ lại còn bắt Anh mang đến tận nơi cho em, như vậy em thấy có hơi quá đáng không?

Cô gái: Em xin lỗi, nhưng em không còn cách nào khác. Xin Anh hãy hiểu cho em

Tôi: Nếu vậy để ngày mai em qua công ty Anh, Anh sẽ đưa nó cho em. Anh cũng không muốn ra khỏi nhà vào giờ này

Cô gái: Em xin Anh. Nếu không có chiếc bùa yêu trong hôm nay thì em sẽ... cô gái bỗng im lặng

Tôi: Alo... sẽ sao em... alo em có đó không?

Điện thoại thông báo cuộc gọi đã kết thúc

Tôi đứng như trời trồng, quả thật sự việc bất ngờ khiến tôi thấy bối rối. Tôi nhủ thầm, chẳng lẽ cô gái đó đã có suy nghĩ và hành động dại dột nên mới cúp máy đột ngột như vậy, tự nhiên tôi cảm thấy lo lắng và bất an.

Đang suy nghĩ mông lung thì điện thoại báo có tin nhắn, vội lập cập mở máy ra, lần tìm hộp tin nhắn đến, vừa mở tim tôi vừa đập thình thịch, tay tôi khẽ run run. Là tin nhắn của cô gái đó: Mong Anh thông cảm giúp em, em có lý do riêng. Nếu được Anh mang giúp em đến số nhà X, ngõ Y, đường Z... Em cám ơn Anh rất nhiều. Nếu hôm nay em không có chiếc bùa yêu trong tay thì em sẽ không còn thiết sống trên cõi đời này nữa. Đọc đến đây người tôi khẽ run lên, mồ hôi vã ra như tắm. Tôi khẽ thốt lên: hỏng rồi, nói đoạn tôi mặc vội chiếc áo, lấy mũ bảo hiểm rồi dắt vội xe ra khỏi nhà, tất nhiên không quên mang theo chiếc bùa yêu mà cô gái kia đang tha thiết muốn có.

Xe chạy qua nhiều con phố tấp nập rồi dừng lại trước một ngôi nhà 2 tầng nằm ở cuối một con ngõ nhỏ, rất vắng vẻ và thiếu ánh sáng. Tôi lôi điện thoại ra so thì đúng là địa chỉ mà cô gái đã nhắn cho tôi. Tôi vội bấm số cô gái gọi nhưng máy bận liên tục. Đang bực mình vì đã đến nơi mà gọi mãi không được thì có tin nhắn đến: Anh đến rồi đấy à, cám ơn Anh đã vất vả vì em, hiện em không tiện nghe máy, anh cứ đợi một chút, sẽ có người ra gặp.

Tôi thoáng chút lo lắng vì theo trực giác mách bảo có điều gì đó bất thường trong ngôi nhà này. Thật ra nhìn sơ qua nó cũng không khác gì các ngôi nhà khác, chỉ có điều trông nó cũ kỹ và rêu phong hơn. Nhưng quả thật, lúc đó tôi cũng không nghĩ ngợi được nhiều, chỉ nghĩ đơn giản là đưa cho cô gái chiếc bùa yêu rồi về vì tầm này cũng không còn sớm nữa.

Định với tay bấm chuông, nhưng khi tay còn chưa kịp đến nơi thì cánh cửa khẽ mở ra, một bà cụ khoảng chừng hơn 60 tuổi, dáng người nhỏ bé, khuôn mặt khắc khổ với mái tóc được búi cao gọn gàng xuất hiện trước

mặt tôi. Không kịp để tôi lên tiêng, bà cụ khẽ hỏi: Cháu đến đưa đồ cho Lan Anh phải không? Bây giờ thì tôi mới biết cô bé đó tên là Lan Anh. Tôi khẽ trả lời: vâng ạ,

Bác là? Tôi khẽ hỏi lại

Bà cụ thoáng gương mặt buồn rồi trả lời: Tôi là Tâm, bác của Lan Anh, trước đây con bé Lan Anh nó từng ở đây

Tôi khẽ giật mình: Từng ở đây? Vậy bây giờ Lan Anh đang ở đâu ạ?

Bà cụ cũng có chút bối rối, bà khẽ thở dài rồi nói: Lan Anh nó mất rồi, hôm nay là được tròn 1 tháng.

Tôi hoảng hốt: mất rồi là sao ạ??? Cô... cô... cô ấy còn vừa gọi cho cháu lúc nãy cơ mà???

Bà cụ cũng tỏ vẻ hốt hoảng: Lan Anh nó gọi cho cậu? Không... không... thể nào

Tôi lấy điện thoại định mở ra để chứng thực những gì đã nói thì lạ chưa, toàn bộ lịch sử cuộc gọi, tin nhắn trong máy đã bị xóa sạch.

Tôi giật bắn mình, cả người tôi run lên, mồ hôi vã ra như tắm... kì lạ quá

Sau khi lấy được bình tĩnh tội vội hỏi bà cụ: vậy, vậy tại sao bác biết cháu đến đưa đồ cho Lan Anh mà ra mở cửa.

Bà cụ liền chìa cho tôi xem 1 tờ giấy trong đó có ghi mấy chữ bằng mực đỏ: nhờ bác Tâm nhận giúp đồ cho cháu vào XX giờ ngày XX tháng XX - Cháu Lan Anh - Hà Nội ngày XX tháng XX năm XXXX

Tôi lạnh toát hết cả người vì ngày ghi trên giấy cũng chính là ngày tôi đi lên Hòa Bình để gặp thầy thỉnh bùa yêu.

Ôi thần linh ơi, kì lạ chưa??? Kì lạ quá, quá kì lạ…

Đi thay cái quần đã rồi lát vào viết nốt

Ngoại truyện: Sau khi nói chuyện với bác Tâm tôi đã hiểu nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lan Anh, câu chuyện cũng giống như tôi đã được nghe trong điện thoại, chỉ khác là cái kết quá bi thương khi cậu con trai kia cuối cùng vẫn dứt tình để đến với người con gái khác, còn Lan Anh vì tình yêu mù quáng đã tìm đến cái chết. Một chuyện tình buồn và một câu chuyện tưởng như hoang đường nhưng lại hoàn toàn có thật trong… trí tưởng tượng của tôi.

Ngày sáng tác: 17/08/2022

Chiếc điện thoại ma quái

Khi hắn về đến nhà trời đã tối rồi. Nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay thì vừa bước qua ngưỡng 9h00 một chút. Trong nhà không một bóng người. Có lẽ vợ con đã kéo nhau sang nhà ai đó chơi cũng nên, Hắn đoán vậy thôi chứ cũng chưa chắc. Cả tuần nay, ngày nào hắn cũng về muộn, khi thì tầm này mà cũng có khi còn muộn hơn. Công việc bề bộn nên không thể về nhà sớm hơn được. Hôm nay, hắn biết là ngày 20-10 ngày phụ nữ Việt Nam, đáng lẽ phải về từ sớm, vậy mà...

Bước vào phòng tắm, hắn mở vòi nước rồi vục từng vục nước mát lạnh lên mặt. Nước lạnh khiến hắn trở lên tỉnh táo hơn. Hắn mở chiếc lồng bàn màu đỏ ra, ăn vội những thứ có trên đó. Phần cơm tuy đã nguội, nhưng hắn cũng chẳng buồn cho vào lò vi sóng để hâm lại cho nóng. Bởi lúc này hắn đâu mấy quan tâm, miễn no bụng là được. Đầu hắn đâu có để ý là hắn đang ăn cơm, nó vẫn còn đang mải nghĩ về những công việc dang dở, cả những kế hoạch sắp tới. Vậy nên hắn ăn mà cũng không biết là mình đang ăn. Có lẽ hắn ăn để lấy doanh số, hắn ăn để tồn tại.

Cảm thấy đã no, hắn vội vàng dọn dẹp rồi không kịp nghỉ ngơi, xơi nước đã vội bước vào phòng làm việc. Khi ánh sáng của chiếc đèn bàn được bật lên thì hiện ra ngay giữa phòng một chiếc bàn làm việc nhỏ với chiếc máy tính để bàn và vài ba cuốn sách được xếp ngay ngắn trên đó. Hắn mở máy tính rồi cắm mặt vào làm việc. Có nhiều việc đang cần hắn giải quyết trong hôm nay. Hắn làm hùng hục, hùng hục như... trâu húc mả

Bỗng toàn bộ ánh sáng trong căn phòng phụt tắt. Hắn luống cuống với tay lấy chiếc điện thoại gần đó bật lên. Ánh sáng của chiếc điện thoại không đủ làm sáng cả căn phòng mà chỉ sáng được một vùng trước mặt hắn. Hắn khẽ thở dài: nếu đêm nay mà mất điện thì toi. Chậm dateline với khách

hàng thì có mà chết không kịp lết...Giời ơi là giời sao lại đen như cún mực thế này

Than thì than vậy thôi chứ hắn cũng chẳng thể làm được gì. Đành bất lực nhìn thời gian chầm chậm đi qua. Trong khi mất điện hắn chẳng biết làm gì đành bấm nghịch điện thoại cho đỡ buồn. Hắn đã nghịch được một lúc khá lâu mà vẫn chưa có điện. Lạ thật mọi khi có bao giờ bị mất điện vào giờ này đâu nhỉ, hắn nghĩ. Rồi hắn tặc lưỡi: mất điện toàn khu thế này thì chắc còn đầu lâu lắm. Sở dĩ hắn không cần ra ngoài cũng biết bị mất điện toàn khu bởi: chỉ cần nghe mấy tiếng la thất thanh của mấy bà hàng xóm là hắn cũng có thể đoán được. Hắn khẽ mỉm cười khi nghĩ về cái sự thông minh mà ai cũng biết ấy rồi gật gật cái đầu ra chiều tâm đắc lắm. Vừa lúc đó chiếc điện thoại trong tay hắn bất ngờ run lên. Có cuộc gọi đến, hắn nhìn vào màn hình thì thấy một số rất lạ. Hắn đưa điện thoại lên, vuốt sang chế độ nhận cuộc gọi bỗng màn hình điện thoại vụt tắt, tối om, đen sì. Nhưng âm thanh từ loa thoại vẫn cứ phát ra. Hắn lắp bắp: alo, xin lỗi ai đó. Đáp lại lời hắn chỉ có một thứ âm thanh vô cùng ghê sợ: gừ gừ gừ

Hắn khẽ rùng mình, xém chút nữa thì làm rơi chiếc điện thoại

Hắn run run định nhấn vào nút tắt nhưng màn hình vẫn tối om, không thể thao tác được. Hắn luống cuống, không biết xử trí ra sao thì ở đầu dây bên kia lại xuất hiện một giọng nói. Nhưng lần này thì hắn nhận ra giọng nói đó. Giọng nói đó không phải ai khác mà chính là... vợ hắn: Anh về chưa? Em cùng con đang chơi ở nhà cái Hương bạn cấp 3 của em. Điện thoại hết pin nên em phải mượn điện thoại bạn để gọi. Hắn lắp bắp trả lời: Anh về rồi, ăn rồi, nhà đang mất điện nên tối lắm. Nếu bên đó không mất điện thì em cứ chơi thêm một lát nữa hãy về.Sau cuộc trò chuyện, hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó hắn vội bấm nút nguồn để mở máy. Máy lại hoạt động bình thường. Hắn vuốt nhẹ phía trên, bật 3G lên, vào google tìm kiếm. Bỗng hắn à lên một tiếng như đã tìm

ra điều gì đó. Thoát khỏi google hắn vào mục cài đặt máy rồi chọn: Cài đặt lại toàn bộ. Màn hình điện thoại quay quay khoảng mười phút rồi trở lại trạng thái bình thường. Sau khi máy hoạt động trở lại, hắn vào từng mục để kiểm tra lại xem có vấn đề gì không thì ôi trời ơi, hắn la vội

thất thanh: Má ơi... Tại sao, tại sao??? Toàn bộ danh bạ, tin nhắn trong máy lại hoàn toàn biến mất. Mồ hôi hắn vã ra như tắm, biết bao số liên lạc quan trọng của bạn bè và cả các khách hàng đã không cánh mà bay, thật không thể tin nổi. Hắn vội bấm số gọi cho vợ: em ơi, em về ngay đi nhé. Nhà mình có ma, à mà không- điện thoại của Anh có ma hu hu hu

Note: mọi người cho mình xin lại số liên lạc nhé. Mất sạch hết số rồi hic hic

Ngoài ra xin hỏi luôn: lỗi khi nhận cuộc gọi đến hay gọi đi màn hình đen sì, tối om, không thao tác được gì mà vẫn nghe gọi được là lỗi gì, liệu có phải thay máy mới hay không???

Để nhà cháu còn biết mà đi nhổ răng bán

Thanks

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Về - Bước lùi hay bước tiến?

Tản văn & ký ức

Trích: không nghĩ ngợi nhiều, cứ đúng mục tiêu mà thực hiện là hạnh phúc lắm rồi.

Hôm nay, A Tủn được dịp ra phố ngắm Voi đi vệ sinh và ngắm "hàng" lượn lờ trên phố. Chẳng phải nói, cứ gọi là sướng, sướng như ăn khoai nướng uống nước chè, sướng như được đi è khi đang mót ấy. Lượn lờ qua mấy tuyến phố, mồ hôi vã ra như tắm, chân đã mỏi nhừ mà vẫn chưa hết... ô tô chạy trên đường. Ở quê A Tủn ô tô ít lắm, chỉ toàn xe trâu, xe bò với công nông thôi, nên ra tới phố, nhìn đâu đâu cũng toàn ô tô là ô tô làm cho A Tủn cảm thấy hơi hoảng. Nghe nói ở đây có nhiều cái con ô tô điên lắm, không cẩn thận là nó phi cho mất mạng ngay. Ở quê A Tủn cũng có Trâu điên, bò điên nhưng hiếm lắm mới có một vụ, mà nó có húc cùng lắm là lòi ruột thôi chứ chả chết được, không như mấy con ô tô điên này, nó húc cho một cái là ngồi lên nóc tủ ngắm gà khoả thân ngay.

Đang nghĩ miên man bỗng A Tủn khựng lại trước một quán ăn có cái tên rất vui tai: Bún Đậu Mẹt. Ơ lạ nhỉ ở quê A Tủn cũng có bún đậu nhưng không biết Mẹt là gì, A Tủn chỉ biết các cụ thường bảo mặt như mặt mẹt. Chả lẽ đây là Bún đậu mặt mẹt. Nghe lạ lạ, ngộ ngộ nên A Tủn cảm thấy tò mò. Mà các cụ đã bảo rồi, tò mò là bố của các loại kích thích, đã tò mò rồi thì cứ phải xem tận mắt, rờ tận tay nó mới chịu. Thế là chẳng cần ai thúc đít, A Tủn hiên ngang bước vào quán, đứng trước bàn dân thiên hạ đang cắm mặt vào ăn lấy ăn để dõng dạc hô: iem ie cho anh 1 bún đậu... mặt mẹt em nhé. Hô xong chẳng buồn để ý tới ánh mắt bàng hoàng của anh chủ quán, A Tủn hiên ngang bước tới một cái bàn trống rồi thản nhiên đặt đít xuống một cách oai vệ. Ái chà mùi mắm tôm mới thơm "nàm thao".

Các cụ nói cấm có sai: con người ta chỉ bị kích thích tột độ bởi hai loại mùi một là thơm hai là... nặng mùi chứ mấy loại lờ lợ thì chả mấy ấn tượng, mắm tôm thì đúng là nặng mùi quá rồi, thử hỏi ai đó vô tình bị quệt lấy một tí tị tì ti vào mũi thì cứ gọi là... khắm thôi rồi.

À đây rồi, món bún đậu mặt mẹt đây rồi, ủa đâu có khác mấy cái món bún đậu ở quê A Tủn là mấy đâu nhỉ, cũng có bún, có đậu, có mắm tôm, có rau sống, có "nòng" rán, rồi

có dồi, chả có chả...

Đang đói nên A Tủn cắm đầu vào đánh chén một chặp mới ngửng đầu lên, quả là thành phố có khác, mắm tôm cứ gọi là khắm lắm lặm, xem ra còn khắm hơn cả mắm tôm ở quê, dồi cũng tạm được, cơ mà "nòng" thì dai quá, cứ như làm từ... bao cao su ấy. Nhưng thôi, dai thì dai, đang đói nên dai thế cũng sạch không còn miếng nào. Giờ thì no rồi, trả tiền còn ra hồ con rùa làm que kem cho biết mặt mũi kem tràng tiền nó thế nào, chứ về quê thằng Tũn nó hỏi lại không biết đường mà giả nhời.

Iem ie tính tiền

Của anh hết 50k

A Tủn tí nữa thì phọt hết cả ra ngoài, tí tẹo tèo teo nữa là bún đi đằng bún, đậu đi đằng đậu và mắm tôm đi đường mồm...

Khiếp, đắt thế, ở quê thế này có 20k mà ra tới đây nó đã hơn gấp 2 lần rồi. Đắt, đắt quá, đắt quá thể đáng, đắt quá thể đáng... đắt. Nhưng ăn rồi thì phải trả chứ không nó oánh cho bỏ mịa. Ngậm ngùi móc hầu bao ra trả mà tiếc đứt hết cả "nòng", mắm tôm giờ không những khắm mà còn đắng nữa. Đã thế ông vìa, chả kem với kiếc gì nữa, về làm que kem tổng hợp 2k nhà mụ béo đầu xóm cho lành. Vậy là A Tủn cắp đít đi về giữa trời nắng như thiêu như đốt, vừa đi vừa lầm bầm, tưởng phố thế nào chứ như này

thì chả bằng quê. Trâu húc chỉ lòi ruột chứ không chết, bún đậu mắm tôm có 20k, và kem nhà mụ béo chỉ 2k là ngon lành cành đào rồi. Biết thế này ở quê cho nó lành, chẳng tỉnh với phố gì cho mắc mệt... VÌA QUÊ THÔI.

Note: viết trong lúc nóng, viết trong lúc hoang tưởng và viết trong lúc... chờ nước nóng để...

Ngày sáng tác: 23/05/2021

My

My (My = My +.) ghé mắt nhìn ra phía cửa sổ to bằng... cái chiếu đôi, chỉ thấy toàn một màu vàng óng của nắng. My khẽ thở dài rồi chạy lại, đưa mắt từ tầng 13 nhìn xuống. Tự nhiên My thấy "rạo rực". My muốn được đi chơi, nhưng chẳng ai cho My đi chơi. Anh giám đốc còn ngồi lù lù ở phía góc phòng. Team leader cũng đang đưa cặp mắt đầy soi mói trông theo từng cử chỉ của My. My thấy hoàn toàn bất lực. My thấy cuộc sống thật vô vị. Từ ngày My đi làm, My như con rùa nuôi trong xó cửa, ngày ngày lầm lũi. Con rùa còn được mọi người nhớ đến vì gắn với truyền thuyết Hồ Hoàn Kiếm, còn My thì chả có ai nhớ đến. My chỉ là một người bình thường. Hàng ngày, lầm lũi đi làm kiếm tiền... nuôi thân (không làm thì chết đói như con sói bị bỏ đói). My nhớ ngày xưa lúc còn trẻ, My có nhiều hoài bão, nhiều ước mơ lắm. Hồi đó My như con chim tự do bay giữa trời xanh, như con thú hoang trong rừng. Thế mà, từ ngày đi làm, My chỉ như con cá bơi trong chậu, như con ngựa đã bị buộc cương... Càng nghĩ, My càng thấy chán như con gián. Nghĩ thế, My lại muốn vùng lên để được đi chơi. Trời đẹp thế này mà được đi chơi thì thích nhỉ. My mơ màng khi nghĩ đến cảnh được lang thang trà đá vỉa hè, được vác máy ảnh đi chụp ở cầu Long Biên, được tản bộ dọc theo những con đường đầy nắng, hít hà những mùi hương của phố phường. Vui là thế, tuyệt vời là thế. Vậy mà giờ này, My vẫn phải ngồi chai đ...ít trên chiếc ghế xoay, dán mặt vào cái máy tính, tay vẫn phải cầm wacom mà tô tô, vẽ vẽ. Cuộc đời thật là bất công, thằng ăn không hết, người lần chả ra. Sao mấy thằng có tiền nó sướng thế, suốt ngày đi chơi mà vẫn có nhiều tiền. Còn mình, suốt ngày phải làm việc mà chả thấy đầu tiên. Thôi nói dài nói dai, lại thành nói dại. My biết là sẽ không thể vượt qua được lễ giáo phong kiến hà khắc, đầy hủ tục ở... công ty nếu My dám trốn đi chơi. Thế nên, My đành chịu làm con rùa nuôi trong xó cửa, làm con ngựa đã bị buộc cương. My sẽ tiếp tục làm việc

chăm chỉ, lầm lũi... hết giờ là My sẽ té. Mai là cuối tuần My sẽ cố gắng làm hết các công việc thật sớm để được đi chơi. My muốn đi chơi và My nhất định sẽ đi chơi... vào chủ nhật.

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Thiên sắc

Một tên phạm tội ấu dâm sau khi chết bị đày xuống địa ngục. Khi đứng trước Diêm Vương hắn khúm lúm tỏ vẻ sợ hãi. Diêm Vương nhìn hắn một lượt từ đầu đến chân rồi hất hàm hỏi: Thằng kia, mày đã biết tội của mày chưa?

Tên này run rẩy nói: Dạ bẩm Ngài con đã biết tội của con rồi ạ

Diêm Vương đập bàn đánh rầm 1 cái rồi chỉ tay về phía hắn giận dữ quát lớn: Đúng là đồ súc sinh, biến thái, khốn nạn, việc bỉ ổi như thế mà mày cũng dám làm sao? Mày có biết vì hành động khốn nạn đó của mày mà biết bao đứa trẻ vô tội cả đời phải sống với nỗi đau, nỗi ám ảnh không? Mày thử nghĩ xem nếu đó là con, là cháu mày thì mày thấy thế nào?

Tên này lắp bắp: dạ... dạ

Diêm Vương: dạ dạ cái tiên sư nhà mày, một lũ chó má, đội lốt trí thức. Học hành tử tế mà lại toàn làm điều thất nhân, ác đức như thế à? Lần này ta quyết không tha

Ngạ quỷ đâu mau đưa tên này xuống tầng địa ngục thứ 19 cho ta. Bình thường dù giết người, cướp của, hay đĩ điếm... thì nặng lắm cũng chỉ phải chịu hình phạt ở 18 tầng địa ngục là cùng. Riêng cái giống này ta phải cho xuống tầng địa ngục thứ 19, tầng dành cho lũ súc sinh, cầm thú đội lốt người. Vào đây nó sẽ được thưởng thức một bữa ăn thịnh soạn bao gồm:

1- Khai vị: kéo dãn tờ rim, dùng truỳ sắt đập 1000 cái

2- Điểm tâm: dùng dao tỉa hoa cắt tờ rim nó thành hình hoa ớt hoặc hoa tóc tiên sau đó lấy ni lông đốt cháy rồi nhỏ thẳng vào

3- Tráng miệng: Nấu chín tờ rim rồi quăng cho chó đói ăn

Ngày nào ta cũng sẽ cho tờ rim của nó dài ra dăm lượt rồi lại thực hiện đúng 3 bước như trên để cho nó biết thế nào là... thốn.

Với bọn này ta sẽ mãi mãi bắt lưu đày nơi đây nhất định không bao giờ cho đầu thai làm người.

Không, không... Diêm Vương, xin Ngài hãy tha cho con. Con xin xám hối, cải tà quy chính. Hãy cho con được đầu thai làm người...

Đúng là đồ chó má, đến bây giờ mày mới nói đến hai từ xám hối thì đã quá muộn rồi con ạ.

Ngạ quỷ đâu mau mau đưa nó đi cho khuất mắt ta

Ngạ quỷ: dạ

Tha cho con, tha cho con... Tha cho con

Diêm Vương: Tha cái tiên nhưn nhà mày. Cái lũ chúng mày chỉ mồm mép là giỏi. Cho chúng mày đầu thai để chúng mày lại đi làm hại con, cháu nhà người ta à. Đúng là bọn biến thái, khốn nạn. Ông là ông cắt hết, thiến hết, tỉa hoa hết... Hừ hừ, đúng là một lũ khốn nạn... Khốn nạn thật hừ hừ

Ngày sáng tác: 01/05/2021

Ước mơ của tôi

Trích: nhật kí của moon (bão bùng nên viết linh tinh cho đỡ chán)

Phải nói, tôi là một người có rất nhiều ước mơ, hoài bão (gớm mặt ra phết). Sau đây là bản liệt kê một vài những ước mơ chính của tôi. Thời gian được tính từ mẫu giáo lớn cho đến bây giờ:

Hồi mẫu giáo lớn, thằng bạn tôi được chú nó mua cho một cái mũ công an rất đẹp, nhìn nó đội thấy oai thật là oai. Tuy nhiên, dù tôi và mấy thằng bạn khác mượn mỏi mồm, nói gãy lưỡi mà nó vẫn nhất định không cho mượn. Vậy là tôi đã tự hứa với bản thân rằng: mai sau mình sẽ làm công an để... ngày nào cũng được đội mũ công an cho sướng. Thế nhưng, khi mang ước mơ đó nói với mọi người thì tôi đã quyết định từ bỏ ngay vì ai cũng bảo: làm công an phải: cao, to, đen, hôi chứ một mẩu như mày thì có mà loại từ vòng gửi xe...

Nhưng không sao...

Vừa từ bỏ ước mơ thành công an tôi đã có ngay ước mơ khác: bác sĩ

Chả là lúc đó, nhà tôi có nuôi một chú chó nhỏ có tên ToKy và nó bị ốm. Thế là tôi đã nghĩ: ước gì mình là một bác sĩ thì mình sẽ chữa cho nó khỏi bệnh. Quả thật lúc đó, tôi cũng không phân biệt nổi bác sĩ thú y với bác sĩ... người y.

Thế nhưng, đến năm lớp 4 tôi lại từ bỏ ước mơ bác sĩ để ước mơ trở thành một võ sĩ, sau khi được xem mấy bộ phim chưởng của huyền thoại võ thuật Lý Tiểu Long (mình nhớ là phim đường sơn đại huynh) với những màn võ thuật đẹp mắt đã làm tôi thích mê. Vậy là, ngay lập tức về nài nỉ ông bác dạy võ cho. Cũng chăm chỉ tập luyện đâu được 1 năm thì nghỉ, đơn giản vì học võ đau quá. Cháu người bé tí mà Bác toàn cho đỡ những

đòn hiểm, né không kịp là xác định sưng chỗ này, tấy chỗ kia ngay. (Giờ nghĩ lại vẫn còn sợ)

Từ bỏ ước mơ trở thành võ sĩ tôi chuyển sở thích sang thợ sửa chữa đồng hồ. Bởi hồi đó ông bác vốn là thợ cơ khí kiêm sửa chữa đồng hồ, trong đống đồng hồ bỏ đi có mấy cái đồng hồ hỏng (chả biết có hỏng thật không) vứt lăn lóc. Tôi xin về để chơi, mày mò thế nào lại cho 2 cái chạy được, vậy là sướng, nghĩ mình là một thiên tài vì có thể sửa được những cỗ máy phức tạp... hài thật.

Thế nhưng, sau đó, nghịch mãi cũng không làm cái thứ 3 chạy được nên tôi lại bỏ xó và chuyển sang một ước mơ mới: nghệ nhân đất nặn.

Nói thật ước mơ này có tí di truyền vì dạo đó bố tôi được một anh nhờ nặn hình con trâu để chấm điểm thì phải và ông đã nặn rất đẹp, phải nói là rất giống. Vậy là, tôi cũng mày mò lấy đất sét, nhào nặn và tạo ra những gì mà tôi thích, đầu tiên là nặn quả quýt, quả khế, rồi con chuột, con gà, dần dần thì nặn được cả nàng tiên cá, quan công... Lúc đó chưa biết gì về tỉ lệ, giải phẫu... chỉ biết nặn thấy ưng mắt là được. Những năm cấp 2 tôi vẫn thỉnh thoảng dành thời gian cho sở thích này. Nhưng rồi càng ngày càng thưa dần để nhường chỗ cho ước mơ mới: nhà thơ

Cũng không có gì bất ngờ vì hai ông bác tôi đều là những người có khiếu làm thơ, và tôi luôn được động viên là hãy làm thơ, vì làm thơ giúp tâm hồn chúng ta có nhiều cảm xúc. Cơ mà, tôi lại không khoái thơ lắm, tuy nhiên được sự động viên thì tôi cũng tập tành làm. Nhờ thế mà đến bây giờ khả năng làm thơ của tôi vẫn còn, nhưng chất lượng thì vẫn chưa thoát ra khỏi tầm "thơ con cóc". Ấy mà, cũng không sao vì hồi đó ngoài làm thơ tôi còn được hai bác hướng cho hai nội dung khác là âm nhạc và hội họa: một bác tình nguyện dạy nhạc, một bác tình nguyện dạy vẽ

Với nhạc thì tôi được học sáo, ghi ta... Trước khi học thì cũng suy nghĩ nhiều lắm. Trong đầu đã tự huyễn hoặc: mai sau ta sẽ là một nhạc sĩ tài ba, hay chí ít cũng là một tay ghi ta cự phách để mỗi khi buồn cũng có thể mang đàn ra mà... gảy tưng tưng. Cơ mà, trời chả chiều lòng người, học mãi mà trình độ vẫn ở tầm le ve. Sáo nhị cũng chỉ ở tầm thổi kêu được chứ không thành bài gì. Và cuối cùng, tôi đã dừng sự nghiệp đàn ca lại sau khi ông bác bảo: mày chả có tí ti gì gọi là năng khiếu âm nhạc. Hic hic chắc là do mấy cái đấy nó không biết cháu, chứ cháu thì biết hết, mỗi tội không chơi được thôi.

Mảng âm nhạc thì hơi, à không phải gọi là quá... lẹt đẹt, nhưng mảng hội họa lại có vẻ khá khẩm và có chút hi vọng vì xem ra tôi cũng có chút năng khiếu. Bác tôi xem tranh bảo: mày có năng khiếu hội họa đấy, nhưng đừng vẽ thủy thủ mặt trăng với hecman nữa, mà phải vẽ thế này... thế này...

Ấy thế nhưng, bây giờ, sau bao năm theo đuổi với ước mơ trở thành một họa sỹ "tài năng" thì tôi đã nhận ra rằng: khả năng hội họa của tôi chỉ ở mức normal. Nhìn mấy bạn vẽ art thích quá mà không sao vẽ đẹp được như thế. Tự hỏi: vậy rốt cục thì mình có khả năng gì và ước mơ của mình là gì nhỉ???

Tầm này cũng chả rõ ước mơ cụ thể là gì và mình đã thực hiện được ước mơ nào hay chưa.

Chỉ biết rằng, ngay lúc này và ngay bây giờ, thì ước mơ duy nhất là được ngủ một giấc thật ngon và sáng ngày mai trời sẽ đẹp, không mưa để có thể làm vài vòng xe đạp Hồ Gươm. Đơn giản thế thôi.

Xin hết ý kiến... ngáp... ngáp... ngáp.

Ngày sáng tác: 15/03/2018

Xin hãy nghe tôi

Truyện vui & châm biếm

Trích: Xin hãy tha cho tôi, Loa Làng khiến tôi... bàng hoàng.

Cộc... cộc... cộc

Cộc... cộc... cộc

Ai đó...

Cộc... cộc... cộc

Đây... đây... đây

Tôi ra ngay đây

Lộc cộc... Lộc cộc

Cạch... cạch...

Trời ơi... Bác... Bác... Loa Phường

Bất ngờ quá...

Cơn gió nào đưa Bác về với em thế này???

Khà... khà... làm gì mà chú sửng sốt thế. Tôi, là tôi đây, ông Anh Loa Phường của chú đây. Chẳng có cơn gió, cơn máy nào đưa tôi về với chú cả, mà đây... đây... chỉ có con xe cup 81 đầu bằng đít vênh này đưa tôi về với chú thôi... chú Loa Làng ạ khà... khà...

Bác... mời Bác vào nhà trước, còn xe để đó em dắt.

Ấy, thôi thôi chú cứ để tôi, tôi tuy có hơi xọp, nhưng vẫn còn mạnh lắm chứ chẳng đùa.

Vâng, em biết, em biết, nhìn Bác thế này vẫn còn phong độ lắm lắm.

Thế để em vào trước pha ấm trà mới để mời Bác thưởng.

Ừ, được rồi, được rồi, chú cứ vào trước đi, tôi cũng vào ngay đây.

...

Mời Bác xơi nước

Mời chú... thơm quá... thơm quá... lâu lắm tôi mới lại được uống chén nước trà hoa nhài thơm như này.

Hoa nhài nhà trồng, sẵn nhiều hoa nên tiện thể em ướp được ít trà dùng dần Bác ạ.

Thế là nhất chú rồi đấy, giữa cái thời buổi thóc cao gạo kém, hóa chất hóa chiếc như này mà tự cung tự cấp được thì còn gì bằng. Như nhà tôi đây này, sống ở thành phố bước chân ra khỏi cửa là mất tiền rồi, mà nhiều khi có tiền cũng chưa chắc mua được những đồ sạch, đồ đảm bảo an toàn đâu chú ạ.

Vâng, đúng đấy Bác, dạo này đọc báo, nghe đài nhiều em cũng thấy lo lo, quả là nhiều vấn đề Bác ạ.

Mà tính ra cũng gần 2 năm rồi Bác mới lại về chơi, ừm... suốt từ cái dạo Bác về nhân dịp Hội Làng em đấy Bác có nhớ không?

Nhớ chứ, nhớ chứ

Đúng là nhanh thật, mới đó mà đã gần 2 năm rồi. Chú cũng thông cảm, công việc bộn bề quá, muốn về chơi mà lu ba lu bu, thành thử ra...

Nhưng giờ thì ổn rồi, thời gian của Anh giờ sẽ nhiều như cát trong sa mạc, như nước trong hồ. Anh chính thức "nghỉ hưu" rồi chú Loa Làng ạ.

Ơ, sao lại "nghỉ hưu"? Nếu em nhớ không nhầm thì Bác đâu đã đến tuổi để mà được nhà nước cho "nghỉ hưu" nhỉ? Em bấm đốt ngón tay thì ít ra cũng phải độ chục năm nữa Bác mới đủ tuổi để ra nhập hàng ngũ hưu trí có phỏng không Bác?

Ờ, thật ra thì...

Theo luật theo lệ thì chưa, nhưng theo thời theo thế thì...

Thì sao Bác? Càng lúc em lại càng thấy mông lung như một trò đùa.

Có gì đâu mà mông với chả lung, chuyện nó cũng đơn giản như bức tường này vậy, tất tật chỉ một màu trắng. Ấy thế nhưng nhìn qua thì ai cũng nghĩ nó là một bức tường trắng, đẹp đẽ, nhưng kì thực chỉ cần nhìn kỹ một tí, ngó nghiêng một tẹo là sẽ thấy thật ra nó còn vô số những vết sứt sẹo, lồi lõm, những vệt ố màu, những đám bụi đen... Nói một cách thực tế thì nó chỉ là một bức tường gần trắng mà thôi.

Ôi trời ơi là trời, em nhà quê, chân đất mắt toét mà nghe mấy cái "ní nuận", mấy cái học thuyết kiểu Đác Đác gì đó thì quả thật chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Chú cứ bình tĩnh nghe Anh nói hết đã. Cái gì nó cũng phải từ từ, có đầu có đũa, đi xa rồi ta sẽ lại về gần, trời mây nước biếc, sơn thuỷ hữu tình rồi cũng sẽ về với cây cau, giàn trầu, cây đa, giếng nước quê mình thôi chú.

Vâng, có gì Bác cứ nói thẳng một mạch chứ vòng bên tả, luồn bên hữu như này thì em đến chịu Bác ạ.

Khà khà, được rồi, được rồi để anh nói thẳng cho chú. Anh tuy chưa đến tuổi nghỉ hưu, nhưng anh hết thời rồi chú ạ. Bây giờ, là thời đại công nghệ

thông tin, thời đại của còm piu tờ, in tờ nét 4.0, mạng 5g, 6g... nên đâu ai cần đến mình nữa đâu. Nói thật, trước kia mỗi khi mình cất tiếng là người người, nhà nhà chăm chú lắng nghe, rồi nuốt từng lời nói để thấm nhuần từng chủ trương, đường lối. Còn giờ họ không cần mình nên họ chẳng thèm nghe, chẳng thèm để ý nữa, thậm chí có nhiều thành phần còn chán ghét, bức xúc về mình.

Mỗi khi mình cất tiếng là họ chửi rủa, họ đay nghiến, trì triết... buồn lắm chú ạ.

Mà thôi không nói chuyện của anh nữa, giờ nói chuyện của chú xem nào.

Thú thật với Bác, nghe chuyện của Bác em bỗng dưng muốn khóc.

Bác cũng biết hai anh em cùng chung một lớp đào tạo phát thanh cấp tốc mà ra. Bác được phường cử đi, em được thôn cử đến. Sau một tuần đào tạo kỹ lưỡng hai anh em mỗi người một phương.

Bác thì công tác trên thành phố, còn em lại về với cây đa, giếng nước quê mình.

Với tinh thần quê hương là chùm khế ngọt, trên ngọt là đọt khế chua. Em quyết đem kiến thức đã học, sức lực tuổi trẻ cống hiến cho quê hương.

Bao năm nay, em vẫn ngày ngày hăng say với công việc của mình, từ sáng sớm tinh sương đến tối mờ, tối mịt, từ hơi thở đến tiếng thơ đều một lòng, một dạ vì quê hương, vì nhân dân mà tận tâm cống hiến.

Mỗi ngày, cứ 5h30 sáng là em bắt đầu bật máy để cho ra lò những bản tin nóng hổi, sốt dẻo với đủ loại thông tin: thông tin tuyên truyền, thông tin quảng cáo, thông tin chính sách, thông tin kế hoạch hoá gia đình...

Em còn mạnh dạn phối kết hợp với xã, huyện để tiếp sóng thêm các sóng phát thanh từ xã đến huyện. Nói chung có sóng nào phát được là em phát hết.

Sáng xong lại đến trưa, trưa xong lại đến tối, ngày nào em cũng phải làm vài chặp. Thú thật với Bác: nhiều lúc em cũng oải lắm, nhưng với tinh thần vì nước quên thân, vì dân phục vụ nên em cũng cố gắng làm hết mình, chỉ mong đem thật nhiều thông tin đến với nhân dân...

Hừm, chú Loa Làng này. Chỗ anh em thân tình Anh mạ muội khuyên chú thế này: những gì chú đang làm là không sai, nhưng vẫn chưa đúng đâu chú Loa Làng ạ.

Không sai vì chú đang làm đúng với chức trách, nhiệm vụ của mình, đúng với tinh thần của Đảng và nhà nước: vì nhân dân quên mình. Nhưng chưa đúng vì chú phải biết:

thời nay đã khác xưa nhiều lắm rồi, người dân bây giờ họ sống khác, suy nghĩ cũng khác với mươi mười năm về trước rồi chú ạ.

Bây giờ, không còn là thời người dân thắp đèn dầu, đi ngủ sớm để sáng dậy sớm ra đồng nữa, không còn là thời ti vi chỉ có một vài kênh với những chương trình hay chỉ tập chung vào lúc 8h-9h tối nữa rồi. Người dân bây giờ họ thích thức khuya hơn một chút, sáng dậy muộn hơn một chút. Thế nên... mỗi buổi sáng, đúng vào thời điểm mà con người ta ngủ ngon nhất, có thể mơ những giấc mơ đẹp nhất thì lại bị chú phá đám. Nói thật là anh anh cũng cảm thấy tức, cảm thấy bức xúc, họ chưa chửi cho là may đấy. Thế nên anh mới nói, anh em ta bao lâu nay vẫn chỉ nghĩ cho mình, cứ nghĩ như vậy là cống hiến, là nhiệt tình, là đang giúp họ nhưng kì thực ta đang làm phiền họ đấy chú Loa Làng ạ.

Động cơ, lý tưởng là không sai, nhưng cách làm, cách thực hiện nếu không khéo thì rất dễ mắc sai lầm. Theo suy nghĩ thiển cận của Anh thì chú đang mắc phải sai lầm mà Anh cũng đã từng mắc phải.

Thế nên... hừm...

Anh khuyên thật lòng, chú nên lấy Anh làm gương, thay đổi ngay đi, kẻo chỉ dăm năm nữa chú cũng sẽ lại giống như Anh bây giờ. Hãy nghe anh, nếu chú không muốn đi theo vết xe đổ của anh, nếu chú không thay đổi thì nói thật ngày đó sẽ không còn xa nữa đâu chú Loa Làng ạ.

Nghe Bác nói mà em như sáng mắt, sáng lòng,. Tự vấn lương tâm em cũng thấy mình có chút hồ đồ, thiển cận. Đúng là thông tin thì ai cũng cần nhưng phải đúng lúc, đúng chỗ, đúng thời điểm, còn không cũng bằng thừa đúng không Bác? chẳng những người ta không đón nhận mà còn khiến người khác cảm thấy bị làm phiền.

Em xin nghe Bác, từ nay, em sẽ thay đổi. Em sẽ sắp xếp lại thời gian cho hợp lý với những thông tin bổ ích theo tiêu chí: ngắn gọn, xúc tích, ít nhưng mà chất.

Tuyệt đấy chú

Thôi trưa đến nơi rồi, Bác ngồi chơi xơi nước để em ra vườn bắt con gà để lát anh em ta còn làm tí cay cay. Em có bình rượu chỉ đợi có khách quý mới dám mở, lát xin mời Bác thưởng thức.

Ái chà, được thế thì còn gì bằng, thôi để anh phụ chú một tay. Anh người thành phố thật nhưng mấy việc dao thớt Anh cũng có nghề lắm đấy.

Em biết, em biết, em nào dám múa rìu qua mắt thợ, đúng là với Bác Loa Phường... tất cả chỉ là

... phình phường.

Khà khà...

Còn chú... chú Loa Làng... tất cả đều rất nhịp nhàng

Ha... ha... ha... ha

Đúng là anh em nhà Loa

Loa Phường, Loa Làng... Loa... Loa... Loa... Loa.

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Đi tìm bí kíp võ công

Truyện vui & châm biếm

Trích: mỗi ngày một truyện vui cho đời thêm ý nghĩa.

Xưa kia, trong giới võ lâm, nhất dương chỉ vẫn được coi là tuyệt kỹ võ công, một chưởng tung ra có uy lực vô song, lấy mạng người chỉ trong chớp mắt. Khắp chốn thiên hạ từ Võ Đang, Cái Bang, tới Nga Mi ai ai cũng đều nể sợ. Ấy nhưng, chẳng ai ngờ, tồn tại song song với nhất dương chỉ còn có một tuyệt kỹ võ công uy lực hơn gấp bội mà giang hồ vẫn đồn đại là đệ nhất của đệ nhất võ công, đó là võ công: cách không điểm huyệt.

Tuy nhiên, bí kíp võ công ấy vốn đã bị thất truyền từ hàng trăm năm nay. Đã có bao kẻ cất công tìm kiếm bí kíp võ học vô vi vô nhiệm đó những mong một ngày trở thành vô địch thiên hạ, làm bá chủ trong giới võ học nhưng đều thất bại, tuyệt kỹ võ công vẫn bặt vô âm tín.

Mùn Ngai sư tiên vốn được mệnh danh là Bắc tiên sư nhất đao vương vì có tài dùng đao vô cùng vi diệu cũng bị lôi kéo vào cuộc tìm kiếm đó.

Vào một đêm, Ông nằm mơ thấy mình được Tinh lão thổ địa báo mộng rằng: hãy đi về phía Bắc chừng 500 dặm sẽ thấy một dãy núi, trên núi sẽ gặp một ngôi chùa, trong chùa có 3 vị hoà thượng là tĩnh tâm đại sư, ôn hoà đại sư và bình an đại sư, 1 trong 3 người đó đang nắm trong tay bí kíp võ công mà sư tiên cần tìm. Khi tỉnh dậy, Mùn Ngai sư tiên cho đó là điềm báo, vội cùng một số môn đệ thân tín tức tốc lên đường, quả nhiên, đúng như những gì đã thấy trong chiêm bao. Tuy nhiên, khi đứng trước ba vị đại sư, Mùn Ngai sư tiên không biết ai là người đang nắm giữ bí kíp võ công thượng thừa ấy, chính vì vậy ông thấy vô cùng phân vân. Trong lúc còn chưa biết nên làm thế nào thì sư tiên nghĩ ra một diệu kế gọi là: điệu

hổ li sơn. Một mặt, sư tiên cho người loan tin đã có người tìm ra bí kíp võ công bị thất truyền, một mặt cho môn đệ bí mật theo dõi mọi động tĩnh của tam vị đại sư. Quả nhiên, đúng như dự đoán, canh hai đêm đó, môn đệ chạy về cấp báo rằng: Bình an đại sư đang đêm lẻn ra ngoài đi lên một ngọn núi phía sau chùa rồi vào trong một hang đá, rất lâu sau mới thấy trở ra ngoài. Sư tiên nghĩ thầm: quả nhiên cách của ta ứng nghiệm, con hổ đã bị rời khỏi núi để đến chỗ cất giấu bí kíp võ công. Ngay đêm hôm đó, sư tiên cùng môn đệ đi tới cái hang mà đã trông thấy Bình an đại sư bước vào. Khi đứng ngoài cửa hang, sư tiên thấy đây là một hang đá nhỏ, xung quanh cây cối um tùm, nếu nhìn không kỹ thì rất khó để nhận ra ở đó có một cửa hang.

Sư tiên suy nghĩ một hồi rồi quyết định bước vào...

Đêm đó, trăng sáng vằng vặc, soi rõ một toán người đang đứng cạnh một cửa hang, kẻ đứng, người ngồi, họ đang chờ một người đang lần mò từng tí từng tí một bên trong hang, trên tay trái là một ngọn đuốc nhỏ, chốc chốc lại cháy bùng lên, nổ lách tách, còn tay phải lăm lăm thanh đao Cửu trùng linh sắc lẹm. Đây là một thanh đao quý được rèn bởi Thất thố tinh vương người nước Lỗ cách đây hàng trăm năm.

Người đang lần mò vào hang là Mùn Ngai sư tiên, ông đã thân chinh vào để tìm ra bí mật đã bị chôn vùi hàng trăm năm nay. Người ngoài chắc hẳn ai cũng nghĩ là ông gan dạ, dũng cảm. Nhưng kì thực không phải, sở dĩ Mùn Ngai thân chinh vào đó vì ông không muốn bí kíp võ công kia bị rơi vào tay một kẻ khác không phải là ông, chứ thật ra ông cũng đang cảm thấy run vì khung cảnh xung quanh: tối đen, lạnh lẽo. Càng vào sâu trong hang, sư tiên càng cảm thấy hơi lạnh bao trùm, người ông run lên từng chặp.

Một lúc sau, Mùn Ngai sư tiên đặt chân lên một khu đất bằng phẳng, ông soi ngọn đuốc khắp bốn phương, tám hướng, bất giác ông nhìn thấy một

bệ đá cao ở phía Tây, trên bệ đá có một chiếc hộp. Sư tiên tiến lại gần, soi đuốc để nhìn kỹ hơn thì ông thấy có 6 chữ: cách không điểm huyệt bí truyền, quá đỗi vui mừng vì cuối cùng cũng tìm thấy thứ mà ông mơ ước bấy lâu nay. Sư tiên ngửa mặt lên trời cười lớn: ha ha ha cuối cùng ta đã có được trong tay bí kíp võ công thượng thừa, ta sẽ trở thành vô địch thiên hạ, không kẻ nào có thể địch nổi... Ha ha ha

Nhưng khi vừa với tay lại gần để lấy chiếc hộp thì bỗng vù, có 3 bóng người vụt qua, một người trong số đó nhanh nhẹn ôm lấy chiếc hộp, cùng lúc đó ánh sáng của hơn mười cây đuốc cùng bùng cháy soi rõ mọi thứ xung quanh. Thì ra ba bóng người đó là ba vị đại sư: tĩnh tâm đại sư, ôn hoà đại sư và bình an đại sư, cả ba đang nhìn ông với ánh mắt sắc lạnh nhưng không có một chút gì thể hiện là họ đang giận giữ. Bình an đại sư cất tiếng, thí chủ thật vô phép khi ngang nhiên vào đây mà không xin phép lão nạp. Không biết thí chủ là người tốt hay xấu, nhưng ta đoán chắc thí chủ vào đây với ý đồ xấu, Lão nạp đây không muốn gây phiền phức cho thí chủ nên xin mời thí chủ rời khỏi đây ngay lập tức. Mùn Ngai sư tiên bỗng phá lên cười ha hả: từ trước đến nay, bất cứ thứ gì ta muốn thì ta sẽ phải lấy bằng được, không kẻ nào có thể ngăn cản. Nếu kẻ nào dám ngăn cản thì kẻ đó đã tự chọn cho mình con đường chết, nói xong lại ngửa mặt lên trời cười ha hả. Tĩnh tâm đại sư chắp hai tay lên, miệng khẽ nói: thiện tai, thiện tai, quả là nghiệp chướng, bí kíp võ công đã biến một kẻ tu hành như thí chủ đây vốn dĩ không còn tham, sân, si trở thành một kẻ tham lam, cuồng vọng, quả là nghiệp chướng, thiện tai, thiện tai.

Mùn Ngai sư tiên bất giác cười lớn, chỉ thẳng tay vào tĩnh tâm đại sư mà rằng: nói hay lắm, nhưng đôi co mất thì giờ, hãy mau mau giao ta bí kíp võ công, ta sẽ nể tình mà dung thứ cho, bằng không ta buộc phải ra tay thì e

lúc đó các ngươi hối cũng không kịp. Nói đoạn Mùn Ngai sư tiên tung mình lên không trung, dùng khinh công lao đến như con hổ vồ mồi, khi gần tới nơi ông vung đao chém tới. Ôn Hoà đại sư từ đầu đến giờ vẫn đứng im một chỗ, không nói lời nào, nay khi thấy Mùn Ngai sư tiên động thủ, lao đến tấn công trực diện liền vội chuyển sang thế tấn, đồng thời thi triển thiên di pháp nhằm thẳng Mùn Ngai sư tiên mà bắn tới, đồng thời nhị vị đại sư là tĩnh tâm đại sư và an nhiên đại sư cũng mau chóng tung hai đòn long chảo thủ và kìm ma công để chặn lại. Thế tấn công của Mùn Ngai sư tiên mạnh mẽ là thế bỗng chốc bị dội ngược trở lại vì vấp phải ba đòn phản công đầy uy lực của tam đại sư phụ khiến ông bị thoái lui mất mười mấy bước. Mùn Ngai sư tiên vội lấy lại thế tấn, rồi chắp hai tay lại vận khí. Một luồng khí bốc lên từ tay ông, khí đó ban đầu có màu xanh rồi chuyển sang màu cam và cuối cùng là màu đỏ tươi như máu. Cùng lúc đó, Mùn Ngai sư tiên hét lớn: hãy đỡ chiêu Long tán chiêu hồn pháp của ta đây, nói đoạn ông vung hai tay thật mạnh về phía tam vị đại sư.

Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, khói bụi mịt mờ bao quanh khiến cho Mùn Ngai sư tiên phải nhắm nghiền hai mắt lại. Một lúc sau, ông khe khẽ mở hai con mắt ra thì không thấy tam vị đại sư đâu. Ông bỗng bật cười khanh khách: đúng là thân lừa ưa nặng, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Ngay từ đầu cứ để ta mang tuyệt kỹ võ công đi có phải tốt hơn không, đằng này...

Ta đây không muốn giết người, nhưng ba vị ép ta phải ra tay nên ở dưới suối vàng cũng đừng oán trách ta làm gì. Ta sẽ bảo với môn đệ ngày rằm, mùng 1 sắp sửa hương hoa, lễ vật để cúng cho ba vị. Vừa dứt lời thì bỗng có một giọng nói vang lên: bọn ta không dễ chết như vậy đâu, ngươi cũng không phải đối thủ của chúng ta, chỉ cần một người trong chúng ta ra tay thì mạng ngươi sẽ mất dễ dàng như người ta ăn hột vịt lộn. Sở dĩ chúng ta

nương tay mà không lấy mạng ngươi vì chúng ta là người tu hành, quy y nơi cửa phật nên không thể phạm pháp giới, không thể sát sinh. Ngươi cũng là người tu hành hẳn ngươi cũng biết rất rõ. Tham, sân, si trong ngươi vẫn còn quá nặng thì dù có bí kíp võ công trong tay cũng không thể luyện thành vì bí kíp võ học này chỉ có thể luyện thành công nếu người đó có tâm trong sáng, không khởi các tâm tham, sân, si. Ngươi hãy mau chóng cùng Môn đệ rời khỏi đây. Nếu ngươi vẫn nhất quyết muốn lấy bằng được bí kíp võ công này thì ngươi sẽ không bao giờ thoát khỏi nơi đây, nhà ngươi sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn ở đây, chết dần chết mòn trong cô đơn và tủi nhục.

Tuy nhiên chúng ta sẽ để cho nhà ngươi thêm một cơ hội: Bây giờ chúng ta sẽ đưa ra cho ngươi một câu hỏi dạng yes, no question, câu hỏi như sau: ngươi có còn muốn lấy bí kíp võ công này nữa hay không?

Mùn Ngai sư tiên giận dữ quát lớn: đừng có hù dọa ta, ta xưa nay chưa từng biết sợ ai bao giờ.

Vậy câu trả lời cuối cùng của ngươi là???

Tất nhiên là có

Mùn Ngai sư tiên vừa dứt lời thì: rầm, một tiếng động lớn vang lên ở phía miệng hang, cùng với đó là những tràng cười lớn của tam vị đại sư: Nhà ngươi quả là ngang bướng, chúng ta đã cho nhà ngươi một con đường sống mà không chịu, thì mạng ngươi kể như chắc chắn sẽ bỏ lại nơi này.

Ngươi có biết những tiếng động vừa rồi là gì không?

Chính là tiếng những tảng đá đổ xuống để lấp kín miệng hang này, và ngươi cũng đừng mong bọn môn đệ có thể cứu được ngươi vì tất cả bọn chúng đã bị chúng ta vận khí xoá hết trí nhớ và đuổi xuống núi hết rồi.

Tuy nhiên, trước khi ngươi chết chúng ta cũng muốn cho ngươi biết một bí mật về cái mà ngươi đang muốn tìm kiếm, hay đúng hơn là thiên hạ đang tìm kiếm: bí kíp võ học "cách không điểm huyệt". Ngươi hãy nhìn sang phía bên tay phải sẽ thấy một hốc đá, trong đó có một chiếc hộp gỗ, đây chính là bản copy (sao y bản chính) của thứ võ công vi vô vi diệu mà ngươi đang tìm kiếm, hãy mở nó ra, giờ thì nó đã là của ngươi... Ha ha ha

Mùn Ngai sư tiên bỗng thấy rùng mình, mồ hôi vã ra như tắm. Sư tiên run rẩy đi đến chỗ để chiếc hộp, khi chiếc hộp đã nằm trong tay ông vội mở chiếc hộp ra, bỗng sư tiên thét lên một tiếng kinh hoàng:... Không... Không thể như thế được, tại sao, tại sao lại là thứ này. Bí kíp võ công mà cả thiên hạ đang mong có được lại là thứ này sao. Mùn Ngai sư tiên ném mạnh chiếc hộp xuống đất, rồi quỳ thụp xuống đất, hai tay giơ cao, ngửa mặt lên trời mà gào khóc, bên cạnh là một khẩu súng cao su được đẽo bằng trạc gỗ ổi bóng lưỡng nằm lăn lóc...

Truyện được viết nhân dịp mới mua được khẩu súng cao su để... Bắn chuột + trộm

Ngày sáng tác: 01/05/2021

Trọn nghĩa tình quê

1- Bối cảnh: tại sảnh chờ khác sạn Daewoo Hotel

2- Tuyến nhân vật:

• Nhân vật chính:

• Việt kiều campuchia

• Việt kiều châu phi

• Việt kiều irac

• Nhân vật phụ

• Nhân viên lễ tân khách sạn (nam hoặc nữ)

• Người bạn Việt Nam

3- Tóm tắt cốt truyện:

Bốn người bạn thân, chơi với nhau từ thủa hàn vi. Nay họ đã trưởng thành nhưng mỗi người một nơi. Năm nay, nhân dịp 3 người bạn về quê ăn tết, họ hẹn gặp nhau tại khách sạn daewoo. Khi gặp nhau ai cũng khoe sự giàu có, sung túc của mình mà giấu nhẹm những khó khăn, vất vả nơi xứ người. Ai cũng muốn bạn bè nhìn mình với con mắt ngưỡng mộ. Nhưng khi người bạn VN xuất hiện thì mọi người mới nhận ra một điều rằng: tất cả tiền bạc, vật chất chỉ là phù phiếm, dù đi muôn nơi cũng ko đâu bằng quê hương và dù ở bên ngoài bạn là ai, bạn giàu hay nghèo thì với những người bạn thủa hàn vi bạn vẫn mãi là những người anh em thân thiết.

4- Nội dung:

- cảnh 1: cô lễ tân vừa đi ra vừa nghe điện thoại

Alo, lễ tân khách sạn daewoo xin nghe, dạ dạ, vâng vâng, mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi, xin quý khách cứ an tâm với các dịch vụ của daewoo hotel ạ, dạ dạ, vâng vâng.

Nói xong đi vào

- cảnh 2: một người bước vào, vừa đi vừa ngước mắt lên nhìn, xuýt xoa: ôi giàng ơi, đẹp quá, sang trọng quá, đúng là khách sạn 5 sao có khác, nhìn đẹp và hiện đại quá. Chỉ mới có hơn chục năm mà bao thứ đã thay đổi, thành phố văn minh hiện đại và con nghẹ cũ giờ cũng đã gần bốn sọi, cũng đã con bồng cháu bế rồi.

Quay xuống phía khán giả. Chào bà con, bà con có khỏe không?

Bà con có biết em là ai không ạ?

Chỉ tay vào làn da, em chính hiệu việt kiều châu phi đây bà con, làn da đen thế này cơ mà. Ấy nhưng bà con đừng có chê, ở châu phi em được xếp vào loại trắng nhất rồi đấy, không tin bà con cứ hỏi con vợ em khắc biết. Nói về con vợ em thì em lại não hết cả mề. Em buồn lắm bà con ạ. Em lấy vợ châu phi nên da nó đen lắm, đen đến nỗi mà nửa đêm em tỉnh dậy nhìn tới nhìn lui mà ko thấy con vợ em đâu, nó cứ đen thùi lùi nằm một đống như thế thì bố ai mà nhìn thấy được. Ấy nhưng, nó cũng có một ưu điểm là mỗi lần nó nhe răng là cả một vùng sáng như ban ngày, thế cho nên gặp hôm mất điện em cứ bắt nó đứng ở góc nhà, nhe răng ra để lấy ánh sáng cho cả nhà đấy bà con ạ.

(Có tiếng nói vọng vào)

Chém thì cũng chém vừa vừa thôi kẻo bão đến nơi rồi

Anh chàng châu phi nhìn quanh quất một lượt rồi lên tiếng: ai, ai mau ra mặt đi, tôi là tôi nghe thấy tiếng quen lắm.

Một người bước ra: tôi đây chứ ai

Chàng châu phi reo lên: ô hô tưởng ai hóa ra ông i rắc chuyên xuất khẩu vỏ đạn về việt nam làm sắt vụn

Ông irac: này này ông đừng có mà xúc phạm nghề nghiệp tôi nhé

Tôi giờ không thèm làm mấy vụ lẻ tẻ là nhặt vỏ đạn bán nữa mà chuyển hẳn sang làm ăn nhớn rồi

Ông châu phi: nhớn là nhớn thế nào?

Ông irac: tôi đang liên hệ với bên pháp, sắp tới sẽ cho dỡ cái tháp effen bên đó chuyển về vn làm sắt vụn.

Ông châu phi: ôi trời, ông nổ nó vừa vừa thôi kẻo banh cả cái hội trường này bây giờ.

Ông irac: ờ, thì cứ coi như chuyện tôi đã xong, còn ông, dạo này có còn đóng công ten nơ cát xuất khẩu về VN nữa không? Dạo này vn xây dựng nhiều có mà đắt hàng phải biết. À mà nếu cần tôi cho số của mấy ông em chuyên nghề cát tặc, cho chúng nó sang đấy phát huy sở trường.

Ông châu phi:

No no

Tôi bây giờ chuyển sang mảng mới rồi

Ông irac: là mảng gì vậy?

Ông châu phi: Tôi bây giờ chuyên cung cấp kem làm trắng cho chị em phụ nữ bên đó, bán chạy lắm

Ông irac: ôi trời, kem làm trắng thì ăn thua gì?

Ông phải buôn loại thuốc tẩy mà phải là loại nguyên chất hay axit đậm đặc thì bán mới chạy. Nhưng lưu ý phải dùng hàng thật chứ hàng tàu mà để con nhà người ta nhom nhem chỗ đen chỗ trắng hay nhui nhui là có phen đi tù đấy.

Ông châu phi: phủi phui cái mồm nhà ông, sáng dậy chưa đánh răng à?

À mà lâu thế nhỉ, thằng việt kiều campuchia và thằng việt kiều Việt Nam mãi vẫn chưa thấy đâu

Đôi giày là đây rồi

Một người bước vào: ủn ủn xà rông ma te

Irac: oài thằng việt kiều campuchia dạo này ngoại ngữ khá quá nhỉ.

Campuchia: đừng đùa với cụ rùa, tiếng nào anh cũng chơi được tất

Châu phi: really, vậy thử chào bằng tiếng anh xem nào?

Hề lô

Châu phi: Tiếng pháp

Bông dua

Châu phi: Tiếng nga

Lát sờ vút che

Châu phi: Tiếng campuchia

Bố chào chúng mày

Châu phi, irac: thằng này láo, lâu không gặp mà dám xưng bố với bọn tao

Campuchia: không không? Tiếng campuchia bố có nghĩa là em xin, dịch cả câu có nghĩa là: em xin chào chúng mày

Irac: sao tôi cứ thấy nó sai sai ở đâu ấy ông ạ (quay sang ông châu phi)

Châu phi: ờ tôi cũng thấy nó sai sai. Nhưng thôi, chắc tiếng cam pu chia nó thế

Xin chào ông bạn, lâu lắm anh em mới gặp lại nhau. Ông dạo này thế nào? Vẫn bán đường thốt lốt chứ?

Campuchia: không không, tôi bây giờ chuyển nghề rồi, chứ dạo này tiểu đường nhiều nên dân có mấy ai ăn đường nữa đâu. Tôi giờ chuyển sang làm du lịch, làm du lịch thì tiếng anh nó mới được trơn mồm như thế chứ. À mà hai ông lần này về có đem vợ con về không?

Châu phi: tôi về một mình thôi, con vợ tôi nó sợ về việt nam nắng cháy da nên nó không chịu về

Irac: tôi cũng về một mình thôi, tôi về việt nam nên vợ tôi nó đang thay tôi thương lượng vụ mua bán tháp effen với chính phủ pháp

Thế còn ông?

Tôi cũng về một mình thôi, vợ tôi nó bảo ở việt nam lắm cướp giật nên nó sợ không dám về

Một người bước vào

Thôi thôi mấy ông việt kiều nửa mùa, mấy ông im ngay cho tôi nhờ, tôi đứng ngoài kia từ nãy đã nghe hết những gì các ông nói rồi

Đừng chém gió nữa

Tôi biết cả rồi

campuchia, châu phi, irac: ớ thằng việt kiều Việt Nam đến rồi đấy à?

Việt Nam: Các ông sinh ra và lớn lên tại quê hương việt nam, giờ bôn ba mỗi người một phương, nơi xứ người cũng phải cực khổ kiếm từng đồng để lo cho cuộc sống. Ai cũng có sự vất vả riêng, ai cũng phải mưu sinh nhưng đã về đến quê hương thì ta nên vứt bỏ hết mọi lo toan, muộn phiền phía sau để cùng hướng về một tình cảm thiêng liêng: tình cảm với quê hương đất nước, tình cảm với anh em bạn bè. Dù ở ngoài kia các ông có là người thành đạt, giàu có hay nghèo đói thì chúng ta vẫn là anh em. Chúng ta cần sự chân thành, chỉ có sự chân thành thì mọi người mới gắn kết lâu bền với nhau được

Châu phi: thằng việt kiều việt nam nó nói đúng đấy các ông ạ. Chúng ta là những thằng bạn cùng sinh ra và lớn lên sau lũy tre làng, cùng chung nhau củ khoai củ sắn. Giờ chúng ta đã trưởng thành nhưng trong thâm tâm chúng ta vẫn sẽ mãi như ngày nào, sẽ vẫn là những đứa trẻ mãi trọn tình với nhau.

Tất cả ôm nhau khóc

Việt nam: thôi đã đến giờ đặt tiệc mừng ngày hội ngộ, chúng ta cùng vào trong nâng cốc chúc mừng, vừa ăn vừa hàn huyên tâm sự, tôi nghe nói trong này nhiều đồ ăn ngon lắm, lại có dead giảm giá thì cứ ăn thả ga.

Cả ba: ừ thôi anh em chào khán giả rồi vào nhập tiệc: Mừng ngày hội ngộ

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Trạng, Chúa, Chúa, Trạng

Muôn tâu chúa thượng bên ngoài có Trạng Quỳnh xin vào yết kiến

Chúa thượng: Trạng Quỳnh à?, mau cho hắn vào

Lính hầu: tuân chỉ

Trạng Quỳnh: Chúa thượng vạn tuế, vạn vạn tuế, Trạng Quỳnh xin được vấn an long thể của Chúa Thượng

Chúa thượng: Trẫm miễn lễ, khanh hãy bình thân

Trạng Quỳnh: Tạ ơn chúa thượng. Thần xin mạo muội được hỏi chúa thượng 1 câu có được không ạ?

Chúa thượng: Hỏi ta? Được, Có chuyện gì khanh cứ nói

Trạng Quỳnh: Lâu nay thần để ý hình như chúa thượng không được khỏe?

Chúa thượng: Khanh quả có con mắt tinh đời, ta lâu nay long thể bất an vì ăn uống không ngon miệng

Trạng Quỳnh: chúa thượng bị chứng chán ăn?

Chúa thượng: Đúng vậy, gần đây ta chán mọi món ăn trong cung, ăn món gì cũng thấy không hợp miệng, khanh xem có cách gì giúp ta với

Trạng Quỳnh: Tưởng có chuyện gì, chứ chuyện đó thì có gì khó, chúa Thượng cứ đi cùng hạ thần 1 phen sẽ được thưởng thức 1 món ăn vô cùng hấp dẫn

Chúa thượng: Này này, khanh lại cho ta ăn món mầm đá như lần trước đấy phỏng?

Trạng Quỳnh: Dạ không ạ, lần này thần sẽ mời chúa thượng thưởng thức 1 món ăn vô cùng đặc biệt đó là món bún chả, mà phải chính hiệu bún chả hàng mành Bà Tình tại số 42 ngõ 91 Trần Duy Hưng mới đúng điệu. Đến đó chúa thượng sẽ được tận hưởng độ thơm ngon của chả (chả băm, chả miếng) được làm từ những miếng thịt ba chỉ, thịt nạc vai ngon nhất, tươi nhất, sạch nhất, cùng thứ nước chấm bí truyền mà không ở đâu có thể pha chế được. Những sợi bún quện với nước chấm cùng các loại rau thơm đã làm cho bát bún chả trở lên đặc biệt mà không đâu sánh bằng.

Chúa thượng: thôi thôi, ngươi đừng nói nữa mà ta thèm. Mau mau kêu người chuẩn bị kiệu để ta đến bún chả Bà Tình tận hưởng món ngon nhớ đời đó xem nào. Phải đích thân qua đó thưởng thức thì mới thú vị, mau mau khẩn trương lên, ta muốn ăn lắm rồi đây này.

Trạng Quỳnh: Bẩm chúa thượng, thần chuẩn bị ngay đây ạ. Bay đâu, mau chuẩn bị kiệu để rước chúa thượng đến bún chả bà Tình tại số 42 ngõ 91 Trần Duy Hưng luôn và ngay nghe chưa.

Trích: truyện viết nhân dịp ông anh thân thiết mở quán bún chả... triệu hồi 500 anh em qua thưởng thức và trải nghiệm. Chúc quán luôn đắt khách và làm ăn ngày càng phát đạt.

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Bò Gà, Gà Bò

Trích tuyển tập: mỗi ngày một truyện vui cho đời thêm ý nghĩa

Ở trang trại của Bác Ngài Moon có nuôi một con bò và một con gà. Con bò có tên là gà, còn con gà có tên là bò. Hàng ngày bò và gà vẫn thường loanh quanh trong trang trại để tìm kiếm thức ăn. Cùng là vật nuôi ở trang trại nhưng Bò lại luôn cho mình cao quý hơn gà vì nó là động vật có... vú. Chính vì thế nó luôn có thái độ coi thường gà. Mỗi khi chạm mặt, bò đều tỏ ra khinh khỉnh hay móc máy gà.

Nó nói: Này Anh bạn gà, tôi đố Anh trong trang trại này ông chủ quý ai nhất?

Chưa kịp để gà trả lời nó đã nói luôn: chắc Anh không bất ngờ khi biết người đó là tôi đấy chứ. Anh thử để ý mà xem, ngày nào ông chủ cũng ra chỗ tôi, lấy cỏ cho tôi ăn, lại còn vuốt vẻ cưng nựng tôi nữa, chứ đâu có như Anh: vãi cho nắm thóc là xong, chả khác gì của bố thí

Vốn biết tính bò nên gà không thèm đáp lại mà lẳng lặng đi về phía góc sân tiếp tục cần mẫn nhặt những hạt thóc vương vãi. Nó nghĩ: bò đúng là ngốc, ông chủ chăm cho nó cốt để mong cho béo tốt. Mà béo tốt thì sẽ nhanh bị bán hay bị làm thịt thôi chứ thích thú gì...

Một ngày đẹp trời, Bác Ngài Moon nói với người làm công là A Tủn rằng: sắp tới có lẽ ta sẽ phải làm thịt con gà để bán lấy tiền, ta đang cần một khoản tiền để mua iphone 6 plus và một chiếc apple watch.

Bò đang gặm cỏ gần đó vểnh tai lên nghe rồi đắc trí: ha ha phen này thì Anh bạn gà nhà ta tiêu đời rồi. Vậy là ở cái trang trại này sẽ chỉ còn lại mỗi mình ta. Ông chủ sẽ càng thêm yêu quý ta hơn ha ha

Vậy là nó vội chạy ngay đến chỗ gà đang kiếm mồi mỉa mai: Anh cứ cố mà ăn đi, ăn nhiều cho béo, chứ độ nay mai là muốn ăn cũng không ăn được đâu. Nói xong nó cười một cách khoái trí rồi quay ngoắt người bước đi. Cái đầu vênh lên, cái đuôi ngoáy tít trông thật đáng ghét

Gà từ lúc nghe bò nói thế cũng thấy hoang mang nhưng rồi nó tự an ủi bản thân. Sinh ra vốn đã là gà thì việc bị đem đi làm thịt là điều không thể tránh khỏi. Nhưng quãng thời gian được sống trên đời, nó đã sống rất vui vẻ và thoải mái thì dẫu có bị biến thành món gà rán hay gà luộc thì cũng không cảm thấy hối tiếc. Thôi thì cứ mặc cho số phận xoay vần vậy.

Sáng hôm sau, khi ông mặt trời vừa ló ra khỏi rặng cây thì A Tủn cùng mấy Anh thợ làm vườn tiến về phía chuồng nuôi bò và gà. Bò đang nhai cỏ cố nghển cao đầu để nhìn, vểnh cao tai để nghe. Còn gà thì nhắm nghiền mắt lại, hai cánh chắp vào nhau... cầu nguyện

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần

Vậy là những con người đó đã đứng trước cửa chuồng

Tiếng khoá mở lách cách

Tiếng cửa mở ken két

Rồi A Tủn khẽ đẩy cửa tiến vào trong

Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng

.....

Cởi dây buộc gà lôi đi

Vậy là câu chuyện kết thúc một cách nhẹ nhàng

Sáng hôm sau nữa, ông chủ cầm chiếc iphone 6 plus mới cáu cạnh vừa lướt FB vừa ngồi uống cafe trước hiên nhà, trên tay đeo một chiếc Apple watch màu đen đẹp từng centimet

Phía góc vườn bò vẫn đang cặm cụi nhặt từng hạt thóc vương vãi. Một ngày mới lại bắt đầu

Ngày sáng tác: 08/07/2022

Câu chuyện mừng Quốc khánh

Truyện vui & châm biếm

Trích: đã không bịa thì thôi, đã bịa thì phải bịa cho nó tới luôn.

Ông Tủn ới ơi, ông có nhà không đấy?

Tôi đây, tôi đây, à mà tôi đang dở chút việc, ông cứ tự nhiên, đợi tí tôi lên ngay đây.

Ừ, ông cứ làm nốt việc đi. Tôi sẽ tự xử.

Xem nào, chè cháo để đâu nào. Đôi giầy là đây rồi, lá la la cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao... lá la la. Đúng là không còn gì thú hơn bằng cái thú nhâm nhi tách trà nóng trong cái tiết trời mát mẻ như thế này. Quả là: chè thơm lại có bạn hiền, thể nào thơ cũng ra liền... mấy băng... khà khà

Ông Tủn ơi, làm cái gì mà lâu thế, trà tôi đã pha rồi, mau mau lên đây để anh em ta còn... đàm đạo.

Tôi đây, tôi đây

Ông Chuẩn không cần chỉnh đấy à?

Xin lỗi, xin lỗi tôi đang trồng dở cái cây sau nhà. À mà, tôi đố ông biết tôi trồng cây gì đấy?

E hèm, cây gì à? Khó đoán quá nhỉ?

Theo tôi đoán, thì nó đích xác là cái... cây... chuối

Sao ông lại đoán là chuối?

Ờ thì tôi nghĩ đúng theo quan niệm các cụ đã để lại: trẻ trồng na, già trồng chuối. Ông tầm tuổi này thì trồng chuối là chuẩn bài rồi còn gì nữa.

Ấy ấy, sao ông lại nghĩ tiêu cực về tôi thế nhỉ?

Tôi tầm này vẫn còn tre giải, à quên giai trẻ chán. Mà nói thật với ông, mai sau, kể cả có già tôi cũng sẽ không bao giờ trồng chuối, vì tôi nào có thích ăn chuối đâu.

Hờ hờ, tôi trêu ông vậy thôi, chứ ông thì tôi còn lạ đếch gì nữa đâu. Ấy nhưng mà, rốt cục thì ông trồng cây gì vậy?

Khà khà, cây chanh, tôi trồng cây chanh ông ạ. Chả là, tôi vừa mua mấy con gà tre về nuôi, thế nên bây giờ trồng cây chanh là chuẩn bài rồi hí hí.

Chuẩn, chuẩn, cao kiến, cao kiến. Thôi, trà tôi mới rót rồi đây, mời ông xơi.

Tôi xin, mà hình như hôm nay, ông có gì vui, đúng không?

Cái mặt hôm nay nom khác lắm, hớn lắm.

Đúng đúng, tôi đang vui đây. Vừa đọc xong là tôi chạy sang ông ngay để báo tin.

Có chuyện gì mà vui thế ông?

Ông đã đọc thông tin mới nhất của thủ tướng chính phủ chưa??

Thông tin mới nhất???, thủ tướng chính phủ??? Chưa, sáng giờ lúi húi đã kịp đọc gì đâu.

Ái chà, thông tin hot hòn họt nhế mà không đọc thì… phí, quá phí.

Thế rốt cục là gì? Ông nói luôn đi, cứ úp mở mở làm tôi... sốt hết cả… Ruột.

Thôi được rồi, để tôi nói cho mà biết

Chắc ông cũng nghe đến cái điều 292 bộ luật hình sự rồi đúng không?

Ờ ờ, tôi cũng có nghe nói, cơ mà tôi cũng không để ý lắm.

Ấy ấy, với ông thì tôi không biết, chứ với tôi nó quan trọng hệ lắm lắm.

Chả là thế này:

Cái dạo mà luật nó mới được đề xuất thì nghe đâu nếu ai kinh doanh buôn bán trên mạng mà không đăng kí thì sẽ bị coi là phạm pháp và có thể sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Lúc đó tôi lo quá, vì hồi cuối năm ngoái, nghe thằng cháu xúi tôi cũng mạnh dạn đầu tư thời gian lập fanpage để quảng cáo các mặt hàng cơ sở của tôi cho nó bài bản, với những chiến lược rõ ràng như: khuyến mãi mua 1 tặng 1, giảm giá sâu... Chính vì thế cho nên nếu chiểu theo điều 292 thì tôi sẽ bị coi là phạm pháp và khả năng bị truy cứu trách nhiệm hình sự là rất cao, sợ quá nên tôi đã phải hủy ngay. Giờ thì bỏ, bỏ rồi, thủ tướng chính phủ vừa ra quyết định bỏ. Tôi sướng quá ông ạ. Phen này tôi nhất định sẽ lập lại một cái fanpage hoành tráng hơn, cover, avatar, banner đẹp đẽ hơn để thu hút người xem. Sắp giàu rồi ông ơi hí hí...

Ông đùa hay thật đấy. Mà tôi cũng nói thật, fanpage của ông, dù luật nó không bị dỡ bỏ thì cũng chả có ông nào dám động đến. Mà nỡ có phạt thật thì ông cứ cho họ tịch thu sản phẩm mang về mà trưng bày chắc cũng chả ông nào dám.

Ông nói thế nào, chứ chiểu theo luật thì tôi chết, tội buôn bán trên mạng không phép cũng nặng lắm đấy chứ.

Thôi thôi, tôi xin ông, dù luật có được dỡ bỏ thì ông cũng xóa ngay cái fanpage đó đi cho tôi nhờ

Sao ông lại nói thế???

Thì rõ là nực cười, Ông là chủ trại hòm, chuyên bán quan tài. Giờ ông lập fanpage để mời chào mọi người mua hàng thì bố ông nào dám mua. Lại còn khuyến mãi mua 1 tặng 1 nữa thì lại càng chạy mất dép. Thử hỏi, từ khi lập fanpage đến lúc xóa fanpage đã có ông nào vào like, share hay đặt mua chưa?? Có ông nào vào để lại comment: mẫu này đẹp nhỉ, mẫu kia hợp với mình không? Kể cả mấy ông thực thi pháp luật cứ vào trang của ông là mặt đã tái xanh, tái tử, vãi đái ra quần rồi thì bố bảo cũng chả dám lôi ông ra mà phạt, đè ông ra mà bắt.

Ờ ờ, ông nói cũng có lý

Có lý quá đi chứ

Thôi, thôi... uống xong tuần trà này anh em ta sang nhà bác Nhiễu con ông Sự làm vài ván cờ cho nó thông suốt đầu óc, chứ tôi thấy dạo này mặt ông "Đậm" quá.

Ờ, đi thì đi, cờ thì cờ, tôi thì tôi sợ đếch gì... bố con thằng nào.

1/9 mưa gió bão bùng

Ngày sáng tác: 01/05/2021

Cẩn tắc... vẫn áy náy

Truyện vui & châm biếm

Trích: truyện vui cuối ngày, trước giờ đi ngủ - đảm bảo thật đến 99.9999%.

Theo thông lệ hàng năm từ xưa đến nay, cứ mỗi dịp đầu xuân năm mới là nhân dân ta lại dắt díu nhau lên đường đi lễ cầu may mắn, bình an cho cả một năm. Cũng chính vì mong muốn cho cái sự bình an, may mắn đó mà ngày hôm nay A Tủn nhà ta cũng khăn gói quả mướp, hăng hái lên đường. Lần này, điểm đến là một nơi cách xa Hà Nội chừng hơn 100 km về hướng Đông Nam, một làng quê đậm nét văn hóa của vùng đồng bằng Bắc Bộ với: cây đa, giếng nước, sân đình...

Đường xa vạn dặm, cách trở nghìn trùng, A Tủn và đồng đội đã phải đi qua vạn vạn ngôi nhà, triệu triệu cây xanh và tỉ tỉ sinh linh cuối cùng mới đến được nơi cần đến.

Thôi thì, đến với cửa thánh các con dân người trần mắt thịt cũng xin được biện cái lễ mọn để dâng lên ngài.

Đang lúc giò được thái, hoa quả được bầy... thì A Tủn cùng đồng đội cũng khẩn trương làm thủ tục viết sớ để mong các ngài chứng giám.

Đứng trước mặt là một anh thầy, tuổi chừng hơn bốn chục, dáng người nhỏ nhắn, với hàng râu lún phún trên mép khiến anh trở lên chững chạc và giàu chất điện ảnh.

Trong khi anh thầy đang hỏi những thành viên trong đoàn những thông tin cần thiết và liên tay viết những chữ như rồng bay phượng múa vào một tờ giấy hình chữ nhật với những hoa văn ngoằn nghèo và vô số các chữ nho đã được in sẵn.

A Tủn vội hỏi: để viết được như này thì anh học trong bao lâu?

Anh thầy: anh tập khoảng 9 tháng là viết được. Nhưng có lẽ do có tố chất và căn cơ nên anh chỉ phải mất thời gian ngắn như vậy là có thể viết được rồi, chứ nhiều người mất cả mấy năm trời đèn sách cũng chửa ăn thua.

A Tủn: Thế em góp ý thế này, theo em: từ sau anh nên sắm lấy mấy chùm nho mỹ, loại nho đen đen ấy anh nhé, rồi anh treo nó lên, trước cửa quán ấy anh ạ

Anh thầy: để làm gì hả e?

A Tủn: để mọi người biết là anh... Thâm Nho, cho dễ phân biệt với mấy anh xanh nho bên cạnh. Chứ anh trẻ thế này sợ nhiều người không tin tưởng vào khả năng.

Anh thầy: ngước cặp mắt sững sờ nhìn A Tủn trong giây lát, rồi lại cúi xuống ghi ghi chép chép mà không nói thêm câu gì.

Và rồi... sau bao chờ đợi cuối cùng cũng đến phần sớ của A Tủn

Đầu tiên là sớ dành cho gia đình

Vì A Tủn có nghe lỏm câu được câu mất cách mọi người nói nên vội liến thoắng.

Tín chủ: A Tủn

Địa chỉ: Số... Ngõ...

Anh thầy: ấy ấy, từ từ đã nào, em cần đọc từ tỉnh trước, sau mới đến quận, đến phường...

A Tủn: sao lại thế vậy anh?

Anh thầy: nho nó phải vậy em ạ

Như chợt hiểu ra A Tủn vội chép miệng: em hiểu rồi, nho nó phải lộn, nho nó phải lộn… Nho lộn.

Thôi được rồi, thế thì sẽ là: nội hà tỉnh, đa đống quận...

Vậy là xong con ong cái sớ của gia đình, giờ là đến sớ của công ty mới nhiều chuyện để bàn

Anh thầy: tên công ty em là gì?

A Tủn: golden...

Anh thầy: ơ ơ, tên tiếng anh à?

A Tủn: vâng

Anh thầy: ấy chết, tên tiếng anh thì anh lại chưa học viết, nên chịu không viết được em ạ.

A Tủn: thế ạ, gay nhỉ?

Anh thầy: hay em dịch sang tiếng việt được không?

A Tủn: ấy không được anh ạ, em mà dịch sang tiếng việt thì biết đâu thánh lại phù hộ cho cái công ty nào đó có tên như thế thì có mà toi cơm.

Anh thầy: thế làm thế nào bây giờ?

A tủn: hay em có ý kiến như này anh xem có được không nhé, em cứ ghi tên công ty em bằng tiếng anh vào sớ và ghi thêm địa chỉ website vào cho chắc thế được không?

Anh thầy: ờ ờ, thế cũng được

A tủn: vội nhanh tay vớ lấy cái bút, ghi ghi, chép chép, đang ghi như chợt nhớ ra điều gì A Tủn vội khựng lại rồi cất tiếng: ơ nhưng anh ơi, nếu viết

tiếng anh như này mà không có phiên dịch đi kèm thì cũng khó cho các ngài anh ạ, thôi thì thế này, để cho rõ em xin gửi kèm một cái name card vào trong sớ cho nó rõ nét “nuôn”.

Anh thầy: vẻ mặt có vẻ cam chịu, ờ... thế thì em cứ cho vào cũng được.

Vậy là, A Tủn vội vàng lục túi, lấy ra hộp name card, chọn lấy một cái đẹp nhất, rõ nhất, rồi nhét vội vào trong sớ, vừa nhét vừa nói như phân trần: Anh thông cảm, em nhà quê nên tính vốn cẩn thận.

Vậy là mọi công tác chuẩn bị cũng đã xong, tiếp theo là đến các phần nghi lễ chính, những phần được coi là quan trọng nhất của ngày hôm nay: đứng, quỳ, lầm rầm, khấn, vái...

(Giờ chia tay nhau đã đến, còi tàu thét vang trong màn đêm...) Hành trình trở về nhà lại bắt đầu. Trong lúc gà gật, gật gà A Tủn như chợt bừng tỉnh vì có một ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu làm A Tủn khẽ giật mình: địa chỉ website đã có, email cũng đã có, nhưng... Không biết các ngài có dùng còm pu tờ kết nối mạng tốc độ cao để truy cập vào xem mà chứng cho hay không đây? Haizz sơ xuất quá, quá sơ xuất...

Nhưng thôi, đành tặc lưỡi...

Lần sau khi biện lễ sẽ nhất định chú ý chuẩn bị thêm một em phiên dịch trình độ IELTS 5.0 và một bộ còm pu tờ + usb 3G tốc độ cao thì mới thật sự yên tâm.

Vậy là... ĐÀNH CAM CHỊU

Tiếp tục nhắm mắt, phiêu và... Go Home.

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Công trình nghiên cứu ATUN001

Truyện vui & châm biếm

Trích: tuyển tập các phát minh vĩ đại của A Tủn

Như chúng ta đã biết, từ ngàn đời xưa khi con người có khái niệm về không gian và thời gian đã xác định và đưa ra con số 24h/ngày, 7 ngày/tuần và 12 tháng/năm. Điều này vốn dĩ là sự bất biến và không có gì thay đổi. Người ta vẫn thường nói một ngày có ban ngày và ban đêm, 1 tháng có đầu tháng và cuối tháng và 1 năm có tháng 1 và tháng 12. Khi con người nằm trong vòng xoay vũ trụ thì không ai là không chịu sự chi phối của những yếu tố không gian và thời gian đó. Thế nhưng sau nhiều thời gian dày công nghiên cứu, tính toán cuối cùng A Tủn đã tìm được một sự thật mà chưa một nhà khoa học nào trên thế giới phát hiện ra đó là: thời gian ở quê dài hơn thời gian ở thành phố. Với những luận điểm xác đáng dưới đây công trình khoa học mang kí hiệu ATUN001 này xứng đáng nhận được giải noben bocphet của năm. Sau đây là toàn bộ luận cứ của công trình khoa học vĩ đại này. Rất mong các bạn sau khi đọc xong sẽ cùng chiêm nghiệm để từ đó có cái nhìn khách quan về công trình cũng như ủng hộ cho công trình khoa học này tham gia tranh giải noben bocphet của năm:

1- Thời gian thức dậy ở thành phố rơi vào khoảng 6h30 đến 8h30 trong khi thời gian thức dậy ở quê rơi vào khoảng 5h đến 6h30 (có khi còn sớm hơn... mẹ tôi đi tập múa quạt toàn tầm 4h30 bất kể mưa, nắng, nóng bức hay giá rét)

Khi thức dậy nếu như ở thành phố thì vội vội vàng vàng vệ sinh cá nhân, ăn uống (thậm chí không ăn sáng) để chạy đi làm, đi học thì ở quê ta có thể thỏa thích đánh cầu lông, đạp xe, vệ sinh cá nhân, ăn sáng mà vẫn

chưa đến giờ đi học, giờ đi làm (làm được bao nhiêu việc mới đến giờ học, làm). Từ luận điểm 1 cũng có thể dễ dàng thấy thời gian ở quê dài hơn ở thành phố.

2- cả ngày ở quê loanh quanh, luẩn quẩn... hết chạy chỗ này, chơi chỗ kia mà chưa đến 5h30 chiều trong khi nếu cắm mặt vào quyển sách, cái máy tính thì vèo cái đã đến 5h30 chiều. Luận điểm 2 tuy không rõ ràng nhưng cũng phần nào bổ sung chặt chẽ cho luận điểm 1

3- Buổi tối nếu như ở thành phố ngồi cắm mặt vào điện thoại hoặc máy tính, ti vi vèo cái đã đến 11h30 thì ở quê ta chạy lên nhà ông anh, bay sang nhà thằng bạn, lượn lờ làm cốc bia mà mãi chưa đến 10h

4- thời gian đi ngủ ở quê vào khoảng 9h30 đến 10h (thậm chí sớm hơn... lắm hôm bố tôi 8h đã lên giường đi ngủ rồi)

trong khi ở thành phố khoảng 11h30 đến 3, 4 giờ như vậy ở quê luôn đảm bảo ngủ được từ 8h trở lên trong khi ở phố chỉ khoảng 7h như vậy thời gian ngủ ở quê dài hơn ở phố.

Từ luận điểm 1, 2, 3, 4 ta có thể dễ dàng nhận thấy mọi sinh hoạt, hoạt động ở quê đều diễn ra chậm hơn, lâu hơn ở thành phố. Cũng từ những phân tích đó đã chứng minh thời gian ở quê dài hơn thời gian ở phố mặc dù cả hai đều có 24h giống nhau.

Như vậy ta tạm kết luận như sau

Sống ở quê ta sẽ có nhiều thời gian tận hưởng cuộc sống hơn ở thành phố, cuộc sống ở quê sẽ chậm hơn ở thành phố do đó sẽ làm được nhiều việc hơn, an vui hơn, khỏe mạnh hơn, tích cực hơn...

Từ những biện chứng trên các bạn hoàn toàn có thể đánh giá và đưa ra nhận xét riêng của bản thân mình

Riêng với cương vị một nhà khoa học lâu năm A Tủn khẳng định công trình khoa học này là một công trình vĩ đại, tầm cỡ quốc gia, quốc tế, thế giới, toàn cầu, nhân loại, giải ngân hà...

Một ngày không xa sẽ nổi tiếng khắp nơi trong vũ trụ này.

Để kết thúc công trình nghiên cứu có 1 không 2 này A Tủn xin chúc tất cả mọi người cố gắng suy nghĩ để mau chóng lĩnh hội được toàn bộ vấn đề cũng như sự sâu sắc của công trình nghiên cứu vô cùng tâm sờ huyết này. Hãy chọn cho mình một cuộc sống đủ vui, đủ dài và đủ... đầy. Xin chân thành cảm ơn

Nhà khoa học vĩ đại nhất trong số những nhà khoa học vĩ đại

Note: sẽ cố gắng cho ra đời nhiều hơn nữa những công trình khoa học mang tính vĩ mô và vĩ đại như thế này để đóng góp cho đời và cho... những người trên giời.

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Khám bảo hiểm lần đầu trong năm

Truyện vui & châm biếm

Trích: chuyện chưa kể, chuyện kể trưa

Qua nay, chả hiểu sao đầu tự nhiên thấy đau nhức, tai thì ù, kèm theo đó là những tiếng ong ong, ù ù như cối xay quay. Thật đúng là thần tâm rối loạn, trí óc phân tâm…

Thoáng chút lo lắng, sợ hãi, vậy là, quyết định đi khám thử xem sao.

Nghĩ cũng tiếc tiền vì rằng: vừa cách đó mấy hôm đã có cơ hội đi khám dịch vụ bên Đại học y cho một vài bộ phận khác trên cơ thể mất gần 1t mà chẳng đâu và đâu. Vậy nên lần này quyết định đi khám bảo hiểm thử xem sao, thực tế là: cả năm để em nó dưới mông (trong ví) đã nào có cơ hội dùng đến đâu. Vậy thì hôm nay, cơ hội ngàn vàng để em ấy được thể hiện đã đến. Âu đó cũng là vinh hạnh lần cuối cho em ấy trước khi đổi thẻ mới, đổi địa điểm khám mới. Đó cũng là một ân huệ cuối cùng để em ấy được thực hiện cái thiên chức thiêng liêng và đầy cao quý mà bao lâu nay em ấy vẫn chưa được làm.

Phóng xe, gửi xe, mua sổ, lấy số… number for you: 2042 (ôi trời ơi, thoáng có tí giật mình). Số đẹp dễ nhớ nhưng dài thật là dài, buồn thật là buồn.

Ngồi đợi trong sự hoang mang đến tột độ vì tai vẫn ù, đầu vẫn ong ong. 30 phút rồi 1 tiếng trôi qua trong vô vọng, số hiện tại vẫn đang là 2020… 2021… ôi giời ơi là giời, bao giờ mới đến lượt con hả giời???

Không gian tĩnh lặng trong sự ồn ào (đúng là đầu óc bất bình thường mới nghĩ và viết được như thế). Và ở nơi đó, tôi đã thấy bao người giống như tôi, họ ngồi đó chờ và đợi, đợi và… ngáp

Giữa không gian ấy: Có một người với ánh mắt vô hồn vẫn đang nhìn vào một khoảng không vô định, vô thần, vô nhiên... vô thức... vô không rõ là vô gì nữa.

Thời gian trôi chầm chậm, chậm thật chậm...

Lại 1 tiếng nữa trôi qua, cộng thêm15 phút nữa thì...

Và rồi, giữa lúc tưởng chừng như vô vọng, giữa lúc người ấy sắp ngã quỵ vì mệt mỏi thì 1 giọng nói ấm áp vang lên: xin mời số 2042, 2043. Ôi chao, giọng nói ấy mới ngọt ngào, tha thiết làm sao. Vậy là, sự sống đã trở lại, niềm hy vọng đã quay trở lại. Linh hồn thể xác đã được chúa cứu rỗi và che chở.

Đẩy cửa bước vào phòng, một không gian bao la toàn màu trắng bỗng hiện ra, ôi không gian bao la... la la la...a a a

Đặt cuốn sổ lên bàn, nhẹ nhàng liếc nhìn mấy chị bác sĩ đang tranh nhau bàn luận về nhân tình thế thái, đông tây kim cổ: thằng ca sĩ kia yêu con ca sĩ nọ, thằng diễn viên này yêu... thằng diễn viên kia?!?.. Một chị nhanh nhẹn nhập tên vô sổ nam tào, thao tác thuần thục như một cái máy, tay vẫn viết, mồm vẫn nói. Còn một chị khẽ ngước lên rồi ra ám hiệu chỉ vào chỗ ngồi bằng một cái hất hàm rất chi là nhẹ, nhưng dứt khoát, không khác gì ám hiệu của các sát thủ trong phim chưởng Tàu.

Cũng thật may lúc đó dù mệt nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo để tiếp nhận, giải mã ám hiệu và thực hiện theo một cách nhịp nhàng.

Lục tục bước vào, ngồi xuống ghế một cách ngay ngắn và nghiêm trang. Một em bác sĩ mồm vẫn chém, nhưng tay thì nhanh nhẹn với quyển sổ y bạ, liếc nhìn 1 lượt rồi hỏi: anh bị sao, khám gì??? Lý nhí như đứa trẻ mắc lỗi: anh bị đau đầu, ù tai... Nhanh như cắt, bằng 1 thế võ hổ vồ mồi em bác sĩ chụp lấy cái đèn pin trên bàn, đưa lên tai soi 2 cái chia đều cho mỗi bên,

mỗi bên độ vài giây. Rồi cúi đầu ghi ghi, chép chép mà mồm vẫn đang thi triển võ công chém với mấy bà đồng nghiệp. Viết xong em ngước mắt lên rồi ân cần bảo: anh bị HCTD (tạm dịch: Hội Chứng Tiền Đề à quên Tiền Đình), bây giờ anh ra lấy thuốc về uống là khỏi.

Vội lắp bắp: em ơi khám thế là xong rồi à??? nhưng anh thấy...

Xong rồi nhé... mời người tiếp theo

Ơ... ơ... ơ...

Ừ thì ra lấy thuốc, tổng cộng được 4 vỉ thuốc chia đều cho hai loại: hoạt huyết dưỡng não và thuốc an thần dành cho người thần kinh không ổn định.

Lặng lẽ dắt xe ra về

....

Uống thuốc theo chỉ định

Uống xong ngáp như thằng nghiện, buồn ngủ rũ rượi... vì thuốc có thành phần thuốc ngủ... thật đắng lòng. Vậy là bỏ, chỉ dám uống hoạt huyết dưỡng não không thì toi.

2 ngày nay, vẫn rất chăm chỉ uống thuốc vậy mà: Đầu vẫn cứ ong ong, tai vẫn cứ ù ù như cối xay gió.

Cuối tuần lại đi khám chăng???

Cơ mà thôi, bác sĩ khám kỹ lắm rồi, độ mấy hôm nữa là khỏi. Cứ an tâm sống và làm việc, chả phải lo gì sất.

Ngày sáng tác: 01/05/2021

Luật là luật, còn ta thì sao?

Truyện vui & châm biếm

Trích: đọc xong bài báo, toát hết cả mồ hôi hột

Nghe nói đến năm 2025 Hà Nội chính thức cấm xe máy đi trong nội đô. Và đây là câu chuyện của ngày 20/1/2025 (20 ngày kể từ khi luật chính thức được áp dụng):

Thằng Tũn nhanh nhanh cái chân lên, không muộn bây giờ. Từ nhà đến trường mày đến chục cây chứ có ít đâu. Bố đèo mày đến trường xong còn phải lộn lại hơn 15 cây nữa để đến cơ quan đấy nhá. Dậy còn đánh răng rửa mặt, thay quần áo và ăn sáng nữa chứ...

Tũn: bố ơi mới có 5h sáng. Bố cho con ngủ thêm chút nữa, con buồn ngủ lắm.

Ngủ nghê gì... dậy mau

...

3h30 chiều

Bố thằng cu Tũn: Ông Long ơi, còn mấy việc ông làm nốt giúp tôi nhé. Tôi phải về đón thằng con, 5h nó tan học, giờ tôi đạp xe từ đây đến đó cũng ngót nghét hơn 20 cây chứ có ít đâu. Ông có ô tô về còn dễ, chứ tôi đi xe đạp nó mệt và oải lắm ông ạ. À mà nếu sếp có hỏi thì bảo tôi đi khám bệnh... trĩ ông nhé.

Long: Thôi được rồi, gần tháng nay tôi đã nhiều lần nói dối với sếp giúp ông rồi đấy nhé.

Đủ các lý do, chả thiếu lý do gì, nào là: con ốm, cô hàng xóm nghén, con chó bị hóc xương cá, vợ ông bị ngã cây mùng tơi... Tôi nghĩ đã sắp đến giai đoạn hết idea lý do để mà xin rồi đấy ông ạ

Bố thằng cu Tũn: Ông thông cảm, tại nhà tôi xa quá, mà nhà lại không có điều kiện để mua ô tô, cứ phải đi cái xe đạp cọc cạch này. À mà lần sau nếu sếp có hỏi, ông cứ lấy lý do giúp tôi là mẹ sếp mất phải đi viếng nhé.

Long: Ớ ớ... có cái gì sai sai ở đây hay sao ấy. Sếp ông cũng là sếp tôi mà nhỉ?

Bố thằng cu Tũn: Ờ nhỉ, ối ối phủi phui cái mồm. Ông thông cảm cuống quá nên tôi quên mất. May mà sếp không nghe thấy, chứ nếu không... Thôi tôi cứ té cái đã.

Long: Thôi cố dành dụm mua lấy cái ô tô mà đi, chứ giờ nhà nước cấm xe máy rồi mà cứ đi cái xe đạp kia thì đến một ngày tôi phải xin nghỉ để đi viếng ông đấy. Mới có gần tháng mà nhìn ông đã chẳng khác gì con cá mắm nằm ở cuối chợ, bỏ đi không ai thèm mua.

Thôi ông về đi kẻo muộn

Bố thằng cu Tũn: Cám ơn ông nhé. Đúng là luật với cả liếc, tôi sắp chết vì luật mất rồi...

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Chuyện bịa như thật

Truyện vui & châm biếm

Trích tuyển tập: mỗi ngày một truyện vui cho đời thêm ý nghĩa

Tôi vừa để lỡ một hợp đồng thiết kế vô cùng quan trọng, chung quy cũng tại cái tính mau mồm, mau miệng, thích xen vào chuyện người khác của tôi.

Chả là hôm trước có một ông khách tìm đến tôi để thuê thiết kế pano treo trên các cột điện cho công ty của ông ta. Nội dung pano bao gồm: logo, tên công ty, hình ảnh và dòng chữ: Hà Nội xanh, sạch, đẹp

Nghe xong yêu cầu, ngẫm nghĩ một tí ti, tôi liền chém luôn: Bác ạ, em xin phép đưa ra vài ý kiến như sau: Bác cứ nghĩ mà xem Hà Nội sau cái chiến dịch chặt cây, và sau trận giông lốc bất thường vừa qua thì còn có mấy cây đâu mà đòi xanh. Theo em thì ta nên bỏ chữ xanh đi cho nó hợp với thực tế.

Không để cho ông ta nói câu nào, tôi tiếp luôn: Mà có lẽ theo em ta cũng nên bỏ luôn chữ sạch đi. Vì Bác cứ để ý mà xem, ở Hà Nội rác nhiều như lợn con. Đâu đâu cũng toàn rác là rác. Rác từ trong ngõ ra đến phố, rác từ trên bờ đến dưới hồ, thậm chí trên cây, trên cột điện, tượng đài cũng thấy có rác. Rác bẩn ở khắp mọi nơi, bẩn thỉu, hôi thối không chịu được. Nhiều khi xe rác nó chạy, nó dải ra cả một dọc đường dài mấy chục kilomet cái thứ nước nhầy nhầy, hôi thối kinh khủng khiếp, khiến cho người đi đường chỉ còn nước nhịn thở hoặc chọn đường khác mà đi...

Đang đà chém tôi hào hứng nói luôn: Mà Bác tính xem, đã không xanh, không sạch thì làm sao mà đẹp được, thôi thì ta nên bỏ quách luôn chữ đẹp cho nó chuẩn bài

Nói xong quay ra đã không thấy ông khách đâu nữa. Chạy vội ra cửa thấy ông ấy đang hằm hằm bỏ đi. Gọi với theo thì ông ta quay lại phán đúng một câu: làm theo ý Anh thì tôi thà để trắng mà treo lên còn hơn.

Khổ thế đấy, góp ý đúng thế mà không chịu nghe. Chán thật, từ đời nào đến nay dân ta vẫn cứ quen với thói hô hào khẩu hiệu suông mà không nhìn nhận thực tế gì cả

haizz đúng là chán quá đi thôi

Kể ra cũng tiếc vì bỏ lỡ một hợp đồng tốt. Ước gì ông ta quay lại có lẽ tôi sẽ không tư vấn như thế mà sẽ nói luôn: Bác nên bỏ quách luôn cả ba chữ đi cho nó lành. Nói luôn một lần như thế cho nó nhanh và gọn, đỡ mất công trình bày khản cả giọng, khô cả cổ mà cuối cùng lại bị fail... Hic hic

Un Tun Tun... A Tủn

Ngày sáng tác: 08/07/2022

Trò chơi là trời cho

Truyện vui & châm biếm

Trích: bây giờ nguy cơ bị mắc ung thư cao hơn cả hươu cao cổ là cái chắc.

Mấy hôm trước, nhân cái dịp đưa người nhà đi khám ở khoa ung bướu bệnh viện Thanh Nhàn mới thấy hết được cái sự đông, cái sự nhiều, cái sự đa dạng của người đến xét nghiệm, chẩn đoán ung thư.

Thôi thì đủ cả: già, trẻ, lớn, bé, nam thanh, nữ tú. Già thì có người trẻ dìu đi, nhỏ thì có người lớn dắt đến, từ Thanh Hoá. Nghệ An đến Hà Tây, Hà Nội... vv...vv...

Trên gương mặt, ai ai cũng mang một vẻ nặng trĩu. Mà không nặng sao được khi họ đang có nguy cơ đối mặt với cái ông được gọi là ông Thần Chết. Cái ông người gầy gầy, đen từ đầu đến chân (mặc cái áo màu đen, choàng cái mũ màu đen và vác cái hái cũng màu đen nốt) tưởng chẳng làm hại được ai mà lại ghê không tưởng. Ông cười một cái là dăm ông lên đường. Ông nhéo một cái là mấy anh ra đi.

Phải nói thật, chưa bao giờ cảm thấy lo lắng và hồi hộp như thế.

Chờ nhận kết quả xét nghiệm mà sốt ruột còn hơn trẻ con mong mẹ về chợ. Cầm tờ xét nghiệm mà như đang vác một cục đá to đùng. Khi nhận rồi thì chẳng ai bảo ai đều đảo mắt nhanh như rang lạc xuống ngay ô kết quả và kết quả đê, kết quả đê...

Với những người không thấy hai từ ung thư là mừng như vớ được vàng, sướng còn hơn lên đỉnh.

Còn những người chả may lại có hai từ đấy trong kết quả xét nghiệm thì cứ gọi là rụng rời chân tay, kể như cánh cửa cuộc đời đang có nguy cơ bị đóng lại, đóng lại rồi thì sẽ không còn nhìn thấy gì nữa: tối om, đen sì.

Thế mới nói bây giờ mọi thứ đều như những trò chơi và trong những trò chơi ấy luôn có rất nhiều rủi ro đang chờ đợi người chơi. Cơ mà những trò chơi này gần như là bắt buộc, không chơi không được, mà đã chơi rồi thì sẽ phải chơi đến cùng. Lần này, ta đã may mắn, liệu các lần sau thì sao???

Đành phó mặc cho số phận, phó mặc cho con tạo xoay vấn chứ biết làm sao??? Lo quá vì quá lo.

(Đấy mới chỉ là nói về những người đi xét nghiệm, chẩn đoán, còn nói về những bệnh nhân tại đó thì tôi không dám nói, không thể nói, chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả về điều đó... Khủng Khiếp)

(Ung thư mi... rất hư, rất rất hư)

Ngày sáng tác: 01/05/2021

Một chuyện vớ vẩn mừng sinh nhật

Truyện vui & châm biếm

Mấy hôm nay, thời tiết se se lạnh báo hiệu mùa đông sắp về. Theo giới thạo tin đồn đoán thì mùa đông năm nay sẽ là một mùa đông lạnh, siêu lạnh, lạnh nhất trong 100 năm trở lại đây. Cơ mà nghe vậy cũng chỉ biết vậy chứ cũng chẳng quan tâm, nếu lạnh đã có áo ấm, nếu lạnh đã có chăn êm và nếu lạnh thì cũng đã có... một vài thứ để mà ôm rồi, thế nên cũng đếch sợ.

(Ông Tủn ơi, vào thân bài ngay đê, mở bài dài lê tha lê thê, khéo lại lạc cmn đề bây giờ)

Ờ ờ, tí quên. Cứ mải đông với tây, lạnh với lẽo đâm ra quên xừ mất nội dung chính.

Giờ kể ngay đây.

Chuyện nó là thế này này:

(Xuống dòng, lùi vào một ô)

Sinh nhật là ngày mà chúng ta dành để kỉ niệm cái ngày mỗi con người được sinh ra, được có mặt trên cõi đời này.

Từ một con "tê tê" mang kí hiệu XX hay XY kết hợp với noãn tờ rứng đã hình thành lên một con người bằng xương bằng thịt như bây giờ.

(Ông Tủn ơi lại lan man sang vấn đề y học với sinh đẻ rồi đấy, trở về chủ đề chính đê)

Viết văn nó phải miên man, nó phải lộn trước, lộn sau, lật từ quá khứ đến tương lai, lật từ trong ra ngoài nó mới hấp dẫn chứ. Nhưng thôi giờ lại

quay về với chủ đề chính đây không lại bảo lan man, lắm chuyện... mệt mỏi lắm.

Đấy mỗi con người đều được hình thành như vậy đó.

Nhưng đó mới chỉ là giai đoạn đầu, đến giai đoạn sau lại là cả một quá trình chăm sóc nâng niu của đấng sinh thành, lo ăn, lo học, dõi theo từng bước trên con đường đời.

(Này ông Tủn, ý ông là nên gọi điện về nhà để cảm ơn bố mẹ, những người đã sinh ra mình chứ gì? Nói luôn cho nó nhanh chứ cứ úp úp mở mở khó chịu bỏ...)

Thì cứ nói bâng quơ như thế trúng thì trúng mà chả trúng thì... tượt.

(Thế chốt lại câu chuyện này có liên quan gì đến chủ đề sinh nhật?)

Gượm đã nào, giờ mới là nội dung chính.

Đó, chúng ta sinh ra như vậy đó, lớn lên như vậy đó. Mọi thứ được diễn ra theo đúng kịch bản của tạo hóa cũng như theo đúng kịch bản của y học (bố mẹ chúng ta và cả ông bác sĩ tại bệnh viện)

Thế nên giờ này dù sướng hay khổ, dù giàu hay nghèo, dù thành công hay thất bại thì chúng ta vẫn là những người may mắn.

Để tiếp nối cho sự may mắn đó A Tủn tôi xin gửi những lời chúc tốt đẹp nhất, may mắn nhất đến với các bạn. Happy Birthday - Chúc mừng sinh nhật.

(Lắm chuyện, muốn chúc mừng sinh nhật thì chúc luôn đi, bày trò viết với lách làm đọc mỏi cả mắt, đau cả cổ)

Đã bảo hôm nay là ngày đặc biệt rồi, nổ hũ 5 cái sinh nhật trong 1 ngày nên muốn ghi lại giấu ấn, muốn tạo một sự đặc biệt nên mới loanh quanh

luẩn quẩn thế này đấy chứ. Biết đâu đây sẽ là một kỉ niệm vui dành cho mọi người.

(Thế tóm lại còn gì nữa không để còn đọc tiếp đây?)

Ấy ấy, còn chứ

(Còn gì?)

Thì lần nào chẳng thế. Viết xong bao giờ chả phải kí

Mr.Moon

(Oài... câu giờ... voãi chưởng)

Ngày sáng tác: 01/05/2021

Anh đã sai đường

Truyện vui & châm biếm

Trích: dành cả thanh xuân để tìm đường. Thay vì đi 6km anh đã đi hẳn... 16km để đến điểm hẹn.

Hôm nay, tiết trời cuối xuân, cái lạnh se se của đợt rét nàng Bân khiến cho con người ta có chút cảm thấy cô đơn và lạnh lẽo. Người ta vẫn thường kháo nhau: rét như này mà được ngồi quanh nồi lẩu, xì xụp húp bát nước lẩu nóng thì thú phải biết, cứ gọi là... Ngon Thôi Rồi.

A Tủn hôm nay phải nói là trúng quả, đang vẩn vơ nghĩ đến bát nước lẩu bốc khói nghi ngút trong đầu thì có tin nhắn với nội dung không thể hấp dẫn hơn (nội dung trong hình ảnh kèm theo), đúng là chết đuối vớ được cọc, ăn mày gặp chiếu manh, chuối xanh gặp bát muối ớt...

Vậy là nghe theo tiếng gọi của dạ dày A Tủn hăm hở lên đường. Thật sự, với một người mù đường như A Tủn thì google map là một lựa chọn không thể hoàn hảo hơn, và tất nhiên trước khi lên đường A Tủn đã soi rất chi là kỹ. Ấy vậy mà, cuộc đời không hề giống với cuộc sống, chỉ một giây sau, chỉ một giây sau thôi, tâm hồn A Tủn đã bị giằng xé bởi những tấn bi, hài kịch của cuộc đời làm cho sao nhãng. Con đường Giải Phòng Anh vẫn thường qua với bệnh viện Bạch Mai, với... (chẳng nhớ) đã được Anh di dời xuống tận... Ngã Tư Sở và rồi, sự háo hức đã được Anh đem theo cùng chiếc xe máy điện chỉ còn hơn 50% pin xuống tận... Thanh Xuân của Nguyễn Trãi (hiệu Ức Trai). Khi phát hiện ra thì mọi chuyện đã quá muộn: Anh đi xa quá, Anh đi xa em quá...

Ước gì giờ này đường Định Công nó nằm dưới mạn Nguyễn Trãi thì... hay biết mấy.

Ôi thanh xuân của tôi

Ôi... tâm hồn của tôi

...

Ngay lúc này:

Anh ơi cho em hỏi: Đường về Văn Miếu đi như nào Anh?

Note: nước lẩu ngon, còn bia thì... hơi ĐẮNG

Ngày sáng tác: 01/05/2021

Pokémon GO - Pồ kê món

Truyện vui & châm biếm

Trích: nhật kí của Moon

Đang ngồi ôm điện thoại lướt web bên một quán trà đá ven đường thì một thằng cu tầm 6-7 tuổi mặt mũi khôi ngô lại gần hỏi:

Anh có chơi Pokemon Go không anh?

Ngẩng mặt lên nhìn thì thấy trên tay nó cũng đang cầm một chiếc samsung note 4 mới cáu cạnh.

Ờ ờ chú có chơi

Nghe thấy thế, giọng thằng bé hào hứng hẳn lên: chú bắt được bao nhiêu con rồi? Chú đã bắt được con pikachu chưa?

Ờ ờ chú mới bắt được... 3 con thôi (3 con mặc định)

Eo ơi, chú bắt được ít thế, cháu bắt được 22 con rồi. Mà cháu cũng mới chơi mấy hôm nay thôi.

Ờ ờ, chú cũng bận nên không có nhiều thời gian chơi. À mà máy này cháu mượn của ai? Cháu không sợ bị cướp giật à?

Máy của mẹ cháu. Cháu bảo mượn xem hoạt hình nên mẹ cháu mới cho mượn, chứ bảo chơi game thì còn lâu.

Thế nếu mẹ cháu phát hiện là chơi game, rồi lại còn mang ra đường lung tung thế này nữa thì có bị ăn đòn không?

Mẹ cháu không biết đâu, vì mẹ cháu còn đang mải chat chít với bạn bè trên facebook. Mà có biết thì cũng chỉ mắng thôi chứ không đánh. Cháu chưa bị bố mẹ đánh bao giờ.

Thế à?

Vâng, bố mẹ cháu chiều cháu lắm, đòi mua gì bố mẹ cháu cũng mua cho.

Thế cháu học lớp mấy?

Cháu năm nay sẽ lên lớp 2

Thế cháu học có giỏi không?

Cháu không thích học, cháu chỉ thích chơi game và đi chơi thôi.

Thế mai sau cháu thích làm gì?

Cháu thích làm công an

Sao lại thích làm công an?

Cháu thích vì cháu thấy làm công an oai lại nhiều tiền.

Nhưng phải học giỏi mới làm được công an chứ?

Cháu không biết, nhưng anh họ cháu học dốt lắm vẫn được làm công an

Thế à?

Vâng, cháu thấy mẹ cháu bảo bố anh ấy xin cho

Thế bố anh ấy làm gì

Cũng là công an chú ạ

Ờ ờ, thảo nào (nghĩ thầm trong bụng)

Đúng lúc đó thì tôi nghe thấy tiếng gọi: Thằng Long đâu rồi, mang điện thoại về cho mẹ.

Thôi cháu về đây, mẹ cháu gọi rồi. Vừa nói nó vừa ù té chạy

Tôi nói với theo: mang điện thoại về trả cho mẹ đi, từ sau đừng mang lung tung kẻo bị giật đấy. (Nhưng có vẻ là nó đã không nghe thấy những gì tôi nói.)

Lập cập mở điện thoại ra

Bấm vào icon pokemon go

Giơ giơ lên tứ phía để bắt xem có con pokemon nào không

Bỗng vèo một cái

Chiếc điện thoại trên tay đã không còn

Ngớ người ra thì thằng giật điện thoại đã cao chạy xa bay

Ú ớ một hồi mà không thốt ra được lời nào.

Khi đã định hình được sự việc vừa xảy ra thì đã quá muộn.

Vậy là, lần thứ 2 bắt pokemon của tôi đã có một kết cục không thể nào... đắng hơn.

Chuyện có hai phần, một phần là thật, một phần là bịa. Mọi người muốn nghĩ phần nào là thật, phần nào là bịa cũng được, miễn là có một ngày cuối tuần vui vẻ là ok.

Ngày sáng tác: 02/05/2021

Mua bánh rán

Truyện vui & châm biếm

Trích: một khi đã chán thì bánh rán cũng đếch thèm xơi... đang chán nên đừng ai mời bánh rán.

Cô em, bánh rán bao nhiêu tiền một cái đấy?

5 nghìn một cái

Bán cho ba cái 15 nghìn

Ế, em không bán đâu, đúng 5 nghìn một cái em mới bán

Nhưng anh chỉ còn mỗi 15 nghìn, làm thế nào bây giờ?

Em chịu, anh sang hàng khác mà mua, em không bán mặc cả bao giờ. Đúng 5 nghìn là 5 nghìn. Con giai gì mà mua cái bánh rán cũng mặc cả, rõ bủn xỉn.

Con ranh kia, sao mày dám bảo ông bủn xỉn? Ông là ông đếch mua của mày nữa, ông qua hàng bên kia ông mua.

Ờ, qua bên kia mà mua... mới sáng ngày ra đã ám quẻ. Đốt vía, đốt vía, vía lành thì ở, vía dữ thì đi, đốt vía, đốt vía...

Bà chị bán bánh rán à?

Chuẩn không cần phải chỉnh, bộ chú nhìn cái bánh này nó giống bánh... ú à?

Không, em thấy giống bánh rán

Thì đích thị nó là bánh rán đấy

Bao nhiêu tiền một cái

5k/1 cái

Ờ, cho em hai cái

Hai cái thì phải là 10k

À nhưng em muốn mua hết số tiền này

Hết là bao nhiêu?

Cả nhà cả cửa em có mỗi 15 nghìn

Đi đổi đi, 15 nghìn thì làm sao mua được hai cái, đi đổi lấy 10 nghìn về đây chị bán cho

Đổi ai bây giờ?

Ra chỗ thằng ăn xin đầu phố kia mà đổi. Nó đầy tiền

À à được rồi chị chờ em chút

Ê này ông anh, đổi cho em ít tiền

Chú em muốn đổi bao nhiêu?

15 nghìn lấy mười nghìn

Đổi để làm gì?

Mua bánh rán ăn, đang thèm

Đưa tiền đấy

Đây tiền đây ông anh nhé

Chờ chút anh tìm tiền lẻ, toàn tiền chẵn khó đổi lắm

Cũng được, nhưng nhanh nhanh giúp em với, đang thèm

Từ từ đã nào, phải lựa chứ, nếu đổi 500k thì phút mốt có ngay, đằng này đổi tận 15k thì phải đợi chứ.

À thôi thế này. Cầm 20k của anh ra mua 4 cái bánh rán về đây rồi anh mua lại của chú với giá 10k/ 2 cái. Như vậy coi như của chú còn đúng 10k

Nhưng người ta chỉ bán 5k/ cái thôi

Thế à? Khó nhỉ

À nhưng không sao, anh có 4 tờ 5 nghìn, chú mua bốn lần là được 4 cái.

Ừ nhỉ, nghe có vẻ hợp lý, đưa tiền đây để em ra mua

Đây, cầm lấy

Bà chị, tiền đây nhé, bán cho em 1 cái 5k

Bánh đây

Thêm 1 cái nữa cũng 5k nhé

Ờ, bánh của chú đây

Thêm cái nữa cũng 5k nhé

Được rồi, bánh đây

Mua nốt 5k cuối

Dở hơi thế, sao không đưa làm 2 lần, mỗi lần 10k là được, sao phải đưa làm 4 lần làm gì cho mất công

Ừ nhỉ, thế mà không nghĩ ra. Thôi để em làm lại

Ừ, tiền chú đây

Bánh chị đây

Xong nhé, tiền trao, bánh múc, chúc chú ngon miệng

Ông anh, bánh em mua rồi đây, đưa 10k cho em, rồi em đưa anh 2 cái bánh rán.

Chắc lép thế, đưa bánh đây rồi anh đưa tiền, anh cụt cả hai chân chạy đi đâu được mà chú phải sợ

Ấy sợ chứ, giờ ăn xin giả đầy, biết đâu đưa xong ông anh lại tự nhiên mọc ra hai chân rồi chạy biến, thì có mà em toi.

Mày đúng là khôn như rận. Tiền đây

Rồi, em nhận rồi, bánh của anh đây

Thôi em về nhé

Ok chú

Bb nhé

Thằng kia ngu thật, đổi 15k lấy có 10k, chưa thấy thằng nào ngu như thằng này. Đúng là hên thật, chả làm gì cũng có ngay 5k đập vào mặt lại còn có tận hai cái bánh rán thơm ngon mà ăn nữa, quá vui luôn, la la la cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao

Đi được một đoạn...

Ơ lạ nhỉ, mua hai cái bánh rán mà lại vẫn còn 10k, tiền nó biết chửa, biết đẻ hay sao ấy nhỉ?

Bà chị, bán cho em thêm 10k bánh rán nữa, đang thèm.

Ngày sáng tác: 26/05/2021

Kịch bản tóm tắt cho một bộ phim bom tấn sắp ra mắt

Chiến binh MaTu (bộ phim dựa trên một câu chuyện có thật) do đạo diễn Hàn Quốc Tun Un Un đạo diễn

Dẫn chuyện: MaTu đang phải trải qua những ngày tháng buồn chán nhất...

Tiểu hành tinh FU thuộc giải ngân hà 18 cách đại hành tinh ATI khoảng 1000 năm ánh sáng. Nơi được "đồn đại" giống như một Thiên Đường. Thế nhưng giờ đây, có lẽ với MaTu đó chỉ có thể là một Thiên Đường trong giấc mơ....

Hơn hai năm trước khi còn chịu sự cai trị của lãnh chúa La ở đại hành tinh ATI, nơi chàng được đào tạo để trở thành một chiến binh thiện chiến. Và khi ATI ở thời kì hưng thịnh, MaTu đã cùng rất nhiều các chiến binh khác như DuDu, ThuDu... tham gia biết bao cuộc trường chinh, những cuộc chinh phạt thần thánh vào nơi các bộ tộc ít người sinh sống, và cũng chính những cuộc chiến đó đã mở ra biết bao những vùng đất hứa.

Cũng nhờ những cuộc chiến đã giúp Matu tôi luyện để trở lên dũng mãnh như một thân cây to giữa rừng, không sợ gió bão, hiểm nguy. Thế nhưng, mọi chuyện đã sớm kết thúc khi đế chế La trải qua thời kì u tối. Có nhiều nguyên nhân khác nhau, nhưng nguyên nhân chính có lẽ do thái độ tự mãn của các chiến binh khi đã đứng trên đỉnh vinh quang. Những cuộc tiệc tùng thâu đêm suốt sáng, những cuộc hội hè đình đám khiến các chiến binh dần mất hết tinh thần chiến đấu... và điều phải đến đã đến, đại hành tinh ATI lâm vào cảnh khó khăn. MaTu cũng như biết bao các chiến binh khác vì thế cũng bị lâm vào cảnh loạn lạc. Có người chấp nhận cảnh

lui về ở ẩn, có người quyết định bán xới đến một hành tinh khác, trong đó có MaTu. Với suy nghĩ phải đi đến một hành tinh thật xa, MaTu đã chọn tiểu hành tinh Fu vì chàng nghe nói đây là một hành tinh được trị vì bởi một nữ chúa tài năng và quyền phép, nơi sẽ cho chàng một cuộc sống hạnh phúc.

Vậy là MaTu quyết định lên đường. Hành trang chỉ có mấy bộ áo quần và thanh gươm Karit, vật báu gia truyền của dòng họ Ma. Để đi đến hành tinh Fu, Matu phải đi qua Omi một tiểu hành tinh cũng có nhiều điều kì thú và hấp dẫn. Đã có lúc tưởng chừng MaTu sẽ từ bỏ ý định đến Fu mà ở lại luôn với Omi. Nhưng rồi tiếng gọi nơi trái tim đã thôi thúc chàng lên đường. Vậy là từ bỏ Omi với những vui thú, thưởng lạc, MaTu tiếp tục bước tiếp trên hành hình của mình. Và rồi sau bao gian nan vất vả chàng đã đặt chân lên miền đất "HỨA". Tiểu hành tinh Fu đã ở ngay trước mắt chàng. Thế nhưng mọi thứ dường như khác xa với trí tưởng tượng của MaTu. Hành tinh Fu chỉ là một vùng đất khô cằn, sỏi đá, cảnh vật xơ xác tiêu điều. Những ngôi nhà cũ kĩ xen lẫn những lâu đài cổ kính. Chàng đã bắt đầu cảm thấy thất vọng và chán nản...

Đón tiếp MaTu là nữ chúa Ka. Đôi mắt u buồn của người khiến cho bất cứ ai đều cảm thấy... xót xa. Giọng nói êm ái tựa mật ngọt như đang chảy trong tai người nghe khiến chàng ngây ngất. Vậy thế cho nên dù vẫn biết đây là một hành tinh khó sống nhưng MaTu vẫn quyết định ở lại. Tất cả chỉ vì viễn cảnh đầy huyễn hoặc mà nữ chúa Ka đã vẽ ra trong tâm trí chàng. Một viễn cảnh với Thiên Đường đầy hoa thơm, cỏ lạ, ong bướm lượn vờn yêu thương. Và rồi MaTu đã thật sự ngây ngất trong viễn cảnh có lẽ chỉ có trong mơ ấy. Hàng ngày chàng dạo chơi trên vùng đất đầy sỏi đá. Mắt nhìn về hướng mặt trời mọc và thầm mơ về một tương lai tươi sáng. Chàng nghĩ, rồi mai đây chính nơi ta đang đứng đây sẽ mọc lên một toà lâu đài nguy nga tráng lệ. Ta sẽ có một cuộc sống sung sướng và hạnh phúc. Hàng ngày ta sẽ tản bộ dưới hàng cây xanh mát, ngồi ngắm hoàng

hôn đang xuống dưới chân ngọn núi xa xa... Chính viễn cảnh đầy huyễn hoặc đó đã khiến tâm trí chàng bị che phủ bởi lớp sương mờ màu hồng. Tinh thần thiện chiến mà MaTu có được dưới thời lãnh chúa La tuy vẫn còn nhưng đã bị sụt giảm ít nhiều, cũng bởi trong suốt thời gian ở Fu chàng không có được cơ hội tham gia vào bất cứ cuộc trường trinh thần thánh nào, có chăng chỉ là một vài trận đàn áp nhỏ lẻ khi mấy ông say rượu quậy phá nơi BaoTin quán, hay dàn xếp vài cuộc cãi vã của mấy tay bá tước rởm đời. Thanh kiếm Karits đã lâu không được rút ra khỏi bao, ít nhiều cũng không còn sắc lẹm (khả năng han là rất cao)

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, vậy là đã 2 năm 5 tháng chàng sống trên tiểu hành tinh Fu. Cuộc sống nhàm chán bắt đầu khiến chàng muốn từ bỏ. Chàng đã có ý định sẽ tiếp tục lên đường để đi đến một vùng đất mới. Nhưng liệu chàng có thực hiện được điều đó. Và sẽ có những khó khăn gì đang đón chờ trước mắt chàng. Hãy cùng đón xem bộ phim: Chiến binh MaTu của đạo diễn lừng danh Tun Un Un (đạo diễn hàng đầu Hàn Quốc) để có được câu trả lời nhé. Bộ phim sẽ chính thức có mặt ở toàn bộ hệ thống rạp CGV trên cả nước từ ngày 1.6.2015.

Ngày sáng tác: 01/06/2021

LỜI CẢM ƠN

Cảm ơn bạn đã dành thời gian bước vào thế giới của "Giữa Đời, Tôi Kể" và đồng hành cùng những câu chuyện trong tuyển tập này.

Mỗi tác phẩm là một lát cắt của suy nghĩ, ký ức và trí tưởng tượng. Hy vọng đâu đó trong những trang viết, bạn tìm thấy một điều khiến mình mỉm cười, suy ngẫm hoặc nhớ lại một khoảnh khắc thân quen.

Xin trân trọng cảm ơn những người thân yêu, bạn bè và độc giả đã luôn động viên, chia sẻ và dành tình cảm cho những sáng tác của tôi.

Ngài Moon